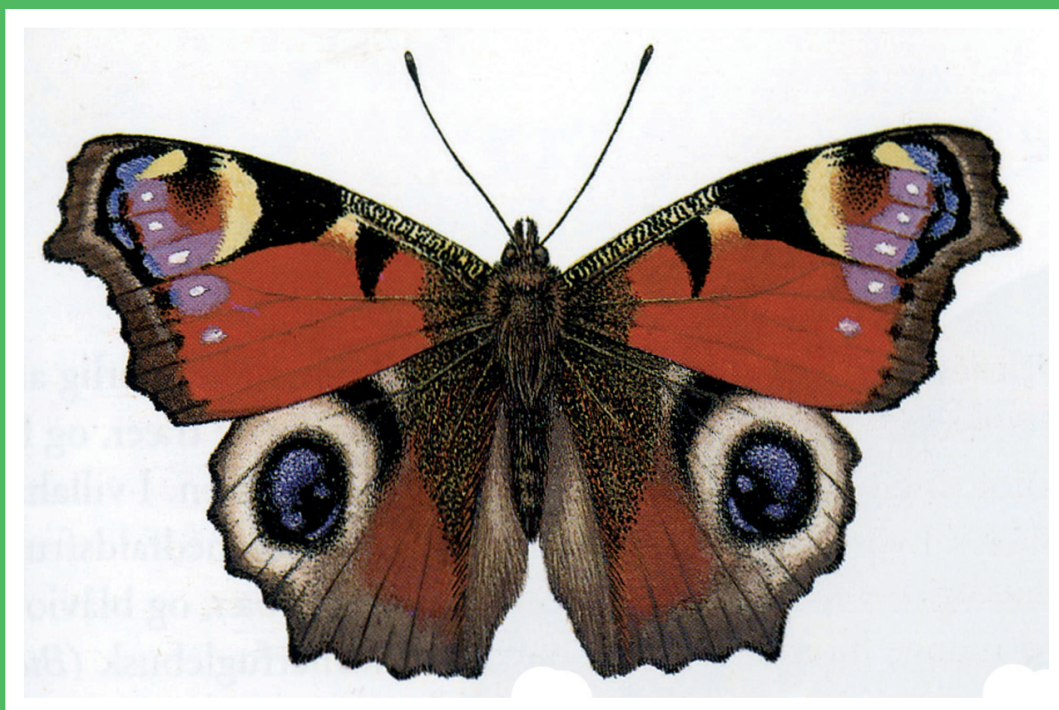

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 2- JUNI 2010 - 28. ÅRGANG

Det evige livsfundament
Om samarbejdsstrukturen
Bevidsthed
Hvad er sandhed?

Tidsskrift for åndsvidenskab

Shangri-la

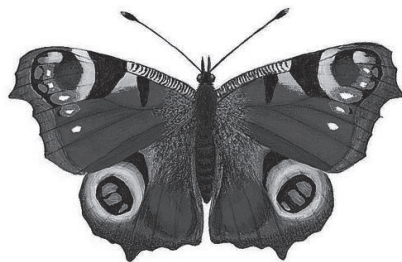
Åndsvidenskaben er et Shangri-la. I filmen "Tabte horisonter" hed det sig, at menneskene i Shangri-la sad inde med en viden, der kunne frelse verden. Vi kan i allerhøjeste grad sige, at vi sidder inde med den viden, på hvilken hele menneskeheden vil komme til at bero.

Jeg kan sige det fuldstændigt sikkert, fordi jeg ved, at der nu er givet menneskeheden alle de oplysninger, der skal til for at livsmysteriet kan åbenbares for menneskenes forstand, uden at de behøver intuition for at sætte sig ind i det. Vi er et sådant og har et sådant Shangri-la her. Vi har det, der vil blive fremtidens kulturfundament.

Men det er ikke så let at komme til dette Shangri-la. Der er, som vi ser i filmen, høje bjergtinder og klippeformationer, der skal overvindes. Det Shangri-la, som de kosmiske analyser udgør, er også noget, der ikke er så ligetil. Der er mange mennesker, som slet ikke kan tage denne vandring.

Symbolsk set er to tredjedele endnu åndelige analfabeter, men en tredjedel er stærkt på vej til Shangri-la. De har gennemgået deres mørke karma. Det er dem der ikke længere vil føre krig. De er blevet humane og kan ikke nænne at gøre andre fortræd.

(Fra en tale Martinus holdt på sin 79-års fødselsdag)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Det evige livsfundament	26	<i>Huston Smidt:</i> Hvorfor religion er vigtig
6	<i>Ruth Olsen:</i> Uri Geller - fik han nogen betydning?	27	<i>Torben Hedvard:</i> Om EGOets væsen
8	<i>Rolf Elving:</i> Om samarbejdsstrukturen	27	<i>Tony Burroughs:</i> Loven
11	<i>Søren Jensen:</i> <i>Informationsmateriale om Martinus</i> <i>værk</i>	28	<i>Bent Rasmussen:</i> <i>Komentar til udgivelsen af Livets Bog</i>
13	<i>Peter Wraae:</i> Astrologisk orientering	29	<i>Else Byskov:</i> Farven lilla
14	<i>Birgitte Svennevig:</i> Jagten på den forsvundne bevidsthed	31	<i>Per Holsner:</i> Martinus autoritet
16	<i>Ruth Olsen:</i> Bevidsthed	33	<i>Jan Langekær:</i> Tre profetier
19	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Hjernesvind	35	<i>Kurt Christiansen:</i> Fysikeren Niels Bohrs indstilling til begrebet "God's Eye View"
20	<i>Harry Rasmussen:</i> Kosmologi eller åndsvidenskab	39	<i>Tony Bjerremose:</i> Hvad er sandhed
23	<i>Edith Grønbæk:</i> Et menneske i Guds billede	42	<i>Læsere spørger - Martinus svarer</i>
	Bøger, som er anmeldt:	43	Kort fortalt
25	<i>Eva-Marie Brekkestø:</i> Korncirkler	52	Hans Wittendorff: Svar på spørgsmål om polforvandlingen

Den Ny VerdensImpuls nr.2/2010

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **240 kr** og Norge **230 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. august 2010**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

LEDER

Som det ses af dette nummer, er lysten til at
ytte sig stor blandt Martinuslæsere - og det er
dejligt. Forskellige meninger luftes, og det er jo
netop, hvad der er hensigten med dette blad.
Her er ingen meningsbegrænsning, heller ikke
hvis den skulle være kritisk, blot den ikke bliver
det Martinus kaldte "ond kritik".

Det prøver jeg at undgå, men hvad der opfattes
som sådan, kan åbenbart tolkes forskelligt, så nu
har nogle få afmeldt bladet, fordi de fandt, det
indeholdt for megen kritik af Martinusinstituttet,
sådan som det fremgår af et indlæg i bladet.

Men da Instituttet opfatter sig selv som "sagens
hoved", er det vel naturligt nok, at "resten af
organismen" forholder sig til dets gøren og laden
og gerne vil sende nogle "signaler".

Det er ikke fordi man underkender Instituttets
og Rådets store arbejde og velmente iver for
at holde "sagen" levende. Men vi ønsker jo alle,
at den ved fælles hjælp fortsat kan være og
blive en livskraftig bevægelse, der kan glæde og
begejstre, også kommende generationer.

Da ord på papir kan virke hårdere, end de er
ment, foreslår jeg (se under Kort Fortalt) en
dialog-konference, hvor divergerende meninger
kan udveksles "face to face", dvs hvor man kan
se dem fremsat med lidt humor og "glimt i øjet".
Vi må kunne finde ud af at håndtere uenighe-
der på en fredelig måde. Vi gør det jo, når alt
kommer til alt, så godt vi kan hver især for vor
fælles sag.

Vedlagt dette nummer ses i øvrigt eksempler på
det materiale, der følger med de udstillinger, som
bl.a. Jan Langekær organiserer.

Med forårshilsen
Ruth

Martinus

Det evige livsfundament

Forud for enhver skabelse, enhver frembringelse, må der altid først skabes et fundament, et grundlag, på hvilket denne skabelse kan hvile. Hvis dette fundament eller grundlag ikke bliver tilstrækkeligt stabiliseret, kommer den pågældende skabelse til at vakle eller synke i grus. Hvis man skal bygge et hus, må det bringes til at hvile solidt på grunden. Skal man bygge en maskine, må man i forvejen have udarbejdet en fuldkommen plan, efter hvilken den kan bygges.

Naturligvis må der også være en plan for huset og et fysisk fundament for maskinen, ja, for en hvilken som helst skabelse i den fysiske verden må der være både et mentalt og et fysisk grundlag, ellers ender skabelsen i det rene kaos og bliver ikke til gavn for nogen eller noget, og det skulle dog være meningen med skabelse og frembringelse, at det skulle være til gavn og glæde for levende væsener.

Med hensyn til det enkelte menneskes daglige tilværelse, har denne jo så absolut et fysisk fundament. Vi lever på jorden, som er det faste grundlag under vore fødder, og selv om det hænder, at vi sejler på vandet eller flyver i luften, så er jorden alligevel fundament for vor fysiske tilværelse. Vi vender fødderne mod jordens centrum, og på dette afhængighedsforhold er oplevelsen gennem vore fysiske sanser og vor fysiske bevidsthed baseret.

Ude i verdensrummet er der ikke noget ”op” eller ”ned”, ”højre” eller ”venstre”, disse former for sansning er afhængige af vort fysiske livsfundament, jordkloden. Har de jordiske mennesker også et lige så fast holdepunkt eller fundament i tilværelsen, når det drejer sig om den mentale eller åndelige side af livet, som de har, når det drejer sig om den fysiske?

Det har de ikke. Tværtimod må man vist sige, at den tilstand, den jordiske menneskehed befinder sig i, tydeligt viser, at et sådant fundament, en plan, hvorefter de kan bygge deres liv, mangler. Den jordiske tilværelse er et virvar eller kaos af viden og uvidenhed og derfor af sorg og glæde, sygdom og sundhed, smerte og velvære, fattigdom og rigdom. Denne uorganiserede, kaosagtige blanding af mentalt lys og mørke eller uvidenhed skaber bitterhed, fjendskab og krig, selv om menneskene længes efter en verden af fred.

Man vil gerne skabe freden, men er ikke i stand til at underbygge eller stabilisere denne fred med et tilstrækkeligt

åndeligt grundlag. Man tror, at våben og magtanvendelse kan være grundlag for en varig fred, men vil gang på gang erfare, at med et sådant fundament synker freden i grus. Man frygter for, hvad fremtiden vil bringe. Angst og frygt både for krig, sygdomme, arbejdsløshed og fattigdom plager mange mennesker, og bag disse former for frygt ligger angsten for døden, som man tror er ensbetydende med udslettelse.

Menneskene ønsker ikke at dø, men at leve

Fordi menneskene oplever et jordmenneskeligt kaos omkring sig, tror de, at de også selv er en del af dette kaos, noget tilfældigt og planløst, der lever et liv fra fødsel til grav, og så er det slut. Og menneskene ønsker ikke, at det skal være slut, de ønsker ikke at dø, men at leve. De kan være utilfredse med én form for liv, f.eks. et liv i fattigdom, sygdom og elendighed, og det får dem til at længes efter kontrasten dertil, et liv i rigdom, sundhed og velvære.

Men det er ikke livet i sig selv, de er utilfredse med. Ganske vist kan mennesker i deres uvidenhed finde på at begå selvmord, og man vil mene, at det er fordi, de vil af med livet. Men det er det ikke. Det er den specielle livsform, de i øjeblikket er lede og kede af, de vil af med, og hvis de kunne blive tilbudt en anden og bedre, ville de øjeblikkeligt acceptere.

Selv mordere vil lære, at de ikke kan tage deres liv, selv om de dræber deres fysiske krop, og de vil i kommende liv lære at overvinde de situationer og forhold, som fik

dem til at prøve at slippe udenom dem ved at begå selvmord. Men hvorfor kan et menneske ikke begå selvmord, hvorfor kan vi ikke dø? Fordi døden ikke er en kontrast til livet, fordi der i absolut forstand ikke eksisterer nogen død, men kun liv.

Døden er en bevidsthedsindskrænkning

Vi vågner hver morgen og skal leve livet, vi skal opleve behageligheder og ubehageligheder gennem vore sanser, vi skal arbejde, tænke, handle og modtage en masse indtryk, og det skal vi, siger man, fordi vi er ”levende”, vi er ”noget”. Disse udtryk ”levende” og ”noget, der lever” opfatter man som kontraster til ”død” og ”noget, der dør”. Men vi er ikke ”noget, der lever” i dag og måske i morgen ”noget, der dør”, vi er selve livet.

Vi kan ikke undgå at leve, vi kan ikke adskilles fra livet, og livet kan kun være liv. Det er rigtigt, at der er noget, vi kalder ”døden”, men den kan kun eksistere som en tænkt modsætning til livet, den eksisterer kun som en skabt ting. Den er analog med alle andre tids- og rumdimensionelle foreteelser. Livet derimod er disse skabte foreteelsers ophav, livet er dødens skaber. Det lyder måske som et paradoks, men er dog sandheden.

Livet eksisterede, før døden blev til, og livet vil overleve døden og eksistere, når døden er ophørt. Døden er kun en bevidsthedsnuance, en bevidsthedsindskrænkning, en midlertidig latent form for livsoplevelse. Den udgør livsoplevelsen i sin minimum- eller mindsteudfoldelse, og man kan derfor udtrykke den som ”mørket”, der igen er det samme som uvidenhed om livet. Døden er selve den tilstand, de fleste jordiske mennesker i øjeblikket befinder sig i, medens de tror, de lever.

Liv i dette ords fulde betydning kan man ikke kalde de jordiske menneskers tilværelse. De tror på døden, og gennem deres tanker, følelser og handlinger skabes kaos, krig, had, bitterhed, utallige lidelser og smerter. Ganske vist kan menneskene også skabe orden og plan inden for visse områder, de kan udføre fredelige handlinger, elske, gavne og fornøje hverandre, men det er mørket, der dominerer deres tilstand, det er våbenmagt og pengemagt, de forsøger at have som livsfundament, og de stater og samfund, man forsøger at bygge på et sådant fundament, må vakle og synke i grus.

Gennem det enkelte menneske skabes freden

Det gælder også det, som det enkelte menneske jordmenneske forsøger at bygge med disse to magtfaktorer som fundament eller grundlag. Naturligvis bruger det enkelte menneske ikke i almindelighed våben over for andre. Så meget er de jordiske mennesker udviklet, at det – rent bortset fra krigen – er undtagelser, når folk bruger våben mod hinanden, i alt fald inden for vor kulturkreds. Men ikke desto mindre udfoldes dette princip alligevel i stor udstrækning mand og mand imellem. Det er alle de uoverensstemmelser, der findes rundt omkring på arbejdspladserne og i hjemmene, tilstrækkeligt bevis på.

Menneskene forbitrer hver eneste dag hinandens tilværelse med vrede ord, had, skinsyge, surhed og irritation. De laver intriger mod hverandre, lyver, bagtaler og sladrer. Alt dette er ikke liv, det er døden eller ”de dødes rige”, og det var alt dette, Kristus talte om, da han sagde: ”Lad de døde begrave deres døde”. Nu skal man ikke tro, at jeg vil male jordmenneskenes livsudfoldelse udelukkende i sorte og triste farver, det er dog kun én side af menneskenes liv, ganske vist den dominerende, men der findes jo samtidig i menneskenes sind så meget kærligt, fint og humant.

Der findes vidunderlige evner, som kan komme til udfoldelse inden for kunst, videnskab,

teknik, undervisning og meget mere, evner for logisk tænkning og skabelse, evner til at udfolde livsglæde og humør, til at elske og kærtægne, til at nære oprigtigt og sandt venskab. Alt dette er kræfter, ved hjælp af hvilke en vidunderlig verden kunne bygges op. Men vi ved jo af erfaring, at man ikke kan bygge uden grundlag og fundament.

Det fysiske fundament har vi, en vidunderlig klode, hvor der kunne skabes et fysisk paradys, når goderne blev fordelt ligeligt mellem alle mennesker, og energi og arbejdskraft blev sat ind i det livgivende principes tjeneste i stedet for i skabelsen af mordvåben og stadig forbedrede krigstekniske frembringelser. Og når man ligeledes koncentrerede sig om at arbejde til gavn for helheden i stedet for at bruge sin energi til profitjageri, reklame og økonomisk krig.

Jeg ved udmærket godt, at det er lettere sagt end gjort, og at der vil gå et stykke tid, inden en forandring kan gennemføres, fordi menneskene endnu ikke har gjort

de nødvendige erfaringer, som vil få dem til ikke blot at længes efter en sådan tilstand men også at realisere den. Der er dog adskillige mennesker i dag, som har gjort tilstrækkeligt med erfaringer på disse områder, og som derfor i det små kan begynde at skabe en fredens verden. Den må nemlig skabes gennem det enkelte menneskes indsats.

Men denne indsats kræver, som før omtalt, ikke blot et fysisk, men også et åndeligt eller mentalt grundlag, en plan, hvorefter der kan bygges. Men en sådan plan findes, og det er blevet min opgave at vise de mennesker, som er modne dertil, denne plan, så de kan begynde at bygge et virkeligt menneskerige op på denne klode.

Verdensaltet er en levende organisme

Nu vil man måske indvende, at det enkelte menneske da ikke på én gang kan give sig til at lave verden om. Det er også rigtigt, det kan det ikke, det tager sin tid, og til det arbejde kræves der mere end et menneske. Men der er en meget væsentlig ting ved denne store forvandringsproces, der kan begyndes på med detsamme, ja, den er så væsentlig, at verden slet ikke kunne forvandles, hvis ikke den bliver påbegyndt, og det er forvandlingen af menneskets eget sind eller bevidsthed, en indre forvandling, som med tiden vil blive en meget væsentlig faktor i den senere forvandling af den ydre verden.

Hvis det jordiske menneske kun havde dette ene liv til at opleve og skabe i, var livet håbløst og meningsløst. Da var det døden og kaos, der regerede verden. Men verdensaltet er en levende organisme og ikke en død mekanik. De fysiske forskere, som blot studerer den fysiske materie, erkender, at dens kombinationer både i makro- og mikrokosmos viser logik og lovmæssighed, og man taler derfor om verdensaltet som "kosmos", det ordnede, logiske verdensalt i modsætning til "kaos", der betyder uorden og tilfældighed.

Men hvad findes der bag alle disse materiekombinationer, som danner såvel mælkeveje, solsystemer og kloder, som mennesker, dyr og planter, og som i mikroverdenen bygger lignende systemer op, som vi kan studere i makrokosmos? Der findes en plan og en planlægger, der findes en evig Guddom, for hvem hvert atom, hver celle, hver plante, dyr eller menneske og hver klode, hvert solsystem og mælkevejssystem er lige vigtige faktorer i denne plan, som er ensbetydende med alle disse væsners udvikling frem mod en tilstand, hvor de selv begynder bevidst at tage del i skabelsen eller forvandlingen og bliver Guddommens redskaber, hvorigenennem nye ideer, nye former og nye udviklingsbaner kommer til at udvikle sig.

Det væsentligste i dag er at lære Guddommens plan at kende

Det som for det jordiske menneske nu er det væsentligste, og jeg tænker her især på de mennesker, som er mæt af krige, magtkampe og tilegnelse af rigdomme på andres bekostning, er at lære den plan at kende, som Guddommen har med jordkloden og menneskeheden. Denne plan er allerede begyndt at virke i mange menneskers sind, derfor alle disse bestræbelser på at skabe fred, selv om det hidtil er mislykkedes. Når det er mislykkedes, er det på grund af uvidenhed og manglende erfaringer, og det kan man jo ikke bebrejde nogen.

Det er "døden" og "mørket", der endnu hersker over jorden. Og menneskene gør sig til et med begge dele og tror, de skal dø og forsvinde i mørket eller "det store intet", som de siger. Men intet levende væsen kan nogensinde forsvinde. Dets tids- og rumdimensionelle fysiske legeme kan forsvinde, men Jeg'et, skabeevnen og bevidstheden, som er selve livet, fordi de er et med universets Jeg, universets skabeevne og universets bevidsthed, vil fortsætte sine oplevelser på de åndelige eller elektriske planer og vil på ny skabe sig en fysisk organisme og arbejde videre på sin skæbnedannelse i den fysiske verden.

Gennem denne skæbnedannelse afslører den evige Guddom efterhånden planen eller hensigten med det enkelte menneske og med hele menneskeheden, thi efterhånden som det enkelte menneske ved at så og høste fra liv til liv gør sine erfaringer, ændres dets livsindstilling, det begynder at søge efter en mening, og den, der søger, vil også finde. Dets tidligere hårdhed vil erstattes af medlidenhed og kærlighed, dets uvidenhed vil afløses af viden, så der kommer lys i mørket.

Dets tidligere bevidsthedsindskrænkning vil afløses af bevidsthedsudvidelser, det vil opleve en virkelighed omkring sig, som er langt større end den, som kan opleves med fysiske sanser. Det vil blive dagsbevidst i, at det er et udødeligt væsen, og en følelse af taknemmelighed og ydmyghed vil opfylde dets sind. Det vil ikke tale om det til andre, men andre vil kunne mærke det på dets væremåde, dets humør, livsglæde og hjælpsomhed.

For det vil begynde at afskaffe det onde ved at gøre godt, vreden ved at vise kærlighed, døden ved at give sit liv, hvad det så end må koste af korsfæstelse. Intet mørke, intet ondt, ingen krig kan overleve den strålende visdom og kærlighed, der vil åbenbare sig gennem det gudsbevidste og med guddommen forenede menneske. For et sådant væsen må mørkets skygger vige.

(Fra foredrag 25/2-1951)

Uri Geller - fik han nogen betydning?

v//Ruth Olsen

I 1970'erne optrådte en ung israeler ved navn Uri Geller med demonstration af forskellige paranormale evner, bl.a. kunne han bøje gaffer ved tankens kraft. Dengang – det var før jeg kendte noget til Martinus og hans værk – tænkte jeg blot, at nok lød det fantastisk, men hvad skulle vi bruge det til? Det kunne jo da ikke gøre verden bedre, hvilket var hvad jeg var mest interesseret i på det tidspunkt.

Nu har jeg hørt, at Martinus var vældig optaget af fænomenet Uri Geller og mente, han ville få stor betydning for videnskabens udvikling, så jeg gav mig til at genlæse en bog om ham for at se, om han så adskilte sig fra alle de andre såkaldt paranormale fænomener, der er rapporteret om i de senere mange år. Ofte læser man jo en bog på en helt anden måde, når der er gået en del år.

Den mest interessante bog om Uri Geller er skrevet af den amerikanske forsker Andrija Puharich (Forlaget Rosenkilde og Bagger 1974), som fulgte Uri i nogle år for at gøre videnskabelige forsøg med ham. Nu hvor jeg genlæser bogen, og ikke som tidligere bare afskriver indholdet som alt for virkelighedsfjernt, finder jeg at Puharich er en mere interessant person end Uri.

Som alment anerkendt videnskabsmand var Puharich begyndt at interessere sig for forskning i det paranormale. Det begyndte med hans møde i 1951 med den indiske vismand, dr. Vinod fra Poona, der ved at holde på hans ringfinger præcist kunne fortælle hele hans livshistorie og spåede ham en fremtid som pioner indenfor parapsykologisk forskning.

Det viste sig ved et senere møde, at denne dr. Vinod ved at falde i trance kunne formidle budskaber fra ”højere væsener”, hvori det blev åbenbart, at Puharich ville få en specialopgave med at formidle viden om bl.a. relationen mellem stof og energi, om materialisation og dematerialisation. Sådan forstod jeg altså de kryptiske budskaber, der kom fra de ”højere væsener”, der kaldte sig ”De Ni principper og kræfter”.

De budskaber, Puharich modtog fra ”De Ni” ved mange lejligheder bogen igennem, er så svære at forstå meningen med, at jeg oprindeligt afskrev det hele som ”hjerne-spind”. Når han så tilmed i bogens forord fortæller, at han ikke har lov til at fortælle alt, hvad han har fået at vide, forekommer det hele lidt for vidtløftigt for en skeptiker

som jeg, der nok ved man ikke skal tage alt for ”gode varer”, der kommer fra ”den usynlige verden”.

Senere oplever Puharich flere mystiske ”sammenræf” og fænomener, der viser for ham, at der er nogle ”styrende væsener”, der fra et højere plan dirigerer begivenhedernes gang på jorden. F.eks. tager han til Brasilien for at undersøge en naturlæge Arigó, en mirakeldoktor, der kunne foretage smertefri operationer uden bedøvelse eller antiseptik og som sagde, han blot var ”redskab for en højere magt”, en afdød ånd ved navn Frits. Under sit ophold i Brasilien oplever Puharich i øvrigt nogle UFO'er. Arigó omkommer kort efter ved en trafikulykke, hvilket han selv havde forudsagt.

Puharich møder Uri

I 1971 læser Puharich om en ung mand i Israel, der optræder i Showbiz med telepatiske og andre psykiske evner, så han beslutter at tage til Israel for at møde Uri Geller og teste hans evner.

Uri – hvis navn betyder ”lys” – blev født i Tel Aviv i 1946 af ungarsk/østrigske jøder. Faderen var militærmand, men forældrene blev skilt da Uri var 3 år. Ud over en lidt omtumlet barndom var der intet specielt ved Uri, bortset fra at han en dag opdagede, han kunne flytte urets visere ved koncentreret tankekraft. Det brugte han dog kun som lidt sjov underholdning og havde nærmest glemt det, da han som ganske ung gik ind i militæret.

Uri syntes ikke at have haft noget imod krig. Han beundrede sin militær-far og opfattede ligesom han araberne som en trussel, der skulle bekæmpes. Det var i øvrigt, mens han lå på hospitalet med skader på armene efter deltagelse i erobringen af Jerusalem, han mødte Hannah, der senere blev hans kone.

Efter militærtiden fik han job i et eksportfirma pga sine gode sprogkundskaber, men hans stærke ønske om at tjene mange penge fik ham til at bi-jobbe dels som fotomodel og dels ved at optræde med sine særlige evner. Han blev anset som en særlig dygtig tryllekunstner, selv om han selv vidste, evnerne var ægte. Berømmelse og penge synes at være det vigtigste for ham, og til sidst tjente han nok til at blive professionel ”mirakelmager” og sagde kontorstillingen op.

Da Puharich i august 1971 møder Uri, accepterer Uri at lade sig teste af ham, skønt han tidligere har afvist at lade videnskabsfolk se nærmere på hans evner. Gennem

forskellige forsøg bliver Puharich klar over, at Uri's evner er ret usædvanlige. Da han spørger Uri, hvor han tror hans evner kommer fra, svarer han bl.a.: "Jeg tror, at jeg i telepatien overgår lysets hastighed. Jeg føler, at telepatiske bølger bevæger sig hurtigere end lyset."

Puharich tror på, at en dybtgående undersøgelse og dokumentation af Uri's evner vil føre til en "revision af filosofi og videnskab", ja til "en ny videnskab". På et tidspunkt udtrykker han forundring over Uri's egoisme og fortæller ham, at "livets og tilværelsens formål er at udvikle ens sjæl til en højere tilstand". Til det svarer Uri: "Jeg ved intet om min sjæl, end ikke om jeg overhovedet har én."

For at hjælpe Uri til "at finde sin sjæl" forslog Puharich ham at blive hypnotiseret. Det ville han ikke, men senere kom han og accepterede, fordi som han sagde, "han var blevet drevet til det af en stærk impuls". Det er første gang, vi får fornemmelsen af, at Uri føler sig styret af "nogen" udefra. Senere bliver det mere klart, at Uri synes at være redskab for "usynlige væsener".

Under hypnosen kommer det frem, at Uri som ganske lille oplevede en UFO, hvorfra en skikkelse viste sig hvis udstråling var så stærk, at han besvimelede. Desuden fortæller han, at han har fået ting at vide, som han blot endnu ikke må fortælle om. Under hypnosen lyder en stemme, som ingen ved hvor kommer fra, der siger at det er den, der har programmeret Uri, fordi han skal være deres hjælper til at hjælpe menneskene, og at Puharich er udset til at tage sig af ham.

Puharich havde optaget det hele på kassettebånd, men da han bagefter spillede båndet for Uri, blev Uri rædselsslagen og rev kassetten ud og lod den forsvinde, tilsyneladende ved dematerialisering. Bogen igennem fortælles om stemmer fra usynlige væsener (der mest handler om advarsler vedrørende krig mod Israel), om båndoptagelser der forsvinder på mystisk vis, og om UFO-observationer, som åbenbart kun optræder for Uri og Puharich.

"Stemmerne", som kalder sig "De Ni", kommer for det meste med så kryptiske budskaber, at jeg ikke finder det mærkeligt, at de aldrig har haft indflydelse på den videnskabelige udvikling. De taler f.eks. om en "snarlig masselanding" på Jorden af overjordiske (usynlige?) væsener, men mig bekendt, skete der ikke noget specielt i tiden efter da (1973), så "de" må åbenbart have ombe-

stemt sig. Eller er det øgede antal korncirkler efter den tid deres tegn på, at "de er her"?

En anden gang taler "stemmerne" om, at de har efterladt nogle bøger på vor klode, og at Uri vil finde dem i de kommende år. Det har vi aldrig siden hørt noget om. De siger også et sted, at der ikke vil komme en person som Uri med en så speciel opgave i de næste 50 år, en tung byrde hviler på ham "som hjælper for universet". Der siges også noget om en "Kundskabens Bog", som snart vil komme og "blive den mest historiske begivenhed, mennesket nogensinde vil modtage".

De – hvem det så end var – må åbenbart siden have opgivet Uri som deres redskab, for efter nogle ture til USA og Europa med optræden som "gaffelbøjer" tog han særdeles vellønnede jobs hos olieselskaber, hvor hans evner blev brugt til at finde olieforekomster. Derved blev han den millionær, han nok mest af alt havde ønsket, og ifølge avisomtale i 1986 ejede han da 5 luksushuse, var gift med Hannah og havde fået to børn.

Uri's betydning?

Fik Uri så den betydning for den videnskabelige eller åndelige udvikling, som selv en Martinus åbenbart troede? Nej, for dels er naturvidenskaben ikke så let at ryste ud af deres fastslåede paradigme, og dels fik Puharich og andre videnskabsfolk ikke lov at foretage de forsøg og undersøgelser, der var nødvendige. Ja, Puharich fik end ikke af "De Ni" lov at offentliggøre alt, hvad han fik at vide. Men måske ville nærmere undersøgelser af Uri's evner heller ikke have ført til noget som helst. For som Uri selv siger på et tidspunkt: "Nu ved jeg med sikkerhed, at evnerne ikke er mine egne. De er udslag af et højere væsens kraft".

Nu hvor man er gået på jagt efter at finde ud af, hvad det, man kalder "sort stof" og "sort energi" er for noget, vil man en skønne dag begynde at ane sammenhængen mellem tankekraft, telepati og bevidsthedens energi. Man er jo også "gået på jagt" efter at finde ud af, hvad bevidsthed dybest set er. Der er i de seneste årtier kommet så megen oplysning, bl.a. gennem de mange beretninger fra nær-døds-oplevelser og fra de efterhånden flere, der er begyndt at få kosmiske glimt, at denne større indsigt efterhånden også vil nå frem til naturvidenskabens forskere. Ja, flere vil opdage, at "Kundskabens bog" faktisk ligger parat, hvis "stemmerne" ellers med den benævnelse mente Martinus' værk..

Om samarbejdsstrukturen

Af Rolf Elving

Det var Martinus hensigt selv at skrive samarbejdsstrukturen. Som det er nu, er der faktisk tale om en forfalskning. De citater, som udvælges i den af rådet publicerede og redigerede samarbejdsstruktur, giver det indtryk, at det er Martinus rene og uforfalskede mening. Men det er ikke altid helt sandt. Det drejer sig om fortolkninger.

Da underlaget for disse fortolkninger ikke er tilgængelige for andre uden for rådet, bliver mulighederne for at opdage, at det her drejer sig om fortolkninger, vanskelige for ikke at sige umulige for alle andre. Og er det ikke betænkeligt, at en samarbejdsstruktur, som ophøjes til lov nærmest på lige fod med de evighedsanalyser, som Martinus eget værk indeholder, skal være højeste lov inden for Martinus Institut? Er det en åndsvidenskabelig fremgangsmåde?

Når det nu forholder sig sådan, at Martinus selv skulle skrive samarbejdsstrukturen, hvilke kvalifikationer har så endnu kosmisk bevidstløse mennesker for at kunne forholde sig så upartisk, som det kræves, for at løse en opgave af denne art? Det er jo netop den totale upartiskhed, som er betingelsen for ved selvsyn at opnå kosmisk bevidsthed.

Når rådet i sin tid ville lukke munden på mennesker, som kom med relevante spørgsmål med hensyn til forskellige dispositioner inden for sagen, valgte rådet et citat, hvor Martinus siger: "De som kritiserer, kan bare gå." Der fortælles her intet om, hvad det var, de kritiserede, eller hvilken slags kritik Martinus egentlig hentydede til. Men rådsmedlemmerne var her ikke i tvivl, de vidste, hvem de ville have til at tie stille.

Det er klart, at hvis mennesker føler, at Martinus evige verdensbillede ikke er noget for dem, så må de gå. Hvis de ikke tror, at reinkarnationstanken har noget med virkeligheden at gøre, så er der ingen inspiration at hente i Martinus undervisning. Så må de gå. Det er jo helt frivilligt, om vi interesserer os for Martinus værk. Men det betyder ikke, at Martinus var imod saglige og sandhedselskende samtaler om, hvordan vi på bedste måde skal arbejde for

at opfylde det, som er alle sande Martinus-venners ønske, at udføre alt arbejde med hensyn til Martinus mission i kontakt med analyserne. Dette er netop, hvad Martinus sagde angående rådets funktion: "De skal bare gøre det efter de kosmiske analyser." "Vi har jo analyserne."

Martinus selv ville aldrig kunne skrive en samarbejdsstruktur, som var i konflikt med selve hans hovedværk Det Tredie Testamente. I den første udgave af Instituttets love fra den 25. maj 1982 har man endnu ikke accepteret, at Martinus ønskede, at hans værk skulle blive kendt i verden som Kristi missions fortsættelse. Heller ikke jeg selv var på den tid kommet til den indsigt. Ved eksempler på annoncer opmuntres det her mennesker til at anvende begrebet kosmologi. Hvad mere er misforstået? At værket er intet mindre end selve Det Tredie Testamente står trods alt på selve omslaget, som Martinus selv har tegnet og bestemt titlen på ...

Bare det ikke går så vidt, at teksten også ændres, til trods for at der i Instituttets love, som er godkendt af Martinus, tydeligt står, at værket skal bevares uændret, sådan som det foreligger fra hans hånd. Det er for mig tydeligt, at sympatier og antipatier gør sig gældende. De partiske briller farver dømmekraften.

Man valgte endog et andet farvet citat, som det jo let sker, når noget tages ud af sin sammenhæng, nemlig: "Det vigtigste er, at vi er venner." Den underforståede mening af dette citat blev til, at de, som har afvigende opfattelser om, hvad der er i kontakt med de kosmiske analyser, ja, de er fjendtligt indstillede. Man fravalgte (bevidst?) en anden udtalelse fra Martinus side, hvor han siger: "Denne sag står over venskab."

Sandheden blev således af Martinus placeret højere end venskab. Man kan naturligvis ikke for enhver pris være venner med alle. Ikke hvis betingelsen er, at man i alt skal tilslutte sig et hvilket som helst synspunkt. Man kan og bør naturligvis tænke med varme og kærlighed på alle, selv om meningene er forskellige. Med tiden bliver vi alle beriget med erfaringer, som gør det muligt at blive fuldstændig enige. Så begge aspekter af disse to citater er sande. Men det gælder om at kunne anvende dem på

rette måde ... og sådan er det ikke sket. At sandheden står over venskab savnes ... Hvorfor?

På den tid da samtalen fandt sted, var rådsmedlemmerne diskussionspartnere. Martinus kunne, når han talte med dem, se de problemer, der skulle løses – men ikke svarene. Dem kendte han allerede. Det var altså ikke af den grund, at rådsmedlemmerne forstod den kosmiske samarbejdsstruktur, som Martinus talte med sine rådsmedlemmer om. Tværtimod, det var, fordi de ikke forstod den.

At de så følte sig kaldet til alligevel at skrive den, i stedet for som tanken var, at Martinus selv skulle skrive den, må vel anses som tilgiveligt, da man jo under de mange samtaler fik indprentet, hvor vigtigt det var, at samarbejdet nu skulle ske på en helt ny måde, uden kontrakter og uden bindende aftaler, og hvor alle var velkomne til at være med, altså under så frie og kærlighedsfulde former, at det overgår en almindelig og jordisk bevidst organisatorisk anlagt persons fatteevne, hvordan denne kolossale frihed kan fungere i praksis. Vi ved jo, at Martinus allerede i forordet til sit hovedværk skriver, at den nye verdensimpuls ikke har med jordiske love og forbud at gøre, da den lærer os, at livet selv i form af Guds direkte tale er vor alles læremester.

Ny måde at arbejde sammen på

Lige efter Martinus bortgang fra denne verden holdt et rådsmedlem en tale.

Det følgende er en smagsprøve og et citat: ”Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at Martinus arbejde skal gøres tilgængeligt i hele verden.

Tænker vi traditionelt, kommer man umiddelbart til at forestille sig, at dette skal ske gennem en verdensorganisation. Sådan har jeg selv tænkt for mange år siden, da jeg kom ind i dette arbejde.”

Citat slut.

Samme rådsmedlem fortalte også mig, at han havde lavet en verdensomspændende organisationsplan, som havde ligget i tyve år uden nogen som helst kommentar fra Martinus side. Hvornår kom så denne indsigt, som citatet siger?

Jo, efter at Martinus havde sagt, hvordan han tænkte, hvilket altså var helt anderledes, end hvad hans nære medarbejdere havde tænkt. Det er fra disse bevarede samtaler med Martinus fra begyndelsen af halvfjerdserne, at man senere valgte at citere mere eller mindre vilkårligt. Medarbejderne var for de flestes tilfælde vant til at arbejde i større firmaer, hvor de også havde lederstillinger ... Dette var en hæmsko. Tankerne gik i traditionelle baner. Overordnet og underordnet. Her er der ikke meget, som har med den kristne moral at gøre, når det gælder samarbejdsstrukturer og ledelsesformer. Derfor så meget desto

mere fantastisk, at der skete et sådant gennembrud, som ovenstående citat viser!!

Citatet fra rådsmedlemmet fortsætter: ”I de senere år er det imidlertid blevet krystalklart, at dette arbejde skal følge en helt anden vej. En vej, som fører til en verdenskultur, hvor princippet skal være at give hvert enkelt menneske størst mulig frihed og bedst tænkelige muligheder for at udvikle sig.”

Som vi her har set, skinner det tydeligt igennem, at der er sket en vigtig indsigt og forandring af talerens egen oprindelige mening og en bedre forståelse af Martinus intentioner. Til sidst blot også lige dette citat fra rådsmedlemmets tale: ”Det vigtigste er, at arbejdet bliver udført, ikke hvem, der gør det. Eller sagt på en anden måde, så burde det være vigtigt for enhver af os at have et ønske om at gøre det, som ingen andre gør.” Citat slut.

Hvad angår det oplysnings- og informationsarbejde, som nu sker i forbindelse med ønsket om at gøre Det Tredie Testamente tilgængeligt for menneskeheden, så sorterer dette arbejde helt præcis under den ovennævnte definition ”et arbejde, som ingen andre gør” eller har vist nogen som helst lyst til at gøre. Dette arbejde bekæmpes fra Instituttets side nu med copyright-våbnet. Man gør gældende, at dette oplysningsarbejde burde være noget, som Instituttet skal gøre. Men hvem hindrer dem i det? Absolut ingen.

Men fra Instituttets side gør man, hvad man kan for at miskreditere det, som nu er sket. Der findes nu et færdigt oplysningsmateriale, som på informationsniveau tilstræber at gengive værkets indhold og røde tråd. Det påstås, at dette oplysningsmateriale ikke yder værket fuld retfærdighed. Hvilken information gør det? Det kan jo kun studiet af selve værket gøre.

Men hvordan kommer man til det? Al oplysning i dette materiale henviser altid til Martinus egen litteratur. Altid med oplysninger, som viser, hvor Martinus bøger kan købes osv. Oplysningsmateriale, som for den, der er modtagelig, giver den søgende samtlige nøgler til alt, hvad Martinus har skrevet.

Hvordan kan man med copyright-våbnet bekæmpe et sådant uselvisk projekt?

Alle arbejder ulønnet. Ingen tjener på det, for alt leveres til indkøbspris.

Hvad beløber lønomkostningerne for Instituttets medarbejdere sig til? Rygtet siger 2,5 millioner danske kroner ... Og så betaler man endda for omkostninger, som Martinus ikke ønskede udført, man ændrer i litteraturen. Dette er i direkte modstrid med de love, som Instituttet skal følge. Formålsparagraffen må ikke ændres. Hvorfor følger man

ikke sine egne love? Vilkårligheden viser sig således på flere områder: visse ting synes man om, andre ikke.

Iøvrigt står der i Instituttets originale love i formålspargrafen, at Instituttet skal ”Oplyse om disse værker, og fra Instituttets side skal der foretages et oplysningsarbejde for at udbrede kendskabet til Martinus værker. (...) Det skal desuden ske ved, at Instituttet udgiver eller medvirker til udgivelse af oplysningsarbejde - på så mange sprog som muligt.”

Det siges, at Martinus Institut skal blive rig på bogsalg. Men Martinus siger: ”Dette er ikke en forretning, det er en moral.” Hvordan kan det være moralsk at efterstræbe rigdom, et spørgsmål, som må stilles, når man fra samme Instituts side underviser i den kristne moral. Eller gør man det? Martinus siger, at bøgerne skal laves så billigt som muligt. Hvordan kan man så blive meget rig? Hvad var det, som Jesus sagde til den rige yngling? Ville Martinus være uenig med Jesus på dette punkt? Er Martinus ikke selv i kontakt med sine kosmiske analyser? Er han i konflikt med Kristus? Var det ikke Kristus, som skulle forherliges med Det Tredie Testamente?

Særlig besynderligt bliver det, når man modarbejder det oplysnings- og informationsarbejde, som viser hele Martinus samlede forfatterskab. Hvordan skal mennesker få kendskab til Martinus værk, uden at der informeres om dets eksistens? Hvordan kan man blive rig uden at sælge bøger, hvis man nu tror, at det er målet? Hvorfor har Instituttet nu fået bøgerne tilbage fra Borgens Forlag? Svaret er, at de ikke sælger. Ingen forretningsmand er interesseret i en så dårlig forretning. Disse forretningsmænd er jo desuden ikke i stand til at forklare værkets indhold. De har ikke studeret litteraturen og kan ikke skrive relevant oplysnings- og informationsmateriale. Nu er dette sket med hjælp fra mennesker, hvor én var en nær og fortrolig ven af Martinus og derudover tidligere ansvarlig for Instituttets undervisning og udvalgt til rådsmedlem på livstid af Martinus personligt.

Det er som altid formildende, når vi forstår, at de, som strides, ikke ved, hvad de gør. Men der er åbenbart fra Instituttets side alt for mange forskellige sympatier og antipatier indblandet i såvel bekæmpelsen af oplysningsarbejdet som i fremgangsmåden med skabelsen af samarbejdsstrukturen. Det viser sig i det af Martinus ikke ønskede arbejde med rettelserne i hans værk, i den økonomiske interesse i forbindelse med brugen af copyright-våbnet, som direkte forhindrer formålet om at tjene penge, da bøgerne knap nok kan sælges, uden at folk ved, at de eksisterer, kort sagt, partiskheden lyser igennem med hensyn til fortolkningerne af Martinus intentioner.

Det bliver ikke bedre af en nærmest total gennemført hjernevask af alle besøgende på Martinus Center, hvor man vilkårligt - ud fra sin partiskhed baseret på adgang til hemmelige dokumenter - fylder mennesker med Martinuscitater i skæret af, at dette er Martinus absolutte ønske og vilje. Uden at give dem, der bliver udsat for denne propaganda, nogen som helst mulighed for en nøgtern vurdering. Man gemmer sig således bag Martinus.

Der er altså her anledning til at tænke sig om. Vogte sig for råt at sluge det, som vilkårligt serveres fra hemmelige dokumenter. Vi kan uden videre - hvis vi anstrenger os - på baggrund af Martinus eget værk let afgøre, om det er den rene vare, Kristus-moralen, eller om det er den længst levende afgud, som er i gang, dvs. tilbedelse af ens eget ego ... Det er en selvfølge, at det er Martinus Instituts opgave i alt at tilstræbe det, som er i kontakt med alkærlighedens moral.

Samarbejdsstrukturen er et partsindlæg fabrikeret af endnu kosmisk set bevidstløse individer. Hvis den op højes til lov, sættes Martinus eget værk allerede nu ud af spillet.

(Rolf Elving var personlig elev hos Martinus 1970-74, og udvalgt af Martinus som rådsmedlem på livstid. Forlod Rådet i 1986)

Artiklen oversat fra svensk af Pia Schlüntz.

Informationsmateriale om Martinus værk

Af Søren Jensen

Fra Martinus første gang udgav sit værk var det i og for sig offentligt - en slags offentlig hemmelighed. Men fra og med Martinus i 1980, i fuld offentlighed foran 1200 tilhørere i Falkoner Centret, bekendtgjorde værkets endelige titel, var der ikke noget at skjule. Man skal ikke sætte lyset under en skæppe, men på en stage hvor det kan lyse for alle.

Martinus holdt sine store foredrag i det offentlige - det skulle altid være offentligt - ligesom hans samlede værk blev udgivet på et stort kendt forlag. Den nye verdenskultur skal skinne og lyse som et fyrtårn for de nødstedte ofre for den gamle verdenskultur.

Men Martinus værk bliver ikke kendt af sig selv. Menneskene kaster sig ikke uden videre over mange tusinde kosmiske analyser. Hvad tror en udenforstående om Det Tredie Testamente? Det er ikke religion, sekt eller sammenslutning, men hvad er det så? Hvad betyder kristussymbolet på forsiden og dødningshovedet på bagsiden? Der kan opstå mange associationer.

Selv den, der har læst Martinus værk kan mangle overblik. Kan man kort og kontant forklare en udenforstående, hvad dette er? Dette er opgaven, som den foreligger. Martinus gav stafetten videre til os, der kender til Det Tredie Testamente.

Når vi vil oplyse om værket, kan vi ikke uden videre hoppe over den titel, Martinus selv gav det at blive kendt under. Det må forklares, at kristendommens grundlæggende påstande analyseres og føres til bevis. Reinkarnationen og skæbneloven viser, at det vitterligt er saligere at give end at tage, at tilgive halvfjerdsindstyve gange halvfjerdsindstyve, at elske din næste som dig selv, at den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og bekymre Eder ikke for mad, drikke eller klæder. Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift. Alt får videnskabelig begrundelse. Den sande Jesus-kristendom er frasorteret al dogmatisme.

Dermed hæves den kristne verdensmoral, kærligheden, fra tro til logik. Kærlighedslogikken kan dermed udgøre virkelig stabil grund for den nye verdenskultur

- ligesom troskristendommen og de andre religioner var grundlaget for den forrige kulturepoke. Nutidens konflikter og materialisme er blot en overgang til det nye. Den får alle humane og logisk tænkende at søge efter svar på det, som sker i og omkring dem. Det er vores opgave, at hjælpe mennesker til at opdage dette svar.

Martinus så behovet for at udarbejde information om hans værk. Dette behov er nu opfyldt. Der foreligger en sådan færdig information, der kan give nye interesserede hurtigt overblik. I bakspejlet ser det ud som en logisk plan har foldet sig ud, som et træ der skyder stadigt flere knopper.

- Martinus skriver sit værk og offentliggør det inden sin bortgang under den endelige titel.

- Martinus sidste elev frem til sin bortgang, Rolf Elving, udgiver efter nogle år en kort introduktionsbog til værket. Bogen viser sig at blive startskuddet til informationsprocessen.

- De første udstillinger om værket under dets rigtige navn finder sted i Danmark, Sverige og udlandet. Nye hjemmesider, servicecentre og komplette informationsmaterialer ser dagens lys.

Forskellige sammenhænge kræver forskellige materialer. Ved præsentationen af de kosmiske symboler, kunne man til f.eks. ikke hænge Martinus lange originale forklaringer op ved siden af hvert enkelt symbol. Således opstod de første symbolintroduktioner. De mange udstillinger gjorde det netop muligt at udvikle informationsmaterialet trin for trin og teste dets kvalitet. Det gav endda mulighed for at genopfriske de originale farver på de kosmiske symboler. Dette ses fx i symbolbøgerne, hvor den lyse indigo fremtræder grå. Her kunne vi ikke bruge de symboler til tryk, vi fik på diskette fra MI. Referencen er Martinus originale værk. Alt rettes til i en stadig kvalitetssikring fra udstilling til udstilling.

Kan det også gøres enkelt? Martinus skrev sit værk til såvel sømanden på havet som den intellektuelle i sit kammer. Det er hans store fortjeneste. Kan vi også gøre det enkelt? Og kan vi informere og ikke missionere? Mange forstår endnu ikke forskellen på information og undervisning. Information er en neutral beskrivelse af værket og dets mission. At undervise og tage imod de

mennesker, der herefter bliver interesserede er en helt anden opgave. Det er forskellige opgaver.

Informationsmaterialet

Herunder præsenteres forskellige informationsredskaber. Det har kostet megen tid, penge og engagement at nå så vidt. Lad os glæde os sammen og nu bringe disse redskaber til anvendelse, så de kan hjælpe med til at øge kendskabet til Martinus eget værk. Alt bliver oversat til stadig flere sprog. Sig derfor til, hvis du kan hjælpe med dette.

Trykte materialer:

Roll-up (En selvstående plakat) - /Et vindue til evigheden/. En mini-udstilling i sig selv eller en vejviser til udstillinger og arrangementer.

Introduktionsbrochure – ”Den intellektualiserede kristendom”.

Udstillingen – ”Et vindue til evigheden” visualiserer og forklarer helheden i Martinus værk via 18 kosmiske symboler (før kaldet ”Den røde tråd”). Alt findes også som en brochure til såvel besøgere som informatører.

”Symbol og litteraturkatalog”. Denne komplette oversigt over alle Martinus symboler og litteratur kan ligeledes downloades fra hjemmesiderne eller fås i fine fortrykte udgaver.

Hjemmesider:

Samme år som Martinus gik videre (1981), kunne vi begynde at få hver vores PC. Siden fik vi adgang til internettet, og uanset hvor vi befinder os i verden, har vi nu adgang til www.det-tredie-testamente.dk (og de sproglige søstersider). Her kan man føre dialog, diskutere de kosmiske analyser, downloade materialer og meget andet. Her er dokumentation og muligheder for de interesserede.

Det Tredie Testamente indeholder epokegørende påstande. Det er logisk at forvente sig spørgsmål som: Hvem tror sig ret til at skrive dette? Hvordan kan han vide dette? Hvad menes med fortsættelse af Kristus-missionen? - Spørgsmål der kan besvares relativt entydigt nu, hvor det færdige værk er udgivet. Der må ikke ændres i Martinus værk efter hans bortgang, og det er derfor muligt at skabe et endeligt neutralt informations og oplysningsmateriale om indholdet - en gang for alle. Da denne bundne opgave efterhånden må siges at være løst kan kvalitetssikringen af materialet klinge af og lede til information, udstillinger mm.

Med det stigende antal udstillinger, studiegrupper og

andre aktiviteter opstod så behovet for en præsentation af disse aktiviteter: www.lokalt.det-tredie-testamente.dk. Via denne hjemmeside kan studiegrupper og andre selv informere, som det fx fremgår af den svenske side www.lokalt.tredjetestamentet.se.

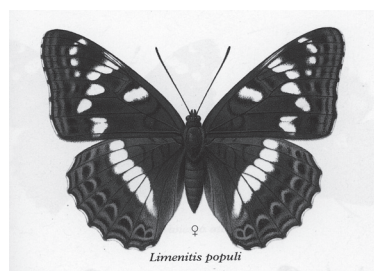
Udstillinger:

Alt i alt er det blevet lettere for mennesker overalt i verden at informere om Martinus værk. Besøgende på udstillinger og foredrag kan få færdigt trykte materialer med sig hjem. De kan danne sit eget overblik hjemme i lænestolen. Før skulle man hver især ”opfinde hjulet på ny”, hver gang man ville informere i medier eller afholde udstillinger. Nu kan man blot selv læse en kvalitetssikret introduktion. Ja, man kan endda låne hele udstillinger, der er parate til at sættes op på væg eller tavle. Den sparsomme tid kan anvendes til andet.

Det er en lov, at man ikke får ny kosmisk viden kun til sig selv. Viden skal ikke ”rådne i sækken”. Alle vil vi videregive det, vi selv har fået i Det Tredie Testamente og alle kan give en hånd. Det kan ikke gøres af andre end de, der kender til værket.

Afsenderen af materialer og hjemmesider er en svensk stiftelse og en dansk fond dannet i henholdsvis 1999 og 2004 med det entydige og bundne formål at informere om Martinus værk. Disse nonprofit institutioner hviler på private menneskers støtte, da de til dags dato ikke har fået støtte af Martinus Institut. Det store informationsarbejde står og falder altså med privat hjælp. I dag er Martinus Institut en velhavende institution, men det er Fonden og Stiftelsen ikke.

I Danmark kan det ulønnede nonprofit oplysningsarbejde støttes via Fonden Det Tredie Testamente. Danske Bank Reg. nr: 3572 Konto: 3572 518 515. I Sverige kan man støtte via Stiftelsen Tredje Testamentet. Eksempler på informationsmaterialet er vedlagt dette blad.

Astrologisk orientering.

Af Peter Wraae

Som interesseret i både astrologi og Martinus Kosmologi, er det jo fristende at sætte disse to verdener eller universer sammen, for at se om der kan siges noget om den tid, vi er på vej imod.

Når man ser på de astrologiske konstellationer der er på vej, er de markante. Der er stor aktivitet på himlen, og der er flere af planeterne, der uafhængigt af hinanden går i forbindelse med hinanden. Den 26.6.2010 står de fleste af planeterne i aspekt til hinanden, undtagen Venus (fred, harmoni og skønhed). De fleste i uharmonisk spænding, og det er i sig selv usædvanligt.

Det er navnlig de såkaldte kollektive planeter Saturn, Uranus, Neptun og Pluto, som ligger længst fra jorden, og derved bevæger sig langsomt i forhold til jorden, som giver indvirkning i vores samfund, fordi de påvirker alle.

Eksempler på dette kunne ses, da Neptun (bl.a. opløsning og kommunisme) og Saturn (bl.a. kontrol og grænser) var i konjunktion i Stenbukkens tegn i 1989, og stort set på dato faldt muren i Berlin, og resten af den østeuropæiske kommunistiske verden brød sammen.

Et andet eksempel, af nyere dato, var da Pluto i 2008 bevægede sig fra Skytten ind i Stenbukken på det tidspunkt, hvor finanskrisen startede.

Tilbage til 26.6.2010, hvor der bliver måneformørkelse, ser vi en serie spændingsaspekter begynde og være aktive i længere tid. Det drejer sig om Pluto og Saturn, og lidt senere mellem Pluto og Uranus.

Pluto og Saturn er i sig selv stærke planeter, der gerne vil kontrollere begivenhederne, og når de går i forbindelse med hinanden, betyder det ofte opgør og oprør. Mennesker der har denne konstellation i deres fødselshoroskop, fortæller, at de ofte føler sig begrænset af autoriteter. Det findes også i Israels horoskop, og man kan vist roligt sige, at de føler, at der er autoriteter der begrænser dem.

Saturn og Uranus går i konjunktion med hinanden tre gange, første gang november 2009 og sidste gang august 2010.

Pluto og Uranus skal igennem et længere forløb. De går i konjunktion hele fem gange mellem 2012 og 2015, men er allerede aktive fra denne sommer. Det er usædvanligt, at planeter går i konjunktion fem gange. De gjorde det bl.a. under den franske revolution, som astrologisk set også

blev hjulpet frem af opdagelsen af Uranus (frihed, lighed og broderskab). Denne cocktail af disse to begivenheder skabte et større blodbad, hvor adelen og kongefamilien blev myrdet.

Dette aspekt udløser ikke automatisk myrderier, men sættes ofte sammen med optøjer og revolutioner, som kan blive til ekstremisme og terror.

Der er en hel del fællestræk tilbage til 1930'erne, hvor Pluto, der lige var opdaget, Saturn og Uranus var i spænding, ikke helt som nu, men tæt på.

Hvad der yderligere giver anledning til eftertanke er, at de nævnte aspekter aktiverer horoskoper for nogle af verdens vigtige lande og organisationer: England, USA, Kina og EU. Der vil i disse lande komme til at ske uforudsigelige hændelser, og deres hovedstæder vil være inddraget i de aspekter, der er på vej. Specielt USA bliver påvirket, og det er muligt at EU-samarbejdet kommer til at knage yderligere i fugerne.

Der er ingen tvivl om, at disse stærke planetkonstellationer vil virke ind på verdens udvikling de kommende år, og efter min opfattelse vil de gøre det på en måde, som vi vil opfatte som voldsomme og udfordrende. Detaljerne i en sådan udvikling er det umuligt at sige noget præcist om, men når man nu tager Martinus' forudsigelser om, at vores økonomiske system vil bryde sammen på et tidspunkt, og så samtidig lige nu ser på, hvor vores samfundsudvikling er på vej hen, ligger det jo lige for at sige, at opsvinget ikke findes rundt om

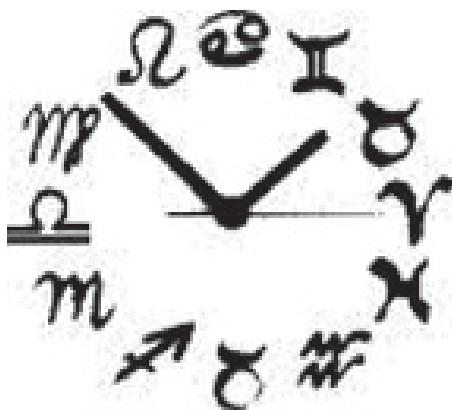
det næste hjørne, tværtimod. Vi er tydeligt på vej mod noget, der er meget sværere, end det vi har nu.

Der er dog områder indenfor teknologisk udvikling, IT, alternativ energi og el-biler som er positivt spekteret

De tre tunge planeter Saturn, Pluto og Jupiter og Uranus i konjunktion går alle sammen ind i kardinale tegn som har med ledelse, styring og kontrol at gøre, og vil derved virke udfordrende på dette felt. Det betyder, at de uforudsigelige og pludselige begivenheder verden står over for let kan blive til problematikker om, hvem der har ledelsen eller styringen - og eventuelt en revolution, som i sin værste version, kan ende i krig.

Der kan tillige blive konflikter mellem regeringer og deres befolkninger om nedskæringer, som befolkningerne ikke vil acceptere. Beslutninger og handling vil blive dominerende.

De begivenheder vi bliver vidne til i perioden maj-oktober i år, vil blive begyndelsen på temaer som vil være aktive i perioden 2010 til 2016.

Jagten på den forsvundne bevidsthed

Af Birgitte Svennevig

Et offer for en trafikulykke kommer ind på skadestuen. Den unge mand er bevidstløs, han reagerer ikke på, at personalet taler til ham, på det skarpe lys i øjnene eller den hårde prikken, der normalt fremkalder en smertereaktion.

Efter en måned har han fået det lidt bedre; nu sover han om natten og er vågen om dagen. Han kan tygge maden, og han udstøder af og til forskellige lyde. Men han reagerer stadig ikke på tiltale eller på møder med familiemedlemmer, han følger hverken personer eller genstande med øjnene, og han synes i det hele taget at være ubevidst om, hvad der foregår omkring ham.

Hjernescanninger viser svære skader på dele af hjernen, og han diagnosticeres følgelig som værende i det ”vegetative stadie” og overlades derefter til almindelig pleje resten af sit liv.

»Det er dybt bekymrende at tænke på, at neurologiske afdelinger verden over kun bruger ydre tegn til at afgøre, om en person er ved bevidsthed,« mener Morten Overgaard, seniorforsker og lektor ved Århus Universitetshospital.

Morten Overgaard er en af verdens førende forskere i bevidsthed og står bag det nystartede internationale projekt ”MindRehab - consciousness in basic science and neurorehabilitation”, der ved at kombinere neurovidenskab og psykologi skal undersøge bevidstheden hos mennesket.

Bevidsthed er en vanskelig størrelse at have med at gøre, medgiver han. Men ikke så vanskelig, at man må opgive at finde den hos hjerneskadede patienter.

»Det kan godt være, at en patient ikke kan tale, blinke, svede, få øget hjertebanken eller på anden vis respondere på de stimuli, en læge udsætter ham for. Men derfor kan der godt være en bevidsthed,« siger Morten Overgaard

Men hvad er bevidsthed? At man kan høre og tale? At man kan tænke? At man ved, hvor man er, og hvad

der foregår omkring en? Morten Overgaards bud er, at bevidsthed er alt det, et menneske oplever subjektivt.

Bevidsthed er altså ikke blot at kunne tale - det kan talecentret i hjernen principielt klare alene, uden at man er bevidst - men at lægge en egen oplevelse i de ord, der bliver sagt og hørt.

Hvis bevidsthed er lig med subjektiv oplevelse, forstår man godt de våde håndflader hos sagkundskaben. For noget mere uberegneligt, umåleligt og uvejeligt findes næppe.

Forståeligt nok viger lægevidenskaben uden om at beskæftige sig med subjektive oplevelser, men mere overraskende er det måske, at psykologien ofte gør ligeså - især efter at behaviourismen kom på banen i 1930'erne og 1940'erne.

Behaviourismen beskæftiger sig ikke med, hvad det enkelte menneske oplever, men hvordan det reagerer. Den tager udgangspunkt i observerbar og målbar adfærd og ikke i formodede, indre psykiske forhold eller i individets bevidsthed. Den kognitive terapi, som efterhånden er den førende terapiform blandt psykologer, beskæftiger sig heller ikke med bevidsthed, men fokuserer på, hvordan vi reagerer og handler.

Læger og psykologer kan bede et menneske om at

tænke på sin mor og være ret sikre på, at personen vil tænke på den person, som er vedkommendes mor. De vil formentlig også kunne registrere hjerneaktivitet i det område, der har med sprogforståelse at gøre på en scanning. Men de har ingen mulighed for at vide, hvordan personen oplever ”mor” - dette er en subjektiv oplevelse, og det er personens bevidsthed, der afgør hvordan ”mor” opleves.

I skjul for scannere

Tilbage til den indlagte unge mand: Selv om han ikke kan svare eller reagere på anden måde, og selv om hjernescanninger viser, at visse centre af hans hjerne er ødelagte og inaktive, er det altså muligt, at hans bevidsthed - hans oplevelse af verden omkring ham - er bevaret og arbejder et sted, hvor ingen scanner kigger.

Netop denne tanke lå bag de undersøgelser af hjerneskadede, der sidste år ryddede avisforsider over hele verden. Forskeren Adrian Owen fra Medical Research Council Cognition and Brain Sciences Unit i Cambridge, England og kolleger fra University of Cambridge og det belgiske universitet i Liège havde ikke alene fundet fuld bevidsthed hos en patient, der i mange år havde været diagnosticeret som vegetativ og dermed uden bevidsthed, men også formået at kommunikere med patienten.

Forskerholdet brugte en scanningsteknik, der i modsætning til almindelige scanninger kiggede efter variationer i aktivitet, når patienten blev bedt om at forestille sig forskellige aktiviteter.

Til dato er ca. 50 vegetative patienter blevet undersøgt på lignende måde, og i fem af tilfældene har forskerne fundet en bevidsthed, der kunne kommunikere ved at forestille sig aktiviteter, som kunne ”ses” på scanningerne.

»Der findes utvivlsomt mange bevidste mennesker, der er diagnosticerede som vegetative,« mener Morten Overgaard.

Den anvendte scanningsteknik kan for eksempel kun opdage bevidsthed hos dem, der forstår det talte ord. Det er også en forudsætning, at de kan høre. Begge færdigheder kan sagtens være fraværende samtidig med at patienten er ved fuld bevidsthed.

»Der er mange forskellige grader af bevidsthed. Måske har en patient kun lige bevidsthed nok til at kunne opleve smerte. Måske han er i stand til at opleve andre sansepåvirkninger. Men så længe der er bevidsthed, er der et menneske,« pointerer Morten Overgaard.

Hjernen kan reparere sig selv

Bevidsthed er ikke en konstant størrelse. Den kan tilsyneladende vokse og blive stærkere. Det oplevede neurologen Nicholas Schiff fra Weill Medical College og Cornell University i New York, da han undersøgte Terry Wallis, der pludselig vågnede op efter at have befundet sig i skiftevis det vegetative og det såkaldt minimalt bevidste stadie i 19 år. Terry havde ingen anelse om, at han havde været væk fra verden i 19 år og fortsatte så at sige sit liv, hvor han havde sluppet det i 1984.

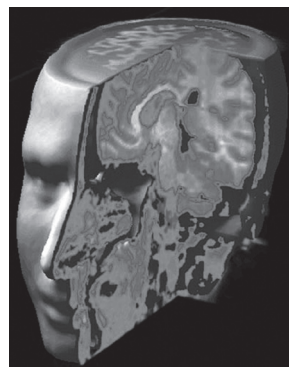
Hvordan var det muligt?

Nicholas Schiff undersøgte Terry Wallis to gange med en såkaldt diffusion tensor-teknik. Denne teknik siger intet om hjernens struktur eller aktivitet, men registrerer i stedet, hvilke forbindelser der findes mellem de forskellige regioner i hjernen.

Den første scanning blev foretaget otte måneder efter Terry Wallis’ opvågnen og viste, at hans hjerne var rimeligt intakt, men at nervetrådene mellem venstre og højre hjernehalvdel lignede noget, der var blevet flået fra hinanden.

18 måneder senere blev Terry Wallis scannet igen, og denne gang var der opstået nye nervetråde mellem de to hjernehalvdele i det bagerste af hjernen. Der var også markant mere aktivitet i hjernedelen cerebellum, som arbejder med bevægelse og koordination. Hjernen havde altså arbejdet, mens Terry lå umælende hen i sin sygeseng og var i gang med at reparere sig selv.

Hvis bevidsthed skal ses som et individuelt neuralt korrelat - en universel struktur, der varierer fra person til person - er Terry Wallis’ historie måske et vidnesbyrd om, at et menneskes bevidsthed kan komme og gå og måske ligefrem genopstå. Og i særdeleshed om, at man ikke skal afskrive bevidsthedens eksistens, blot fordi den for en stund ikke lader sig registrere.

Bevidsthed

Af Ruth Olsen

Som det fremgår af Birgitte Svennevigs indlæg (taget fra internettet), er videnskaben helt i vildrede med, hvad bevidsthed egentlig er. Med moderne teknologi som skannere kan man nu undersøge hjernens måde at fungere på. Man mener således at have fundet ud af, hvilke tanker og følelser, der aktiverer hvilke dele af hjernen. Men det gør jo ikke forskerne klogere på, hvor den energi kommer fra, der forårsager aktiveringen. Det, de i virkeligheden kun finder ud af, er bevidsthedens måde at bruge hjernen på. Nok er hjernen et fantastisk og kompliceret redskab, men altså dog kun et redskab.

Dette har Martinus og mange andre kloge folk i tidens løb fortalt, uden det hidtil er taget alvorligt. Men faktisk har også naturvidenskabens forskere vist det, hvis de ellers havde været åbne for at drage de logiske konklusioner af deres egen forskning. Men så længe de ikke vil anerkende begrebet ”åndelige legemer”, vil de ikke være i stand til at finde bevidstheden.

De mest oplagte eksempler på, at bevidstheden ikke sidder i hjernen, er nok de tilfælde, hvor man har konstateret, at store dele af en persons hjernevæv mangler, men at personen trods dette kan fungere rimeligt normalt intelligens- og følelsesmæssigt. Dette burde føre til, at man begyndte at søge efter, hvor bevidstheden så kunne være, men i stedet har man bare puttet den slags tilfælde i den efterhånden større og større kasse, der hedder ”uforklarlige mystiske fænomener”.

Af andre eksempler kan nævnes de tilfælde, hvor en totalbedøvet patient efter operationen kan fortælle i detaljer, hvad lægerne foretog sig under hele forløbet, som om patienten sad og kiggede på oppe under loftet. Den slags kan ikke bare afskrives som drøm eller hallucinationer, som man ellers gør med så mange andre ud-af-krop oplevelser.

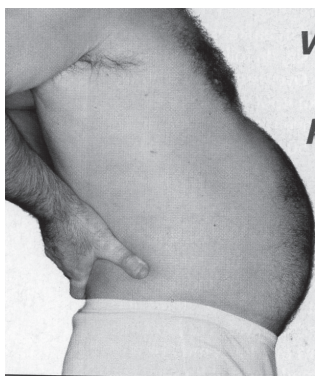
I øvrigt indeholder litteraturen masser af historier, der beskriver hvordan fortælleren vurderer sin egen gøren og laden, som om han betragtede sig selv udefra. Men det er jo noget, vi alle sammen gør, undtagen når vi bliver så optaget af noget, at vi ”glemmer os selv”. Det er så almindeligt, at næsten ingen undres over, hvordan det går til, ej heller undres nogen over, at vi i vore tanker kan være et helt andet sted, end der hvor vores krop er. Men foreløbig er videnskaben så optaget af, hvad de kan måle i hjernen.

Man har fundet ud af ved skanninger af mediterende munkes hjerner, at der sker væsentlige ændringer i hjernens energimønster under meditationen. Det kan ikke undre en, der kender åndsvidenskaben, at en ændring i bevidsthedstilstanden afspejles i hjernen. Man fandt også ud af, at mediterende personer fik et mere positivt livssyn og stærkere immunforsvar, og drog den konklusion, at det var ændringen i hjernen, der bevirkede dette. Men forsøget viste jo blot, at bevidstheden (jeg’et) styrer ikke bare hjernen men også humør og immunforsvar.

Til smertelindring er der på mange hospitaler taget metoder i brug, der sigter på at bruge bevidstheden til at ændre smerteoplevelsen. Således tilbydes f.eks. patienterne på et hospitals brandsårsafdeling et computerspil, hvor man flyver gennem et landskab og skyder med snebolde mod snemænd, eller de sendes på rejse i et virtuelt sne-landsskab. Det virker afkølede på de brændende sår, og viser endnu engang, hvor meget bevidstheden styrer vore kropsoplevelser.

Et andet eksempel på, hvordan bevidstheden styrer kroppens funktioner, er mange mænds hormonelle reaktioner på, at de venter barn. I et canadisk forskningsprojekt har man fundet ud af, at før barnets fødsel stiger den vordende faders hormonniveau sådan, at prolaktin stiger med 20% og kortisol stiger med 100%. Til gengæld falder testosteron med 33% efter fødslen. Hormonændringen kan give symptomer, der ligner en gravid kvindes, bl.a. kvalme og

vægtstigning. Forskningen gælder godt nok kun et begrænset antal forsøgspersoner, men måske er det ikke bare klynk, når vi hører om, hvordan vordende fædre i nogle såkaldt primitive kulturer måtte gå til sengs med graviditetsproblemer.

Placebo

Et fænomen, som er oplagt til at føre videnskaben på sporet af, at bevidstheden er noget andet end organismen og overordnet denne, er det man kalder placebo-effekten. Det velkendte eksempel er den om patienten, der tror han får en smertestillende pille, men i virkeligheden blot får en kalktablet, og alligevel oplever at smerterne forsvinder. Hjerneskaninger viser, at snydepillen rent faktisk udløser smertelindrende stoffer – endorfiner – i hjernen. Altså har de således selv ført bevis for, at det er bevidstheden og ikke medicinen, der udløser hjernens kemisk/elektriske aktivitet.

Det udelukker selvfølgelig ikke, at også nogle af medicinens kemiske stoffer kan udløse aktivitet i hjernen, f.eks. i form af blokeringer, der forhindrer bevidsthedens evt. negative indflydelse på hjernen, hvorved personen kan opleve en bedring i sindstilstanden. Det er det, der har fået videnskabens forskere til at tro, at det er hjernen, der styrer bevidstheden. Men reelt har man blot forstyrret bevidsthedens forbindelseslinie til sit redskab.

Det må vel også regnes til en form for placebo, når mennesker oplever mirakelhelbredelse v.h.j.a. ”hellige relikvier”, selv om de genstande ofte er fup, f.eks. handler om en splint af Jesu kors, hvoraf der findes så mange, at der kunne blive til flere kors.

Ydre årsager som f.eks. uheldig kost og livsstil, forurenede miljø osv. kan selvfølgelig påvirke hjernen, således at den bliver et dårligere redskab for bevidstheden. Man mener f.eks., at hvis man får for lidt omega-3-fedtsyrer, som er nødvendige for cellemembranerne i hjernen, kan det forårsage depression. Måske kan den nye fedtforskrækkede vestlige livsstil have en vis andel i årsagen til det øgede antal depressioner?

For at en placebo-pille kan virke, vil det ofte være nødvendigt, at det er en autoritet, f.eks. en læge, der giver pillen. De fleste mennesker er endnu så autoritære, at de er villige til at tro på, hvad en myndighedsperson bilder dem ind, og derved lade sin bevidsthed påvirke/styre. Det så vi også for nylig, da man i Frankrig gentog eksperimentet

med at sætte nogle forsøgspersoner til at straffe en person med livsfarlige elektriske stød, når han svarede forkert. Så længere er vi altså endnu ikke kommet, end at mange stadig lader sig manipulere af andres meninger i stedet for at tænke selv.

Og således tror de fleste stadig, at deres bevidsthed sidder i hjernen, hvorfor de også tror, deres bevidste liv slutter, når hjernen ikke kan fungere mere. Det er jo hvad de gang på gang læser og hører. Senest hørte vi i et TV-show d. 30/4 lægen Peter Lund Madsen underholde med historier om, hvad ”hjernen tænker”, og ”hjernen beslutter” osv. Mon der slet ikke blandt hans publikum eller TV-seere var nogle logisk tænkende personer, der spurgte sig selv: Hvis det er en samling blævrende celler i hjernen, der er ansvarlige for et menneskes adfærd, hvem eller hvad skal så straffes for f.eks. kriminelle handlinger? Kan en samling kemiske stoffer have en fri vilje? Man hører det for sig i retssalen: det var ikke min skyld, det var min hjernes.

Nu har nogle forskere i øvrigt sat spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet har en fri vilje, fordi de i deres hjerneskaninger har kunnet konstatere, at hjernen synes at reagere og beordre handling, før bevidstheden har taget beslutningen. Efter deres målinger er hjernen 550 millisekunder forud for bevidstheden. Det viser bare, at de ikke ved, hvad bevidsthed er.

Hvor sidder personligheden?

Der findes en del forskning, der har fået videnskaben til at tvivle på, om personligheden nu også alene sidder i hjernen. Noget tyder på, mener nogle nu, at den sidder lige så meget i hjertet. Det, der har ført dem ind på den idé, er bl.a. de eksempler på, at mennesker der får en hjertetransplantation kan ændre personlighed i retning af donorens.

Følgende historie fra USA stod i Ill.Videnskab 15/2005: En 56-årig skolelærer oplevede efter sin hjertetransplantation, at han både dag og nat havde et syn, hvor han så Jesus for sig. Derefter kom et skarpt lysglimt, og han mærkede en intens varme i sit ansigt. Konen til den 34-årige politimand, som donerede hjertet, fortalte, at manden døde under tjenesten, da han ville anholde en narkohandler og på klods hold blev skudt i ansigtet. Gerningsmanden havde langt hår, skæg, rolige udtryksfulde øjne og mindede således om Jesus. Læreren, der fik politimandens hjerte, genoplevede det synsindtryk, som donoren havde haft, lige inden han blev dræbt.

Andre hjerte-modtagere har fortalt om ændrede mad- eller musikfavoritter, en lesbisk kvinde blev pludselig heteroseksuel, og nogle havde erindringer om noget, de slet ikke

havde oplevet. En forsker på Universitetshospitalet i Wien beretter, at 6% af alle, der har fået en andens hjerte, oplever personlighedsforandringer, og i tyske undersøgelser er der tale om 21-31%.

Man har forsøgt sig med en forklaring, der bygger på det faktum, at hjertets elektromagnetiske felt er så stærkt, at det kan registreres på over 30 meters afstand. Dermed mener man, at det kan påvirke hjernen, hvor man jo alligevel stadig tror, personligheden sidder. Jeg har før i dette blad forsøgt mig med en åndsvidenskabelig forklaring gående ud på, at den afdøde donor stadig føler sig knyttet til sit vitale organ og således kan besætte modtagerens bevidsthed. Det har nemlig vist sig, at når modtageren sender kærlige taknemmelighedstanker til den afdøde donor, ophører personlighedsforstyrrelserne som regel.

Personligheden, dvs bevidstheden, hører til vore såkaldt "åndelige" legemer, altså de usynlige stråleformige legemer, som med deres elektriske vibrationer gennemtrænger organismen. Det forvirrer de videnskabelige forskere, at de kan registrere aktivitet i hjernen, selv om personen

sover eller på anden måde er bevidstløs. Men som Martinus forklarer, består vore åndelige legemer af forskellige slags energier, hvoraf en del er det, han kalder "instinktenergi". Det er den, der sørger for alle de automatfunktioner, der holder organismen i gang, mens vi sover eller kroppen ligger i koma.

Instinktenergien bruger naturligvis også hjernen som forbindelsesled til kroppen og kan registreres, selv om personen er uden dagsbevidsthed. Det er den tilstand videnskaben kalder "vegetativ" og som vel nærmest svarer til det, Martinus kalder "natbevidsthed". Men der er flere mellemtilstande, alt efter hvor meget eller hvordan hjerne- redskabet er beskadiget.

Nu er en dansk forsker i Århus så "gået på jagt efter bevidstheden". Så bliver det interessant at se, hvor langt han kommer. Foreløbig har han defineret bevidsthed som alt det, et menneske oplever subjektivt. Med den opfattelse må han vel før eller senere nå frem til, at selv uden en fysisk hjerne kan mennesker godt have "subjektive oplevelser", men da er som regel afskåret fra at fortælle om dem til andet end "medier", der er i stand til at modtage telepatiske budskaber. Så måske skal vi vente til, at også læger får telepatiske evner!

Vor tankeverden

I den indre verden er vi selv en guddom, der hersker i et univers: vor egen tankeverden. I dette univers lever millioner af mikrovæsener, som vi opbygger vor tankematerie med, ligesom vi opbygger vor fysiske organisme med fysiske mikrovæsener. De mikroindivider, som vore tankearter består af, er blevet tiltrukket af os, fordi de passer til vort udviklingstrin.
(Kosmos 10/89 "Tankens magt")

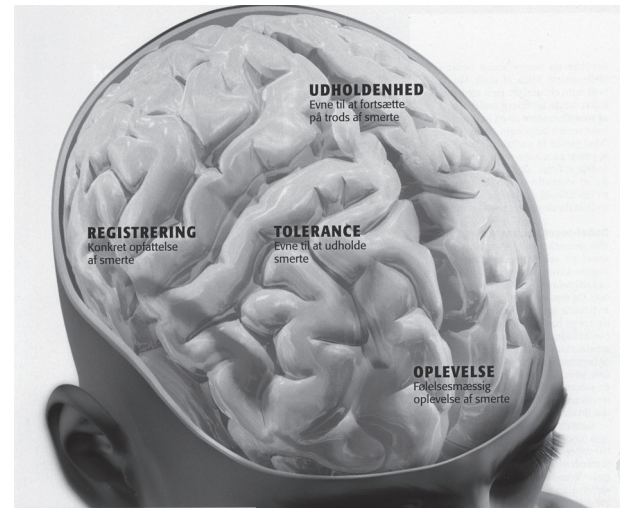
HJERNESPIND

Af Per Bruus-Jensen

Refleksioner over hjerneteorien efter radioudsendelse på DR P1 den 20.03 (Videnskabens Verden)

Iflg. den materialistiske hjerneteori er det, vi kalder ”jeg/vi” (sammen med alt muligt andet af subjektiv karakter) helt og aldeles og uden undtagelse et produkt af hjernens autonome virksomhed, og set i dette lys er ethvert levende væsen i virkeligheden et sagesløst *offer* for sin egen hjerneaktivitet. Herunder mht. bl.a. kriminel virksomhed og lignende for menneskets vedkommende. Og følgelig burde alle former for sanktioner og straffende adfærd fra samfundets side anlægges på helt andre kriterier end de nugældende med deres forankring i forestillingen om individets *ansvarlighed* over for egne handlinger.

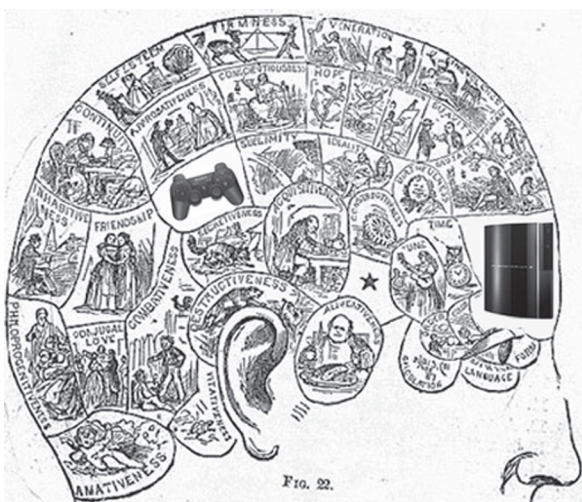
Fx anlægges på betingelsesløs tilgivelse kombineret med pragmatisk orienteret vilje til på en anstændig måde løbende at ’rense op’/’rense ud’ i samfundslegemet, uanset om den valgte praksis strengt taget har noget med *retfærdighed* at gøre eller ej. Ja, selve dette udtryk er i lyset af moderne hjerneforskning simpelthen absurd. Der bor nemlig iflg. denne slet ikke nogen ”ånd” i maskinen, som man kan gøre ansvarlig for dens adfærd (Koestler); der er KUN maskinen, som via et netværk af autonome responsenheder på 100% autogen vis producerer hele det mentale ’set up’ repræsenteret ved såkaldte tanker, følelser, sanseindtryk, drifter, moralnormer, motiver og tilskyndelser mv. samt i konsekvens af dette også løbende et

sæt ’outputs’ i form af personlige livsytringer manifesteret som individuelle handlingsliv og adfærdsmønstre.

Hele vores jura og lovgivning bør med andre ord omvurderes og omskrives. Vore hjerner må i deres erkendelse af egen autonomi og magtfuldkommenhed tilskynde sig selv til at barsle med en helt ny og anderledes justits og etik end den nugældende og dermed generere en ægte *støvle stop’*-præstation. Hvor absurd det ud fra sit grundlag end må forekomme.

Man kan i samme forbindelse undre sig over forskernes udelte begejstring for resultaterne af deres forskning: nemlig at se mennesket og dermed sig selv reduceret til et prosaisk, robotagtigt produkt af den stedfindende hjerneaktivitet. Det virker for en ’ikke-troende’ som en særegen form for perversion, genereret af hjerner der totalt er gået i nihilistisk selvsving. Og tænker man nærmere efter, forekommer hele scenariet mest af alt som et stort og raffineret konspirationsplot med ukendt ophav. Med mindre grund-antagelsen er forkert derhen, at der i strid med den herskende hjerneteori ikke desto mindre rent faktisk forekommer en ”ånd” i maskinen. En ånd, der i respekt for fysikkens og fysiologiens love både ubesværet og meningsfuldt samarbejder med den, således som alle vise gennem tiderne har hævdet, og som også Martinus gør gældende...

Kosmologi eller åndsvidenskab?

Af Harry Rasmussen

For år tilbage kaldtes Martinus' Verdensbillede for "åndsvidenskab" og Martinus Institut hed Martinus Åndsvidenskabelige Institut. Men på et tidspunkt omkring slutningen af 1950'erne gik man væk fra ordet og begrebet åndsvidenskabelig og kaldte herefter Martinus' Verdensbillede for "Martinus' kosmologi", og Instituttet for "Martinus Institut". Martinus kosmologi handler jo foruden om de levende væsener på Jorden, herunder ikke mindst mennesket, også om kosmos eller universet og verdensaltet. Sidstnævnte har i henhold til Martinus både en fysisk og en åndelig sfære, som er integreret i hinanden. Imidlertid har der i de senere år været begrundede indvendinger imod brugen af ordet og begrebet kosmologi i forbindelse med Martinus' Verdensbillede, og et ønske om så at sige at ville vende tilbage til 'roden' og igen kalde Martinus verdensbillede for en åndsvidenskab, har trængt sig på.

Senest har forfatteren, pensioneret lektor med speciale i plantefysiologi og biokemi, Kurt Christiansen (KC), fremført vægtige saglige argumenter for, at begrebet kosmologi burde erstattes af begrebet åndsvidenskab i forbindelse med Martinus' livsværk. KC har på forlaget Kosmologisk Information i 2005 udgivet 2-bindsværket

"Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente – en biografi", som i hvert fald efter min mening er et uundværligt videnskabeligt værk, når det drejer sig om Martinus' liv og karriere. KC går heri bagom den mytedannelse, der i tidens løb har dannet sig omkring personen Martinus.

Men det er specielt i artiklen *Martinus litterære værk, kosmologi eller åndsvidenskab?* som står at læse i Den Ny Verdensimpuls nr. 1-2010, side 14-21, at KC plæderer for at udskifte betegnelsen kosmologi med betegnelsen åndsvidenskab, når det drejer sig om Martinus' verdensbillede. KC er nemlig kommet frem til den opfattelse, at Martinus kosmiske analyser, sådan som disse fremtræder i hovedværket Livets Bog 1-7, opfylder kriterierne for med rette at kunne karakteriseres og betegnes som en åndsvidenskab. Til dels i samme forbindelse har KC i øvrigt taget initiativ og skaffet midler til at foretage et genoptryk og udgivelse af originaludgaven af Livets Bog 1-7, og med et udstyr og en indbinding, der svarer til den oprindelige førsteudgave. Det er angiveligt sket, fordi de senere udgaver af Livets Bog, herunder især dem, der er udkommet på Borgens Forlag, ikke i alle detaljer svarer til originaludgaven. Der er blevet rettet og tilføjet hist og her i værket af Rådet for Martinus Institut, men vel at bemærke i en ærlig, god og hensynsfuld mening, som i hvert fald efter min opfattelse ikke kan betegnes som væsentlige indgreb i originalværket. Der har nærmest været tale om en slags korrekturlæsning, hvorunder man har rettet stave- og trykfejl. (1)

Udgivelsen af Livets Bog er som nævnt sket på Borgens Forlag siden 1981, men er dog senere atter overtaget af Martinus Institut. Udgivelsen er karakteriseret dels ved, at der på denne udgivelses omslag gengives to symboler: på forsiden symbol nr. 23. *Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse*, og på bagsiden symbol nr. 19. *Gennem indiviellsens mørke. (Helvele eller ragnarok)*, hvilket dog angiveligt er sket med Martinus' forhåndsgodkendelse, idet han selv allerede i 1978 havde givet et udkast til bogomslaget, som også var blevet prøvetrykt. Og dels er indholdsfortegnelsen, som Martinus oprindelig satte foran hvert kapitel, efter almindelig skik og brug anbragt samlet forrest i bøgerne.

Hvad omslag angår, gælder det samme genudgivelsen af mindre bøger, som f.eks. "Logik" og "Bisættelse", samt den lange række af såkaldte småbøger, som alle fremtræder i ny og 'moderne' skikkelse, der i hvert fald

ikke ligner originaludgaverne fra 1940'erne og senere. Bøgernes indhold er dog det samme, men dette har så at sige skiftet 'frakke' efter 'modens' krav om modernitet. Hvilket der dog sådan set ikke i sig selv er noget galt med. Men det er samtidig en kendsgerning, at der generelt set står større respekt om den originale 'vare', som ophavsmanden – i dette tilfælde Martinus – i en vis forstand har haft i hånden. Antikke bøger er normalt i højere kurs end nyere bøger. (2)

Men tilbage til KC's omfattende argumentation og begrundelse for genindførelse af ordet åndsvidenskab som betegnelse for Martinus' verdensbillede. Umiddelbart lyder begge dele besnærende, ikke mindst fordi KC påpeger, at i Martinus' to store hovedværker "Livets Bog" 1-7 og "Det Evige Verdensbillede" 1- (foreløbig) 4, forekommer ordet "kosmologi" ikke en eneste gang, hvorimod ordet "åndsvidenskab" er blevet brugt 50 gange. Og vel at mærke af Martinus selv. Men samtidig må man dog konstatere, at KC synes at tage lidt let på den kendsgerning, at det også er Martinus selv, som fra omkring 1959-60 og fremefter benyttede og i hvert fald sanktionerede, at udtrykket "kosmologi" blev benyttet af hans nærmeste medarbejdere, herunder ikke mindst af Per Bruus-Jensen, som ifølge ham selv i høj grad var enig i valget. Derfor må man nok sige, at KC's forslag om at genindføre ordet "åndsvidenskab" for det første er 'ahistorisk', i hvert fald set på baggrund af den fortræffelige "Begivenhedsoversigt" (på Martinus Instituts hjemmeside, www.martinus.dk) over Martinus-sagens historiske forløb, hvoraf man kan få et indtryk af, hvornår betegnelsen kosmologi blev indført, men dog ikke umiddelbart hvorfor.

Imidlertid er det så heldigt, at der i henhold til Ole Therkelsen i Kosmos 2004 – nr. 11-12 findes et kildemateriale, et brev dateret september 1959 og et brev fra januar 1960, hvor det af begge breve umiskendeligt fremgår, at det var Martinus selv, der indførte ordet og begrebet kosmologi som betegnelse for sit verdensbillede eller sine kosmiske analyser. I førstnævnte brev, som var stilet "Til alle mit arbejdes trofaste venner!" fortæller Martinus, at et af resultaterne af Erik Gerner Larssons to rejser til Indien i 1957-58 og 1959-60 var oprettelsen af et center for "vor kosmologi eller åndsvidenskab", nemlig "den kosmologi eller åndsvidenskab, det er blevet min mission at bringe menneskeheden." (3)

I brevet fra januar 1960 går Martinus ind for at benytte betegnelsen "Martinus kosmologi" i stedet for "Martinus åndsvidenskab", hvilket utvetydigt fremgår af et brev til Gerner Larsson, som på det tidspunkt igen opholdt sig i Indien. I brevet står der bl.a. følgende:

"Når du kommer hjem, tror jeg, vi skal snakke lidt sammen om navnet på vor Sag. Jeg tror, det vil være mere

rigtig og mere praktisk at kalde vort arbejde "Martinus Kosmologi" i stedet for "Martinus Åndsvidenskab". I ordbøgerne udtrykkes "kosmologi" som det samme som "Læren om verdensaltet, dets oprindelse, udvikling og indretning", ligesom kosmologisk bevisførelse står opgivet som slutning fra verdensbygningens eksistens til Gud som dens årsag."

På den baggrund må man konstatere, at Kurt Christiansens og Jan Langekærs henvisning til, hvad Martinus har skrevet i et kontaktbrev i 1951, altså ikke er nogen brugbar og gyldig argumentation for at ville genindføre betegnelsen "åndsvidenskab". At droppe sidstnævnte begreb, var efter min opfattelse en klog disposition fra Martinus' side, for på den tid var der flere, som begyndte at mene, at betegnelsen "åndsvidenskab" var for ambitiøs, og måske ligefrem provokerende. Der fandtes jo folk dengang, og gør det vel endnu, som var af den opfattelse, at en religiøs og/eller filosofisk lære, især hvis og når denne gør krav på autoritativ gyldighed, ikke kan være videnskab, omend den nok kan behandles videnskabeligt, hvilket primært vil sige objektivt kritisk. (4)

I henhold til "Begivenhedsoversigten" (# 361) anvendte Martinus som nævnt angiveligt selv første gang betegnelsen kosmologi for sin åndsvidenskab omkr. 1960, men ordet var allerede da blevet brugt i 1957 i den engelske udgave af Erik Gerner Larssons "Kursus i Martinus Åndsvidenskab" (1948), hvor ordet åndsvidenskab blev erstattet af ordet Cosmology. I de følgende år ind i 1960'erne blev brugen af begrebet kosmologi mere og mere brugt i Martinus-litteraturen, herunder konsekvent af Per Bruus-Jensen, bl.a. i hans foredrag, brevkursus og bøger, og begrebet åndsvidenskab blev efterhånden trængt i baggrunden, men var naturligvis mere eller mindre underforstået.

Som tilfældigt valgte eksempler på anvendelsen af ordet og begrebet kosmologi i forbindelse med Martinus verdensbillede i hans egen levetid, kan nævnes: 1966 ændredes Stiftelsen Martinus Institut i Sverige til Stiftelsen Martinus Kosmologi. 1969 ændredes hovedet på tidsskriftet KOSMOS og samtidigt fik bladet undertitlen Tidsskrift for Martinus Kosmologi. 1971 ændredes undertitlen dog til Tidsskrift for Martinus Institut. Efter Martinus død i 1981 fik Tysk KOSMOS i 1985 ny undertitel: Martinus Kosmologie. 1987 fik Dansk KOSMOS undertitlen Martinus Kosmologi. 1990 udgav Instituttet pjecen "Martinus kosmologi". En introduktion. Oversat og trykt på flere sprog. Af Samarbejds-strukturen 1992 fremgår det af paragraf 15 d, at betegnelsen kosmologi skal bruges officielt, bl.a. i avisannoncer o. lign. Sådan kunne man blive ved. Ordet kosmologi var åbenbart kommet for at blive.

Man kan måske tilmed sige, at indførelsen af begrebet kosmologi var nærliggende, eftersom Martinus allerede fra 1933 udgav sit tidsskrift under navnet ”KOSMOS”, som efter forskellige ændringer i format og udstyr fik sin foreløbige form i 1969, hvor det samtidig fik undertitlen ”Tidsskrift for Martinus Institut”, og undertitlen blev da også et par år senere, i 1971, konsekvent ændret til ”Tidsskrift for Martinus Kosmologi”, i 1987 altså ændret til ”Martinus Kosmologi”, en undertitel bladet endnu har i 2010, hvor disse linjer skrives.

Det er naturligvis rigtigt at ’kosmologi’, sådan som KC påpeger, i dag hovedsageligt anvendes inden for den fysiske udforskning af verdensrummet / kosmos som helhed, dets struktur og udvikling. Men tidligere betød ordet ’kosmologi’ en metafysisk lære om verdensaltet, altså kort og godt læren om altings sammenhæng i det store så vel som i det små, fysisk som psykisk og åndeligt. Det er selvfølgelig i den sidstnævnte betydning af begrebet, at Martinus’ kosmologi skal forstås. Når Martinus’ navn derfor sættes foran ordet kosmologi, fremstår betegnelsen ”Martinus’ kosmologi”, og alene af den grund burde ingen derfor være i tvivl om, at der hermed menes den metafysiske kosmologiske lære om verdensaltet i sin helhed og i sine detaljer, herunder især de levende væseners betydning i sammenhængen, som Martinus brugte omkring 60 år af sit liv på at manifestere i form af en lang række enestående symboler, foredrag, bøger og artikler.

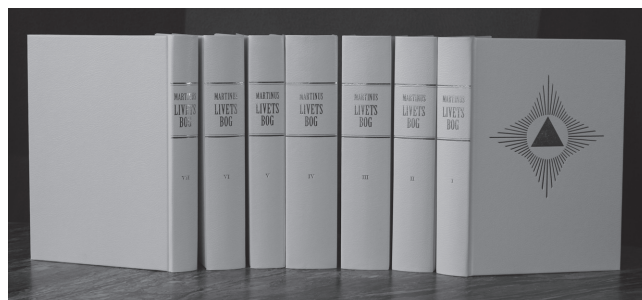
Imidlertid har Rådet for Martinus Institut klogelig valgt ”den gyldne middelvej” i spørgsmålet: ”Kosmologi eller åndsvidenskab?”, idet Knud Højgaard fra Martinus Instituts historiske arkiv, venligst har henledt min opmærksomhed på, at der i Rådets julebrev 2004 bl.a. står følgende: ”I præsentationen af Martinus’ arbejde vil der i nogle tilfælde være særlig fokus på den overordnede titel på hans værker ”Det Tredie Testamente” og i andre tilfælde på de betegnelser, han benyttede til at karakterisere indholdet af sine værker, dvs. betegnelser som ”Martinus Kosmologi”, ”Martinus Åndsvidenskab”, ”Martinus Verdensbillede” og ”Martinus kosmiske analyser”. Da interessen for analyserne opstår hos mennesker med meget forskellig interesse-mæssig baggrund, ser vi det som positivt, at der arbejdes med forskellige vinkler i præsentationen”.

Der er dog efter min opfattelse det problem med ovennævnte holdning, at et begreb som ”Det Tredie Testamente” antyder eller indikerer, at Martinus’ verdensbillede har religiøs karakter, og religion anses ikke som sådan for at have relevans til begrebet videnskab, altså til fri forskning. Desuden

vil det overfor offentligheden sandsynligvis virke både forvirrende og selvmodsigende med de mange begreber og betegnelser. Hvorfor så ikke vælge den udvej, i officiel sammenhæng slet og ret at betegne Martinus’ kosmiske analyser for ”Martinus’ Verdensbillede”, som jo rummer alle de nævnte betegnelser og begreber? Det fratager jo ingen muligheden for internt og overfor ’indviede’, at benytte en anden betegnelse, som f.eks. Martinus’ kosmologi, sådan som jeg ved, at flere andre og ikke mindst jeg selv foretrækker. (5)

Noter og kilder:

1. Vedr. Martinus’ ufuldendte manuskript til specialbogen ”Det Tredje Testamente” og dennes forside smudsomslag, se det i note 7 nævnte værk af Kurt Christiansen, samt samme forfatters ”Martinus og hans livsværk Det Tredje Testamente – en biografi”, se Appendiks F.
2. Kosmos 2004 nr. 11-12. – Vedr. Erik Gerner Larssons to rejser til Indien, se Knud Højgaard: ”*Martinus’ sags historie i Indien. Et tilbageblik i anledning af 25-året for Erik Gerner Larssons død.*” Temahæfte nr. 7, udgivet af Kosmologisk Information 1998.
3. En konsistent kritisk afhandling, som har til formål at efterprøve den åndsvidenskabelige gyldighed af Martinus’ kosmiske analyser og disses såkaldte ”livsfacitter”, mangler stadig! Der har dog været gjort flere tiltag i den retning, som f.eks. i og med John Engelbrechts idéhistoriske ”Den intuitive tanke. Fra LaoTse til Martinus – en idéhistorisk udviklingslinie 1-2” (1982), og Sven Åge Rossens ligeledes idéhistoriske ”Martinus’ Verdensbillede. Et idéhistorisk studie” (2008), men begge afhandlinger har den ’svaghed’, at de på forhånd er indforståede med Martinus’ kosmologi, hvilket strengt taget er uvidenskabeligt. Derimod vovede i sin tid den ellers estimerede og sagkyndige Johannes Hohlenberg at kritisere indholdet i Martinus’ udgivelse i 1932 af ”Et internationalt verdensrige under skabelse”. Se evt. herom i artiklen ”Om at finde sig i kritik – om en kritisk anmeldelse” på www.livetseventyr.dk.
4. Vedr. betegnelsen ”Det Tredje Testamente” forholder det sig formentlig sådan, at Rådet for Martinus Institut ikke er frit stillet, men på baggrund af Martinus’ bestemmelser er forpligtet på at benytte denne overordnede betegnelse. Det må naturligvis respekteres.

Et menneske i Guds billede

Af Edith S. Grønbæk

"Han åbenbarede, at kun gennem kærligheden til alle dem, der ikke kan lide os, går vejen til det evige lys. Kun denne kærlighed kan gøre det levende væsen til ét med sin kosmiske Fader og ophav eller til "mennesket i Guds billede". Det var ikke så mærkeligt, at han kunne sige, at "jeg og Faderen vi er ét." (LB 1717)

Hvor er det opløftende og skønt, når vi i hverdagen møder et menneske, som er kærligt og lyttende. Et menneske, der ikke blot ønsker at tale om sig selv og sine egne bedrifter. Det, at være sammen med et menneske, der selv ønsker "hele scenen", kan være meget energiberøvende, hvorimod man fyldes af ny energi og nyt mod på livet, når et andet menneske har været nærværende og lyttende over for os.

Martinus har i sit store værk fortalt os, at vi i fremtiden skal blive mennesker, der bliver bedre og bedre at være sammen med. Gradvis skal vi nemlig vokse frem til at blive "et menneske i Guds billede efter hans lignelse". Men vor vej hen mod dette mål kan vel nok af og til være besværlig og lidelsesfuld. Ikke desto mindre kan det blive nogle liv, der er fyldt med større og større velsignelser. Thi det, vi sår, skal vi også høste.

Lidelse, medfølelse, intuition og gudsoplevelse

Vores skæbnevej er præget af nogle ganske bestemte nøgleord, som knytter sig til bestemte afsnit af vor udvikling. Et af nøgleordene er "lidelse". Vi har nemlig i utallige liv skabt lidelse både for andre og for os selv. Vi har været krigere i bogstavelig forstand – og i overført betydning. Begge dele har vi høstet frugten af; nemlig lidelsen i vort eget liv. Lidelserne har så haft – og har – den effekt, at der udvikles medfølelse og begyndende næstekærlighed i vort indre. Når vi studerer Martinus værk, forstår vi, at denne næstekærlighed åbner op for intuitionen, der så vil bane vej for det egentlige mål: den fuldkomne gudsoplevelse.

Men lige nu hersker der i vort indre en blanding af junglementalitet og en længsel efter fred. Vi har to idealer, der kæmper om pladsen – dyrerigets ideal, at søge vort eget, måske endda på andres bekostning og det rigtige menneskeriges ideal, at vi vil elske vor næste som os selv. Martinus kalder, som vi ved, denne tilstand en "sfinx-tilstand" eller han kalder os "en flygtning mellem to riger".

Vi er evige væsner, som inkarnerer i materien her på jorden. I småbog 13, Juleevangeliet, taler Martinus om, at vi i lighed med Jesus fødes og lægges i en "krybbe". Denne "krybbe" er

i kosmisk forstand den "...endnu "pattedyret" tilhørende organisme og krop". Martinus fortæller, hvorledes det er nødvendigt for os at fødes i en "stald", altså blandt andre dyre-væsner og i en dyre-krop som hanvæsner og hunvæsner, indtil vi når en udvikling, hvortil der vil høre et højere udviklet legeme, et æterisk legeme, som ikke er en krop tilhørende et han- eller hun-væsen.

Samvittigheden

På vor vandring lige nu har vi som jordmennesker fået et redskab, som er af afgørende betydning for vor udvikling – nemlig vor samvittighed. Martinus giver i et foredrag fra 1942* en definition af, hvad en samvittighed er: "En bevidsthedstilstand, hvor der hersker konflikt mellem idealerne fra det rigtige menneskerige og dyrerigets automatfunktioner". Han fortæller os samtidigt, at denne samvittighed skal være som "et lysende felt foran os". Her har vi altså en vejviser, som vi kan bruge, når vi begynder at arbejde på vor udvikling viljemæssigt.

Denne samvittighed havde dyret ikke. Det rigtige menneske vil heller ikke have den, fortæller Martinus, for når vi når denne udvikling, vil næstekærligheden være en automatfunktion hos os.

Idealet fra Menneskeriget

Lad os nu se på dette vidunderlige ideal fra det rigtige menneskerige.

Faktisk kan vi se det helt præcist på symbol 23, som Martinus kalder "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse". Her er tilgivelsen rådende. Godt nok kan skæbnebuerne fra fortiden være mørke, men de "vendes" til lyse buer, når tilgivelsen råder. Mennesket gengælder ikke ondt med ondt mere. Det har så at sige trænet efter det nye ideal. Symbolet viser tillige, at høsten bliver af samme art.

Vi ved, at vi lige nu prøver at handle efter dette ideal, men det mislykkes ofte for os. Erkendelsen deraf kommer os til gode, eftersom vi må konkludere, at det kun kan betale sig at handle efter dette høje ideal – og langsomt trin for trin opøver vi os til at handle næstekærligt.

Vor indvielses vej

Jordmenneskets udvikling er en slags "indvielse", som Martinus på forskellig måde taler om i sit værk. I småbog 15a "Ud af mørket" taler han om 3 grader af indvielse mod lyset: Den første grad af indvielsen handler om, at vi alle må igennem liv, hvor vi er tilknyttet en religiøs tro, altså hvor vi har et instinktivt og følelsesmæssigt forhold til en guddom, som vi definerer som et ideal i forhold til den udviklingsgrad, vi selv befinder os i. I Gamle Testamente havde man en tro på en straffende og retfærdig Gud, der tog parti for sit eget folk. Og

hvor mon man havde dette ideal fra? Fra sig selv og de ledere, man havde. Det var sådan, man mente, at man skulle være. I det nye Testamente kom Jesus med et nyt ideal, men dette ideal lå så fjernt fra det gamle ideal, at man naturligt kom i strid om dette. Dog eftertiden udvikledes troen på Kristus og idealet, men stadigvæk var der tale om en tro, der knyttede sig til en autoritets udtalelser.

Den anden grad af indvielsen handler om, at vi alle må igennem liv, hvor troen på guddommen er væk. Forstanden er blevet stærkere end følelsen og instinktet, og afhængigheden af de religiøse autoriteter afløses af en materialistisk og ateistisk epoke. Martinus kalder denne tid for ”Indvielsen i mørket og lidelserne”. Mange befinder sig måske glimrende et stykke tid i ateisme og materialisme, men der vil også her indtræde en mættelse og et nyt savn ...

Den tredje grad af indvielsen siger, at vi alle kommer igennem liv, hvor lidelsens frugt, som er medfølelsen og næstekærligheden, bliver en dominerende faktor. Nu vil de kosmiske glimt komme til mennesket. Først sporadisk, og sjældent mere end et glimt i hvert liv (se LB6 stk.2139). Men efterhånden vil disse fylde mere og mere for slutteligt at kulminere i den kosmiske fødsel, som Martinus selv oplevede.

En anden måde at beskrive vor indvielse på, får vi i en af de andre småbøger af Martinus, småbog 21a ”Det psykiske tempel”. Her sammenligner han vor psykiske udviklingsvej med den struktur, der var i det jødiske tempel. Her var opdelingen, at yderst var forgården, hvor alle kunne komme, dernæst var der det hellige, hvor kun præsterne kom. Endeligt var der det allerhelligste, hvor kun ypperstepræsterne kunne komme; thi dér var den sande gudsoplevelse. Om disse ypperstepræster (som ifl. Bibelens kulturhistorie havde deres vigtigste opgave i at gå i forbøn for og bringe ofre for folket), fortæller Martinus os, at de kan symbolisere de mennesker, der er rene af hjertet. Og det er jo de rene af hjertet, der skal se Gud.

Martinus fortæller, at i forgården, hvor alle kunne komme, herskede der en flokbevidsthed, som han sammenligner den første tid af vor personlige udvikling med. I det hellige, hvor præsterne kom, var der en evne til selvstændighed og lederskab, som vi udvikles hen imod, når vi vender os fra flokbevidstheden. Men at kunne ”stå selv” som en slags ”leder” er altså ikke det endelige mål – for det var jo som sagt i det allerhelligste, hvor ypperstepræsterne oplevede Guds nærhed, målet var. I dette ”rum” var Guds ånd tilstede på en særlig måde.

Vor udviklings tankeklimaer

Når vi studerer symbol 33, ”De dyriske og menneskelige tankeklimaer”, får vi en meget præcis fremstilling af, hvilke tankeklimaer, vi vil blive behersket af i fremtiden – og hvilke, vi er ved at vokse fra. Det dræbende princip i vor levevis er heldigvis aftagende. Ligeledes de lidelsesbefordrende tankearter. Men vi kan se på symbolet, at begge dele er noget, vi stadig må kæmpe mod. Sidstnævnte giver sig jo bl.a. udslag i jalousi, bedrageri, had, magtsyge og hævnlyst.

Disse ting kan vi fint camouflere i vore motiver, så vi tror, at vi handler ”retfærdigt”. Hovmodet har Martinus endda antydnet vil følge os langt frem i vor udvikling, og vi ved det måske ikke altid. Det var iøjnefaldende, da vi pralede af vor fysiske styrke og vore sejre, men mere skjult er det for os selv, når vi f.eks. tænker, at vi er ”klogere” end andre eller ”højere udviklet” end visse andre...

I samme symbol kan vi se, at næstekærligheden som tankeklima endnu kun fylder minimalt i vort sind. Egenkærligheden – eller ”dansen om den længst levende afdød” består, og selv om det har været naturligt for os gennem mange liv at elske vore egne, altså vor nærmeste familie og venner, er der et langt stykke vej til alkærligheden, hvor den instinktive og følelsesmæssige kærlighed tilføjes logik og intuition, så at vi kan elske alle mennesker. Her og nu er vi virkelig i gang med træningen, må man sige...

Den sande livskraft

Et meget vigtigt område på vor udviklingsvej er også, hvorledes vi får vor livskraft gennem vor daglige føde. I symbol 38, som hedder ”Mennesket og animalsk og vegetabilsk føde” fortæller Martinus os noget om nogle åndelige livsenheder (de røde), der kan berige os, og andre livsenheder, der ikke kan optages i vor organisme (de gule og grønne). Kun de røde kan dermed forsyne os med næring og livskraft. De øvrige bliver nedbrudt, opløses af vor mavesyre og kommer ud i vor afføring som lig. De gule og grønne hidrører fra animalsk føde. Da ethvert drab medfører smerte, står vi derved tillige med et moralsk spørgsmål. De røde livsenheder hidrører fra vegetabilsk føde, altså planter og frugter, hvor drabet ikke opleves som smerte...

Jeg opfordrer læseren til selv at studere dette symbol nærmere.

Det er altså ikke ligegyldigt, hvilken føde vi indtager i hverdagen. Mange er allerede bevidste om dette, men giver sig selv ”god tid”, evt. med ord om, at det kan man nå i næste liv. Ja, naturligvis kan man det. Man kan også udsætte næstekærligheden til andre mennesker til næste liv, men konsekvenserne skal man jo medregne; livet bliver så ikke af samme kvalitet...

Fremtidsudsigten

Vi er på vej mod et langt rigere liv i fremtiden, end vi har nu. Når vi inkarnerer i vore kommende liv, vil vi omskabe vor bevidsthed, så vor oplevelses- og skaberevne vil bringe os langt større velsignelser end nu. Vor lokalbevidsthed vil gradvist omdannes til universalbevidsthed, så vi kan opleve Guds røst i naturen, omgivelserne, de daglige hændelser osv. Opleve livets tale helt klart. Samtidigt vil vi mere og mere skabe efter ”solens princip”, solen, der ”skinner både for retfærdige og uretfærdige”. Vi vil slutteligt opnå den kosmiske bevidsthed, der gør os til et organ i Guds primære bevidsthed. Men lige nu øver vi os. Og lad os hjælpe og opmuntre hinanden i den proces!

* Martinus foredrag den 12. Juli 1942 over emnet ”Samvitighed”.

Om Bøger

Korncirkler

Af Eva-Marie
Brekkestø

Bogans forlag 2010

208 sider – 299 kr

Anm. Ruth Olsen

Dette er en flot og meget oplysende bog om et emne, som nok fascinerer de fleste af os. Den er en udvidet og oversat udgave af den tidligere norske bog, og den har masser af smukke farvebilleder.

Korncirkler er ikke noget nyt fænomen, men først fra ca. 1991 begyndte der at komme så mange og i så fantastiske former, at interessen for dem bredte sig for alvor. Siden er der rapporteret om 12.000 korncirkler, især i Sydengland.

I dette område er der mange helligsteder fra meget gamle dage, og når man plotter de steder ind på et kort, de selv samme steder hvor der også har været flest korncirkler, opdager man, de stort set følger de to energilinier, der løber tværs over Sydengland, og som er blevet kaldt Michael- og Marialinierne. De snor sig om hinanden ligesom slangerne på Hermesstaven, og hvor de krydser hinanden lå engang de største hellige monumenter og kultsteder.

Bogen bringer en mængde interessant oplysning – øjenvidneberetninger, teorier om hvordan korncirklerne skabes og videnskabelige undersøgelser af hvilke energier, der er på spil, samt hvordan de påvirker kornet og jordbunden. Det viser sig, at jordbunden påvirkes nogenlunde på samme måde som ved lynnedslag. Mange har observeret UFO-agtige fænomener i forbindelse med korncirklernes opståen.

Der har været spekuleret meget i, hvad korncirklerne betyder, om der er særlige budskaber i dem til menneskene og i så fald hvilke? Mønstrene er blevet analyseret og mange fortolkninger er blevet udlagt. Lad mig nævne et par stykker. D. 9/8-2005 kom et usædvanligt mønster. Indeni et keltisk kors var der et mayasymbol, en meget

komliceret lægning af kornet, kaldet ”Saq Be”, som betyder ”hvide hellige vej” altså Mælkevejen, som for mayaerne afspejlede menneskets åndelige udvikling.

Samme år kom en formation, der ved opmåling viste sig at indeholde de centrale tal fra mayakalenderen. I 2008 kom i Avebury en korncirkel, der viste vort solsystem, og efter planeternes placering på denne, kunne man regne ud, at den viste hen til datoen 23/12-2012. Hvad alt dette betyder er ikke helt til at vide, men tilsyneladende skal vi gøres opmærksom på, at det nok ikke er tilfældigt, at mayakalenderen slutter i 2012.

I august 2002 opstod en korncirkel, der ved nøjere granskning viste sig at åbenbare en række af geometriens gåder. Umiddelbart lignede den en torus-cirkel, hvor ringen er dannet, så den ligner en DNA-streng, men da man målte elementerne nøjagtigt op, viste de sig at indeholde tal, der findes i Platons bystruktur, i de ”himmelske byer” i Johs. Åbenbaring, og de centrale forholdstal i såvel Kheopspyramiden som i Stonehenge. De samme tal går igen i størrelsesforholdet mellem Jorden og Månen.

En korncirkel fra 1995 viser Pythagoras tabel, kaldet hans ”lambdoma”, der udtrykker sammenhængen mellem de musikalske harmonier og de universelle matematiske forhold. Jeg er således ikke i tvivl om, at det er nogle højere udviklede væsener, der skaber korncirklerne, for dermed dels at bringe viden, men måske især for at gøre alle disse i materien nedsunkne jordboere klar over, at der findes en anden verden som er overordnet den fysiske verden.

At der står meget bevidste væsener bagved, viser sig også ved de eksempler på, hvordan mennesker ligefrem har kunnet ”bestille” bestemte formationer. Et enkelt eksempel fra bogen: I august 2005 havde Bert Jansen fotograferet et tempelridderkors i en gammel kirke. Han og vennerne besluttede at meditere på billedet og ønske sig en sådan korncirkel. To dage efter lå den som bestilt!

Som det her kun kan antydes, er denne bog en guldgrube af viden omkring fænomenet korncirkler, den er en ren fornøjelse at læse. Den må være en oplagt gave til alle tvivlerne!

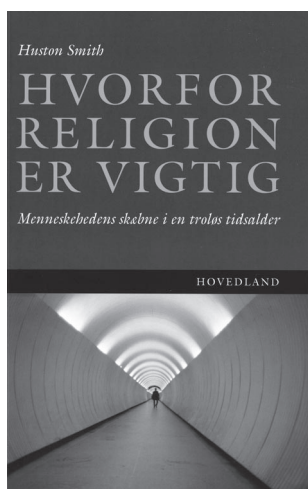
Hvorfor religion er vigtig

Af Huston Smith

Forlaget Hovedland 2005

300 sider – 268 kr

Anm. Ruth Olsen

Forfatterens forældre var kristne missionærer i Kina, men han har fået sin uddannelse i USA som religionshistoriker og –filosof og har haft professorstillinger på flere universiteter. Hans ærinde med bogen er at gøre op med naturvidenskabens indskrænkede verdensbillede og påvise, hvordan der er og altid har været et større verdensbillede. Han kalder det religiøst, som vi andre vil kalde åndsvidenskabeligt.

Det er ikke fordi han vil frakende videnskaben dens store fortjenester, men den kan jo ikke give svar på menneskets store eksistentielle spørgsmål om mening og sammenhæng. Han kalder de to verdensbilleder for ”kosmologi” hhv ”metafysik”, dvs ”en lille fortælling”, der kun handler om den fysiske verden, og ”den store fortælling”, som handler om det hele. Den lille fortælling ender ulykkeligt, den store fortælling ender lykkeligt, siger han.

Fordi det naturvidenskabelige verdensbillede er så begrænset, giver det ofte følelsen af fremmedgørelse og af at være indespærret som i en slags tunnel. Men han åbner lys for enden af tunnelen, dels fordi de fleste mennesker alligevel har bevaret en fornemmelse af, at der er ”noget andet og mere”, dels fordi flere og flere er begyndt at søge efter ”den større virkelighed”.

Han har et afsnit om begrebet ”sandhed”, hvor han problematiserer forskellen mellem relativ og absolut sandhed. Eftersom det naturvidenskabelige verdensbillede ændrer sig med tiden og udviklingen, vil ”sandhed” blive opfattet som noget relativt. Dette kan nok medføre en udstrakt grad af tolerance og accept af forskellighed, men kan også indeholde usikkerhed og faren for nihilisme, dvs værdiløshed, da intet så har blivende værdi.

Absolut sandhed, som det metafysiske verdensbillede postulerer at indeholde, giver nok større følelse af sikkerhed, men kan nemt føre til dogmatisme og fanatisme, ja fundamentalisme.

Huston Smith har mange fine overvejelser om materie kontra bevidsthed og påpeger det absurde i, at materie skulle kunne skabe bevidsthed. I den forbindelse fortæller han en sjov historie fra en science-fiktion roman, hvor en fremmed fra rummet vender hjem fra et besøg på Jorden og beretter til vennerne:

”De er lavet af kød”

”Kød??”

”Ja, vi samlede nogle af dem op og undersøgte dem. De er lavet fuldstændig af kød.”

”Det er umuligt. Hvad med radiosignalerne?”

”De bruger radiobølgerne til at tale med. Men signalerne kommer fra maskiner.”

”Hvem lavede så maskinerne. Det er jo dem, vi ønsker at kontakte.”

”De lavede maskinerne. Det er det jeg prøver at fortælle dig. Kød lavede maskinerne.”

”Det er jo latterligt. Hvordan kan kød lave maskiner? Er de måske en kulstofbaseret intelligens, der gennemgår et kødstadium?”

”Niks. De bliver født som kød og dør som kød.”

”Ok, måske er de kun delvis kød, du ved, et kødhoved med en elektronplasmahjerne indei.”

”Men jeg sagde dig jo, vi undersøgte dem. De er kød hele vejen igennem.”

”Ingen hjerne?”

”Jo, men den er også lavet af kød.”

”Jamen, hvad frembringer så tænkningen?”

”Du forstår det ikke, vel? Hjernen, kødet, bevirker tænkningen.”

”Tænkende kød? Be’r du mig om at tro på tænkende kød?”

”Ja, bevidst kød. Elskende kød. Drømmende kød. Kødet er det, som det hele drejer sig om!”

Bogen sætter fokus på en del af de spørgsmål, som mange i vor tid tumler med, og som synes at give religionerne ny vind i sejlene. Det er de spørgsmål, som Martinus har givet svar på, og det på en måde så man undgår de religiøse institutioner med deres dogmer og suggererende flokbevidsthed. Men Huston har endnu ikke haft chancen for at lære Martinus værk at kende.

Huston er belæst og akademisk, men på en ret god måde, så sproget ikke er blevet for tungt. Han skriver hovedsageligt ind i den amerikanske debat om religion kontra videnskab, men han gør det i et heroisk forsøg på at bygge bro over den kløft, der synes at blive bredere i disse år.

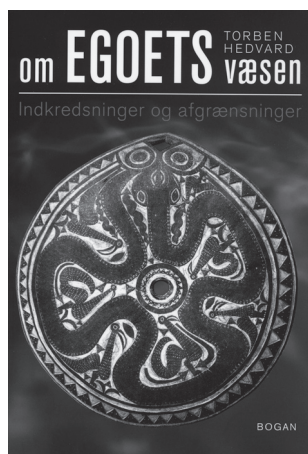
Om EGOETS væsen

Af Torben Hedvard

Bogans forlag 2010

184 sider – 229 kr

Anm. Ruth Olsen

Denne bog er en moden mands opsummering af, hvad han gennem et langt liv har lært, det er et forsøg på at systematisere sine erfaringer, skrevet på et ret jordnært og ind i mellem underholdende sprog. Han har prøvet og læst mange ting, men den røde tråd i bogen er Jungs psykologi. Da han bygger sit verdensbillede på Jung, er det klart, at det er temmelig mangelfuldt, men derfor kan der jo godt være mange kloge og interessante overvejelser.

Han ser menneskets udvikling mod stadig større bevidsthed afspejlet i chakra-systemet. De to nederste chakra svarer til de første stammesamfunds fælles-bevidsthed og kollektive identitetsopfattelse, hvilket betød de ret så fredelige matriarkater. Først med åbningen af solar-plexus chakraet kom ego-bevidstheden ind i verden og dermed de krigeriske patriarkater med dertil hørende konkurrence, egoistiske profit- og magtbegær samt privat ejendomsret. Egoet er en mester i at projekttere alt dårligt over på andre.

Nu mener han, vi er på vej mod at få åbnet hjertechakraet og dermed på vej til en højere bevidsthed, der bygger på selvet i stedet for egoet, hvilket vil føre til samfund med næstekærlighed og ligeværd, samarbejde og uselviske helhedshensyn. Han sammenligner ego-fasen med en frugt, der er ved at blive overmoden og nærmer sig forrådnelsesfasen. Men denne sidste fase er også den, hvor frøene til en ny fase frigøres.

Han har et afsnit, han kalder ”logik”. Her skelner han mellem naturvidenskabens abstrakte logik, der bygger på matematik, og noget han kalder ”analogik”, som han påstår især kvinder bruger. ”Analogik” bygger på selvfølgelige analogier, dvs sammenligninger med noget, som alle erfaringsmæssigt kender til. Ifølge dette må Martinus vel kaldes ”analogiker”, for når han vil gøre f.eks. reinkarnationen logisk indlysende, henviser han til, hvordan dette princip hersker overalt i naturen i øvrigt: træer og buske visner om vinteren men genopstår om foråret osv.

Religion definerer Hedvard som: ”Den kilde, hvorfra et

individ eller en kultur henter sin sandhed”. Altså er naturvidenskaberne efterhånden blevet den vestlige verdens religion. Han mener også den har en ”trobekendelse”, som lyder: ”Jeg tror på den hellige, af iagttageren uafhængige, objektivitet, og jeg forsager subjektiviteten og alle dens gerninger.” Derfor er videnskabsmænd parat til at sluge mange kameler, når blot de ikke er i modstrid med deres grundlæggende antagelser.

Han slutter sit afsnit om ”Sandhed og religion” med følgende: *”Vi lever i egoet, i solar plexus. Nedad mod hara og stammesamfundet finder vi overtroen, den magiske verden. Det er ikke fordi, den ikke virker, vi har forladt den, men fordi videnskaben for det meste er mere effektiv til at løse dagliglivets problemer. Opad mod hjertet møder vi den ægte mystik. Når vi betænker, at egoet altid ser verden gennem projektionen, og at hjertechakraets indhold er kærligheden (=at se), kan man sige, at mystik er at leve i virkeligheden.*

På samme måde som videnskaben var magien overlegen, vil den ægte mystik være videnskaben overlegen, indtil en passende andel af menneskene har nået hjertet. Til den tid vil det, vi i dag kalder mystik, blive kaldt videnskab.”

Af forfatterens litteraturliste fremgår det, at han har læst Martinus, men det synes jeg ikke hans bog bærer noget præg af. Han har åbenbart ikke kunnet få Jung og Martinus til at passe sammen.

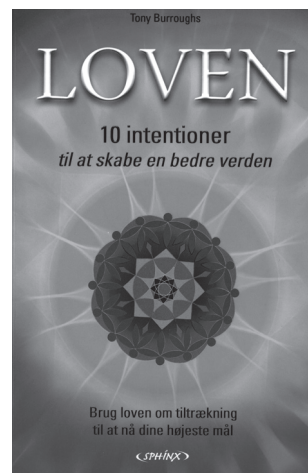
LOVEN

Af Tony Burroughs

Sphinx forlag 2009

200 sider – 230 kr

Anm. Ruth Olsen

Forfatteren Tony levede som landmand på Hawaii, da han en dag fik kontakt med ”en usynlig ven”, Lee Ching, som han skriver ”kom til mig i mit sind, i drømme”. Denne Ching er hans guide bogen igennem. Tony skaber nu, på baggrund af guidens informationer og gode råd, sammen med nogle venner det, han kalder en ”intention-cirkel”, dvs en gruppe der i sluttet kreds udtrykker deres gode intentioner, altså ønsker, for således at skabe et bedre liv for dem selv, ja for hele verden. De bruger det, som er blevet alment kendt som ”Loven for tiltrækning”. Denne bog handler om den amerikanske udgave af ”loven”, dvs den om at du kan opnå lige, hvad du vil,

blot du tænker og ønsker stærkt og inderligt, for så sørger ”universet” for det.

For som Tony skriver et sted: *”Hvad det er meningen, at du skal have, vil komme til dig. Lige som de af jer, der er på linie med det Højeste Gode, til sidst vil opleve jeres højeste ideal, således vil jeres daglige behov også blive opfyldt. Du vil aldrig skulle bekymre dig om din overlevelse, fordi der findes en speciel mekanisme, som blev indført for længe siden, der regulerer og garanterer, at alt, hvad du behøver, vil være der for dig akkurat i det øjeblik, du har brug for det.”*

Spørgsmålet er nu, hvad ”der er meningen”, og hvad der menes med ”at være på linie med det Højeste Gode”. Der står ikke meget om, hvorfor der er ønsker som ikke opfyldes, bortset fra et eksempel med en kvinde, der efter mange måneders stærke ønske om at få en kæreste, stadig var alene. Hun får at vide, at det skyldes, hun endnu ikke er spirituelt udviklet nok. Altså er det ens ”egen skyld”, når ”universet” ikke leverer!

Tony tager til det vestlige USA, hvor han i de følgende år rejser rundt og opretter mange intentions-cirkler, ja der opstår efterhånden en større bevægelse, der får mange til på den måde at søge efter et bedre liv ved hjælp af ”loven for tiltrækning”. Ja, også mange kirker har taget ”loven” til sig og fortæller deres menigheder, hvor let det er at få det, man ønsker.

Jeg har læst om en, der mener, at dette omsiggribende budskab var noget af årsagen til finanskrisen, for når folk ønskede sig et hus, selv om de ikke havde penge til det, og så kom ned i banken og fik tilbudt al det lån, de behøvede, tog de det som et tegn på, at ”universet” på den måde opfyldte deres ønske. Mange må være blevet slemt skuffede over det ”univers”!

Der står meget rigtigt og kærligt i bogen, men jeg bliver altid så skeptisk, når man prøver at bilde folk ind, at de åndelige love er mere enkle, end de faktisk er. For uanset hvad vi måtte ønske, slipper vi jo ikke for de udfordringer, som er nødvendige for vor udvikling. Vi slipper ikke for at lære at tænke selv i stedet for at tro på, hvad andre fortæller.

KOMENTAR TIL UDGIVELSEN AF FAKSIMILEUDGAVEN AF LIVETS BOG

Om originaludgaven af Livets Bog

Ruth Olsen og Kurt Christiansen samt Jan Langekær har givet udtryk for, hvor glade og tilfredse de er med at have genskabt Livets Bog, bind 1 til 7, som kan erhverves for 1000 kr., og lad mig skynde mig at lykønske jer med projektet.

Herefter bliver Instituttet kritiseret sønder og sammen, alt, hvad de foretager sig er forkert. Iflg. artiklerne må der ikke være symboler foran og bag på bøgerne, og der må ikke foretages rettelser, selvom der både er trykfejl/skrivefejl eller retskrivningsfejl.

Indholdet i artiklerne osrer langt væk af mistænkeliggørelse og fjendskab overfor Instituttet, det er faktisk ligeegyldigt hvad M.I. laver, så er det galt. Hensigten er klar: Instituttet burde indse, at det er de 3 ovennævnte personer, der burde lede Instituttet, for dem, der sidder der, du'r ikke. Alt dette står at læse mellem linjerne.

Følg venligst nedenstående vejledning og læs selv hvor-

dan der bliver arbejdet med sagen.

Martinus Institut har i en lang artikel i Kosmos nr. 3, 2009. redegjort for hvordan instituttet arbejder for **Bevarelse** og behandling af **Det Tredje Testamente**

Klik venligst ind på: martinus.dk

Klik videre ind på Martinus Institut (i venstre side)

Klik på dagligdagen, under punktet bevarelse og behandling af Det tredje Testamente – klik på læs mere.

Nederst på siden Uddybende redegørelser finder du en lang artikel, der redegør for, hvordan instituttet arbejder og dokumenterer, hvad der tidligere stod, og hvad det er blevet rettet til, så alle kan følge med og selv konstatere, at der ikke er rettet noget indholdsmæssigt, men alene sproglige rettelser.

At al denne mistænkeliggørelse af M.I. får lov at fylde så meget i bladet virker temmelig usmageligt og gør, at jeg hermed opsiger mit abonnement på Den ny Verdensimpuls.

Bent Rasmussen

Farven lilla

Af Else Byskov

"Jeg tror, at Gud bliver lidt småsur, når vi går forbi farven lilla i naturen uden at lægge mærke til den".

Dette citat kunne man for et par år siden læse i det engelske spirituelle månedsblad "Kindred Spirit", og det er inspireret af Alice Walkers verdensberømte bog "Farven lilla".

Nu ved vi fra Martinus, at Gud nok ikke bliver hverken småsur eller fornærmet, men det kan alligevel være en god idé at tage den pointe op, at det er vigtigt at huske at se skønheden i livet.

I dag bliver vi tæppebombet med dårlige nyheder og dommedagsprofetier som aldrig før. Der er global opvarmning, terrorisme, jordskælv, oversvømmelser, økonomisk krise, klimaforandringer, overbefolkning, krig, forurening osv. Hvis man kun fokuserer på de negative sider af livet på Jorden lige nu, så er det nemt at blive deprimeret og nedtrykt. Det ser jo ærligt talt sort ud. Der er dem, der mener, at de ikke kan være glade, fordi der findes alle de negative tendenser lige nu.

"Hvordan har du det?", spurgte jeg en bekendt. "Jo, jeg har det fint, men med de klimaforandringer kan jeg jo ikke være glad", sagde han.

Kan man nu ikke det? Skulle man ikke lige se, om man ikke kunne finde noget lilla at se på i stedet for? Jo, men mange vil så mene, at hvis man gør det, så bliver man beskyldt for at være urealistisk og verdensfjern. Eller hvad?

Nej, for det er ikke godt at gå rundt og være nedslået og deprimeret, for dermed nedbryder man sit helbred. Martinus kommer ind på dette i artiklen "Unaturlig træthed". Han skriver:

"Det er farligt at vandre i alt for lang tid i depression. Depression er nemlig det samme som sygdom i tænkeevnen. Den deprimerede har mistet evnen til at se tilværelsen i dens normale fremtræden. Han kan kun se den i et sort mentalt lys. Han vandrer hele tiden i tankeverdenens skyggeregioner. Det er ligesom, han ikke kan finde vej ud af disse skyggeregioner og ind i tankeverdenens solskinsegne." (Martinus: "Unaturlig træthed", kapitel 2, Småbog nr. 16 "Reinkarnationsprincippet").

"Tankeverdenens solskinsegne" – sikke et skønt begreb, som Martinus her introducerer. Men hvorfor er det lige, at vi skal vandre ind i disse tankeverdenens solskinsegne? Det skal vi fordi det kun er med solskin i sindet, at vi kan opretholde vores naturlige legemlige sundhed. Om dette interessante aspekt siger Martinus:

"Da alle tanker er en strålekraft, der ikke blot gennemstrømmer og ledes gennem hjernen, men også gennemstrømmer atom- eller mikrostrukturen både i blodet, muskulaturen og nerverne, bliver det ikke lige meget, hvilke tankearter der således går gennem organismens mikroliv og organer. Da glædestanker udgør den normale livskraft i den animalske organismestruktur, bliver denne livskraft altså beskadiget i samme grad, som mennesket er fyldt med vredes-, depressions- eller martyriumstanker." (Ibid. kapitel 9).

Hvis vi i lang tid fokuserer på de negative aspekter af livet på Jorden lige nu, så underminerer vi vores livskraft. Den menneskelige organisme er nemlig beregnet til kun at kunne fungere optimalt, når det er glædestanker, der gennemstrømmer dens mikrostruktur. Sådan er vi altså indrettet: vi må tænke glædestanker for at kunne opretholde vores normale sundhed. Med depression og negativ tænkning underminerer vi vores helbred. Vores tanker er en langt mere betydningsfuld faktor i vores helbred, end de fleste mennesker tror. Martinus går så vidt som til at sige, at vores tanker er den største faktor i vores helbred – vigtigere end både gener, arv og miljø.

Martinus siger: "Som vi her har berørt, udgør tanken

altså det samme som individets livskraft og er dermed hovedfaktoren i bestemmelsen af individets sundhed og sygdom såvel legemligt som sjæleligt.” (Bisættelse, kap. 48).

Men hvad skal vi så gøre for at undgå at blive deprimerede, når der nu er klimaforandringer, terrorisme og jordskælv?

Der er kun ét at gøre: brug din evne til at fokusere. Lad være med at fokusere på alt det, du ikke bryder dig om og som gør dig ked af det, irriteret og sur.

Jamen, det kan jeg da ikke, vil de fleste nok indvende, for jeg bliver jo hver dag konfronteret med alt det dårlige.

Ja, det kan man jo blive, hvis man vælger at se nyheder på de danske kanaler. Men det kan man jo bare lade være med. I det hele taget er det en god idé, at være meget mere kræsen med hensyn til, hvad man fodrer sin bevidsthed med, end mange mennesker er. Man skal tænke på at ens bevidsthed er ens ”allerhelligste” – det er sædet for ens tanker, og når man ukritisk lukker tristheder ind, så forurener man i virkeligheden ikke blot sine tanker men dermed også hele legemet. Så man bør faktisk passe på som en smed med, at man ikke lukker for meget af det negative ind.

Men det ville være meget bedre, hvis der ikke var terrorisme, klimaforandringer og krig. Hvis bare de ting var væk, så kunne jeg være glad. Jeg kan først blive glad, når verden bliver bedre. Ok, men så må du nok indstille dig på at vente meget længe. Eller akceptere at du underminerer dit helbred med dine triste tanker. Eller vælge en anden strategi: Øv dig i at fokusere på det, du kan lide, lær at lede efter farven lilla og vær taknemmelig over de dejlige mennesker og ting du har i dit liv.

Taknemmelighedstanker er et rigtigt godt sted at begynde, hvis man gerne vil væk fra det at tænke negativt. Alle har noget at være taknemmelig over, om det så bare er en lille ting som en god kop kaffe, et smil, en god ven, et varmt måltid mad, osv.

Men hvad nu hvis mine tanker har ”sat sig fast i rillen”, sådan at jeg ikke kan komme væk fra at tænke negativt? Ja, så kan man øve sig i at bruge og styrke sin evne til at fokusere. Man kan sige, at vi allesammen har millioner af mulige tanker til vores rådighed. På samme måde som vi kan skifte kanal på vores radiomodtager, hvis vi ikke bryder os om det, de sender på 103,4 FM, så kan vi også ”skifte kanal” for vores tanker. Hvis den tanke, du tænker lige nu, gør dig ked af det, så ”skift kanal”! Det er dig, der har ”fingeren på knappen til kanalvælgeren”. Det er ikke din mand eller din mor.

Der er ingen som helst grund til at dvæle ved triste og negative tanker. De ødelægger bare dit helbred. Find en

glad og positiv tanke at tænke. Der er der millioner af, så det er bare om at vælge dem, du holder allermest af. Du skal ikke forvente, at verden laver sig om som ved et trylleslag, så du kan blive glad. Den eneste sikre måde at finde varig glæde på er ved at blive god til at fokusere på det, der gør dig glad. Og er du først blevet god til det, så har du frtaget verden og alle de andre muligheden for at gøre dig ked af det og ”bestemme” i din tankesfære. Så er du suveræn, for så er det kun dig, der bestemmer hvilke tanker, der bliver tænkt inde i dit hoved.

Jamen, men hvad så med verdenssituationen og alt det forfærdelige, der sker? I den forbindelse kan vi lige huske på, at Martinus siger, at ”alt er såre godt”. Situationen her på kloden er helt som den skal være, når man tager vores og klodens udviklingstrin i betragtning. Vi er stadig ufærdige mennesker, ”sårede flygtninge mellem dyreriget og menneskeriget”, og derfor er vi stadig ufærdige. Vi er som umodne æbler på æbletræet, og Jorden er også stadig umoden. Men lige så sikkert som det er, at æblerne bliver modne engang, lige så sikkert er det, at vi og Jorden en gang bliver modne. Når det sker, vil en fredens verden opstå.

Vi skal ”bare” huske på, at vi lever i en verden, der endnu ikke er færdigskabt. Og dermed er det klart, at der vil være manifestationer her af en umoden og ufuldkommen karakter. Vi har intet at frygte og intet at være kede af. Vi er evige væsner, og selv om det af og til ser sort ud, så ved vi med Martinus’ analyser, at resultatet er givet: Om ca. 3000 år er Jorden færdigskabt og så vil det rigtige menneskerige opstå.

Indtil det sker, er det bare om at søge ind i tankeverdenens solskinsegne og fokusere på farven lilla.

Læs mere om tankens magt i Else Byskovs bog ”Loven for tiltrækning” som lige er udkommet i USA med titlen ”The Art of Attraction” (www.smalldogma.com)

MARTINUS AUTORITET

Af Per Holsner

Sagens nødvendige bevægelse

Forsynet har fuldkommen kontrol over menneskenes fremfærd på jorden med hensyn til Guds plan for jordklodevæsenet og menneskeheden, det gælder både i dets mørke og lyse aspekter. For på trods af, at det umiddelbart kan give indtryk af kaos, fuldføres planen ufravigeligt trin for trin for det kommende menneskerige. Det har vi Martinus ord for, og det beviser han matematisk smukt i sine logiske kosmiske analyser tilgængelig for alle interesserede. ”Alt er såre godt”.

Bevægelse er livets kendetegn, hvor alt nyt skal fordøjes og gammelt føres væk for at give plads, hvilket dog ikke sker uden modstand. En måde for forsynet til at måle bevægelse i en aktuel tilstand med henblik på en bestemt åndelig plans udviklings muligheder, er ved gennem verdensgenløserne, visdommens mestre eller andre kvalificerede mennesker fra tid til anden, at konfrontere en sags medarbejdere med vigtige spørgsmål eller specifikke opgaver inden for rækkevidde. Derved kan sagens forankring og potentialet for den videre udvikling bedømmes. Det er nemlig forsynets opgave hele tiden at holde de nødvendige fremskridt levende og i bevægelse, for at undgå stagnation med risiko for forkalkning.

Ved at gøre det på den måde, bedømmes de enkelte medarbejderes evner på det fysiske plan, hvor arbejdet jo skal gøres, og den frie vilje spiller ind. Det er begrænset hvor meget af sine kvalifikationer, mennesket kan overføre fra nattesøvnens åndelige mellemtilstand, hvor forsynet har fuld tilgang til dets kapacitet og båndlagte talentkerne pulje. Den gode vilje skal vises i fysisk praktik og gøres.

Også ved afgørende valg eller skæringspunkter i en sags udvikling, som f. eks valget af leder er det vigtigt for Forsynet at finde den rette.

Hvem er jeg

I den moderne åndsvidenskab er der beskrevet flere sådanne situationer med afgørende valg og ved tilstande truet af stilstand, hvor bevægelsen for alt i verden skal holdes levende, og hvor det for Forsynet eventuelt kan blive nødvendigt at søge uden for gruppen, blandt andre

dertil egnede. Også inden for Martinus Sag prøves medarbejdere ved behov. F. eks da Martinus ved et møde på Martinus Instituttet til den forsamlede kreds meddelte, at han nu vidste, hvem han var, og tavshed spredte sig i gruppen. Ingen stillede ham spørgsmålet om hans identitet. Og det selvom en af hans undervisningsteknikker netop var, at afvente elevens spørgsmål, før han underviste, for derved at sikre sig elevens modtagelighed - en gammel esoterisk forholdsregel blandt åndelige lærere.

I det Nye Testamente findes der en tilsvarende situation i Matth. 16.13-16: ”Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: ”Hvem siger folk, at menneskesønnen er?” De svarede: ”Nogle siger Johannes Døberen, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne”. Så spurgte han dem: ”Men I, hvem siger I, at jeg er?” Peter svarede: ”Du er Kristus, den levende Guds søn.” På dette svar, som intuitivt kom direkte fra Faderen, byggede Jesus Kristus sin kirke, og Peters nøgler har siden tilhørt den katolske paverækkes myndighed frem til i dag.

Martinus autoritet

I det 21`århundrede med menneskets langt mere udviklede intelligens, skal livsmysteriet løses baseret på det humane menneskes eget frie initiativ. Martinus stillede derfor et indirekte spørgsmål den dag på Instituttet. Men da ingen spurgte til hans identitet, måtte han selv svare: ”Jeg har autoritet”, uden at han derved røbede sin personlighed. Vi ved, at Martinus på sin fødselsdag d. 11.08.79 havde myndighed til at fortælle, at det Tredje Testamente er ”Talsmanden den Hellige Ånd”, og ud fra dette, sammen med hans biografi og arbejde for Sagen, kan vi danne os et indtryk af hans autoritet, og den viser sig at være mægtig.

For hvem har i Jordklodevæsenet blandt menneskene bortset fra klodens Jeg, større bemyndigelse end ”jordens hovedtalenterne for Guds skabelsesprincip for den lyse udstråling, jordens vicekonge med ansvar for alt hvad der kommer ind under begrebet højere human kultur, den bebudede ny himmel og jord”? Således beskriver Martinus faktisk hovedtalentkernen til at være identisk med verdensgenløseren for skabelse af den nye højere humane kultur, og er det ikke netop den Sag, som han selv har fået ansvaret for?

Den verdensgenløser som fremover ved hvert menneskes "store fødsel" vil omfavne de tilbagevendende gudesønner, som Guds åsyn eller ansigt og kaldes Mikael, som betyder "hvem er som Gud, Guds åsyn eller ansigt". Således at den hjemvendte gudesøn kan indgå i auraen af Faderens primære bevidsthed i fællesskab med alle de andre Kristus væsener. Vi er alle små talentkerner eller små sennepskorn i mindre eller større vækst i Martinus hovedtalentkerne, og derved delagtig i udviklingen af det "nye himmeriges rige" på en "ny jord", i overensstemmelse med livsenhedsprincippet. Martinus har med sit liv viet sig denne opgave og giver os alle liv af sit liv, forenet med Faderen som han er. For bedre at forstå denne sammenhæng skal der henvises til følgende citater fra det Tredje Testamente.

Martinus liv i Sagen

På sin fødselsdag år 1961 siger Martinus blandt andet: *"Jeg ser nu, at min guddommelige kærlighedsmission, som alle trofaste venner har gjort til deres mission, og mit liv til deres liv, har sejret."*

I småbogen "Omkring min missions fødsel" står der at læse: *"Og for virkeligt at forstå, må man efter evne gøre min mission, mit arbejde identisk med sit eget liv. Kun den, der gør dette, kan komme til at erfare sandheden om en forklaret tilværelse i det hvide og gyldne lys, en tilværelse i organismer af blændende solskin"*.

Andre steder i det Tredje Testamente skriver han: **"Mit ord er livets fakkelt"** – *"Kun ved at give sit liv for andre bliver ens lys til en alt gennemtrængende klar flamme, en åbenbaring af Guds stråleglorie. Kun væsener der har gjort deres liv til en fakkelt i denne stråleglorie kan frelse verden"* – *"I min hånd var blevet givet en overjordisk fakkelt, hvis himmelske lys det var blevet min mission at føre frem over verdens kontinenter og have"* - *"Det er blevet mit liv at vise menneskene, hvad det er vidne til, og hvordan det er på det højere plan. Hvert eneste menneske på jorden skal få tændt sin kærligheds ild og som et levende guddommens lys funkle sit hjertets lys og varme udover alt og alle"* - *"Den varige fred på jorden kan kun være alkærligheden fra himlen. Når hvert menneske forstår sin mission og bliver lysende med klar flamme, da har verdensgenløsningen fuldført sin mission"* – *"Den himmelske illumination, som den samlede jordmenneskehed da vil udstråle, er Guds riges fødsel på jorden."*

"De interesserede omkring mit ånds arbejde vil altid sammen danne en sag, som urokkeligt, fundamentalt hviler i sig selv, fordi den er selve åndsfrihedens struktur og således nøglen til opfyldelsen af "den store indvielse", "det frigjorte menneske eller mennesket i Guds billede" - *"Kom hid alle I min Faders velsignede, I som skal arve det rige, som har været jer forberedt fra verdens grund-*

læggelse. Hvad Gud føjer sammen, kan menneskene ikke skille, og hvad Gud sætter i gang fuldføres. Hvert eneste menneske har en opgave og en mission, når det gælder om at skabe fred på jorden."

Guds ord til menneskene

Med denne autoritet kan Martinus i ét med Faderen derfor skrive: *"Derfor lyder Guds røst til menneskeheden i dag: "Ikke ved vold og ikke ved magt, men med mit åsyns strålevæld i din hjertevarme overfor alt og alle, vil du se krigen synke i grus og fredens solskin lyse og varme for din fod. Thi for den som har mit åsyns strålevæld i hjerte og forstand, i sind og væremåde, eksisterer mørket ikke. Alt er lys, alt er kærlighed, alt er glæde". "Kommer hid til mig, alle I, som er besværede, og jeg skal give jer hvile" og "Se, jeg er med jer alle dage, gennem alle tider, i alle ting, i al evighed". Og således kan enhver blive lykkelig, blive salig, blive "ét med Faderen"*.

Valg til rådet

For at vende tilbage til Martinus valg af efterfølger som rådsformand, fandtes der således ikke en klar kandidat, som det var tilfældet for Jesus Kristus i valget af Peter som leder. Med henblik på det første råd efter sin fysiske død skal Martinus i året 1980 have sagt: *"I bliver ved, så længe I kan, for I er jo dem, der er inde i Sagen. I bliver så længe, I er friske"*. I fuld tillid til, at rådets valg af efterfølgere ville være værdige. Det måtte prøves. Vel vidende at rådet undertiden kunne gøre fejl, men deraf lærer man, og rådet skal nu engang tage de nødvendige beslutninger, der må respekteres som forudsætning for et sundt samarbejde.

Angående den fortsatte ledelse sagde han i andre sammenhæng: *"Der skal ikke komme nogen og sige, de skal være min efterfølger. Efterfølgere, det må være alle I andre. Det kan ikke være en enkelt person"*. *"Rådet er så at sige i stedet for mig"*. *"Man skal ikke blive siddende i rådet, det er ikke gavnligt"*, et kredsløbsprincip som åbenbart skulle gælde efterfølgende. *"Ingen skal have en særlig magt. Alle skal være lige."* *"Formand er kun et navn. Der må jo være én, som folk kan henvende sig til"*. *"Udadtill er det nødvendigt med en formand, én der skal sørge for, at tingene bliver udført og holdt i orden"*.

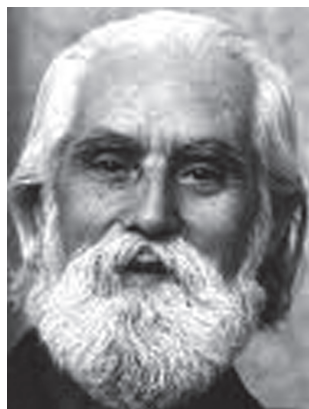
"Formandskabet skal gå på omgang, for en person kan sidde og have et voldsomt publikumstække. Der er mennesker, der kan vinde alle mennesker. De kan sidde og blive matadorer, bestemme alting og få magt. Det skal de ikke. Det skal være fælles alt sammen". (Citater fra Samarbejdsstrukturen kap. 10)

Til rådets formand efter sin død valgte Martinus sin sekretær gennem mange år, Grete Brinkhard.

TRE PROFETIER

fra Mikhaël Aivanhov, Mitar Tarabic og Nostradamus

Af Jan Langkær

Engang i 1960'erne afholdt Omraam (Mester) Mikhaël Aivanhov (1900 - 1986), som var en franske filosof og pædagog af bulgarsk herkomst, en tale som er nedskrevet i hans bog "Weihnachten und Ostern in der Einweihungslehre".

Her kan man på side 97 læse følgende profeti, som måske kan have interesse for åndsforskere og andre mennesker med interesse for det spirituelle.

Martinus gav som bekendt først den 13. august 1978 sit samlede værk den ny hovedtitel Det Tredie Testamente.

Mikhaël Aivanhov sagde:

... jeg siger jer, at der findes et Gammelt Testamente og der findes et Nyt Testamente; i dette øjeblik, vil der gives et Tredie Testamente. Det er under forberedelse. Det skal ikke betyde, at de to første ikke indeholdt nogle sandheder, men de talte til menneskene fra hver deres epoke, i hvilke de blev skrevet. I dag har tiderne ændret sig, vi behøver et Tredie Testamente, og jeg forsikre jer at det vil komme. Dette vil ikke tilbagevise de foregående, men give nye forklaringer og forklare meget på den rigtige måde.

Det Nye Testamente modsiger ikke det gamle, bortset fra mange steder, hvor der består en lille forskel, thi på Moses tid var menneskene sådanne, at man ikke kunne give dem anden lære end den om retfærdighed. Så kom Jesus og mildnede Moses budskab gennem sin lære om kærligheden. I dag hvor menneskene igen har nye ønsker og behov, forbereder Kristus, som våger over menneskeheden, igen et nyt Testamente. Måden og af hvem det bliver skrevet, behøver jeg ikke at sige jer, men det vil blive sådan. Kirken vil naturligvis ikke kunne acceptere dette, thi den forbyder selv Herren at tilføje noget som helst, præcist som det Gamle Testamente forbød Jesus at blande sig i

Guds anliggender. Men ligegyldigt om kirken vil acceptere det eller ej, så vil mine ord realisere sig.

Tarabic

En anden profeti kommer fra den serbiske profet Mitar Tarabic (1829 - 1899) som var en ganske simpel mand, som forudså både 1. og 2. verdenskrig, kommunismens diktatur og fald, samt profetier om tiden, vi nu lever i og den tid, der ligger lige foran os. Profetien, der herunder er nævnt, handler om Manden fra Norden, hans visdomsbøger og hans tilhængere m.m.(kan findes på nettet)

"En lille mand, som vil åbenbare sig i et lille folk oppe i Norden, vil komme og undervise menneskene i Alkærligheden og tilværelsen. Men denne mand vil få mange falske tilhængere og modstandere, og vil få såvel succes som modstand. Menneskene i hans omgivelser vil ikke forstå, hvad ægte menneskekærlighed er. Imidlertid vil hans visdomsbøger og alle ord, som han talte til menneskene, blive bevaret, og menneskene vil komme til at indse, hvilke vrangforestillinger de førhen havde.

Nostradamus

Martinus talte selv om "Opklaringen af NOSTRADAMUS PROFETIER /v C. S. Billenstein som en meget interessant bog. Billenstein kendte af gode grunde ikke noget til Martinus. I den bog er et kapitel, "Forudsigelsen om den kommende Tro", som er særdeles interessant. (På fransk har Nostradamus dog skrevet "den kommende nye guddommelige viden" og ikke tro)

Her skriver Billenstein bl.a.: ! " Ved opklaringen af profetierne i året 1920 skal vort slægtled modtage forudsigelsen om den kommende tro(s. 156:) "Loven som vil blive ivrigt begæret af Kristne og

Vantro, idet den tilrettelægger Profetiers Ånd, følger hverken den ene eller den anden af disse, men bevarer gennem Kristendommen den store Messias Bud. Den meddeler Guds Ord til alt, hvad der er til, såvel i himlen som på jorden eller skjult i det tåget uklare, idet Ånden får hele magten over legeme og sjæl såvel som i Himlens bolig.

Ofret vil ikke længere være det sjælløse legeme. Dødens dag ændres til en fødsel, Guds Ånd vil gøre sjælen lykkelig, der ser Ordet i dets evighed. Idet det naturlige stilles meget højt, det ophøjede ikke nedsættes, vil den sene tilbagevenden gøre den bekymrede tilfreds. Åbenbaringen bliver ikke uden debat, men man bruger og spilder al sin tid derved.

Loven er efter dette forkyndelsen af en tro, der ved en dogmefri opfattelse af Guds Ord som grundlaget for hele tilværelsen, lærer os, at alt styres og ledes af Guds Ånd. Som Ordet har lydt fra Profeterne, og som det mere eller mindre udpræget er blevet forklaret af de store Religionsstiftere, taler det igennem de opklarede profetier om store, evige Love, som vi Kristne kender fra Biblen og Kristi Forkyndelse af de store Bud, der påbyder Kærlighed til Gud og Næsten, og indprenter os troen på GUD og et liv efter Døden ”

I Profetierne er alt belyst og bedømt ud fra et ubønhørligt

krav om ærlighed og retskaffenhed. Uret fordømmes, og løgn er løgn, hvem der end fremsætter den, og kan ikke bortfortolkes.

Det enkelte menneske står direkte og frit overfor sine pligter mod Gud og Næsten og vil blive dømt efter sine gerninger, når Sjælen efter døden stedes for Guds dom. Dersom vi i tillid til vor jordiske fornuft tiltror os at kunne fornægte eller forvanske de guddommelige love, fører det ubønhørligt til vor fordærv. Overfor disse velkendte, store sandheder er teorier og forklaringer overflødige.

Ingen menneskelig magt kan påtvinge os en trosopfattelse, der er i strid med vores overbevisning. Historien lærer, at alle forsøg herpå fører til ufred, nød og elendighed, thi troen er et rent personligt anliggende...

Og interessant side 172:

”Troen kan derfor først udformes , når vi er kommet til klarhed over vor begrænsning !”

OG ...til sidst side 173:

”Hvad der er fortalt om troen gør os opmærksom på, at vi selv her på jorden er i stand til at finde al den vejledning der er fornøden, for på rette måde at kunne erkende vor stilling i forholdet til Gud og vor Næste.”

Restkarma

Den mørke karma, som menneskene i den nye verdensgenløsningsepoke vil komme til at opleve, vil komme i nogle få impulser. Der vil være et mellemrum imellem hver impuls med adgang for humanitetsudfoldelse og lys karma. Disse menneskenes mørke karmaimpulser vil være af en sådan natur, at menneskene bliver helt drejet bort fra det dræbende principals politik.

Fysikeren Niels Bohrs indstilling til begrebet "God's Eye View"

v/Kurt Christiansen

Jeg har lige læst den nyligt udkomne bog om Niels Bohr: "Filosoffen Niels Bohr" (459 sider), skrevet af professor, dr.phil. i filosofi og videnskabshistorie David Favrholdt. Det interesserede mig hvad Favrholdt kunne oplyse om Niels Bohrs indstilling til det guddommelige, specielt da Bohr var en af de fysikere, der med sin forskning lagde grunden til, at atombomben blev udviklet.

Der er skrevet mange bøger om Niels Bohr, men Favrholdt er særdeles kvalificeret til et sådant arbejde, da han har været elev af Bohr, og samtidig har et imponerende overblik over filosofien som videnskab.

Det er interessant, at Niels Bohr, efter forlydende, har haft øje på Martinus åndsvidenskab. Der går flere historier, om hvor megen kontakt der har været, men nøgtern vurderet, har jeg kun troværdig oplysning om, at Bohr har overværet (i det mindste) en af Martinus forelæsninger. Uanset dette, er det interessant at få et indblik i hvad Bohr tænkte, og forholdt sig til, med hensyn til "det ikke fysiske".

Jeg har valgt fortrinsvis at se på kapitel 5 i bogen. Dette kapitel har overskriften "God's Eye View", Her ser man på filosofiens, og specielt på Bohrs syn på Gud som tilskuer til den fysiske verden.

Ifølge Platon findes der to verdener, en sanseverden, det er den vi lever i, og fornemmer gennem vore fysiske sanser, og så findes der en "ideverden" der rummer det evige sande. Den sande ideverden er en modsætning til vores fysiske sanseverden, hvor alt er foranderligt og forgængeligt. Ideverdenen, den ikke fysiske, indeholder ifølge filosofien, traditionelt, og generaliserende, en (eller flere) gud/guder, og muligvis også en himmel og et helvede. Det er denne guddom i ideverdenen der har skabt vores sanseverden. Vi ser, at det drejer sig om en dualisme, men hvor der er en forbindelse mellem de to verdener. Denne dualisme er gennem tiden blevet konkretiseret og detailbeskrevet på forskellig måde, i de forskellige religioner.

Selv om der gennem tiden er ombygget meget på denne oprindelige opfattelse, er den nok stadig et godt udtryk for det almindelige menneskes opfattelse af, hvordan det hele hænger sammen.

Vi mener, at vi nogenlunde kender den verden vi er i, men vi ved ikke hvad der er på den anden side (i den ideverden hvor Gud residerer). Det er denne dualistiske opdeling, der i sin mere "enfoldige" beskrivelse giver mulighed for, at man kan anskue det sådan, at Gud står uden for universet i sin egen verden "ideverdenen" og har det fulde over-

blik over den fysiske verden – og efter eget ønske kan bryde ind i den fysiske verden, og påvirke den. På grund af guddommens fulde overblik over begge verdener, kan man sige, at "ideverdenen" som er guddommens verden, repræsenterer det "evige sande".

Favrholdt skriver side 159:

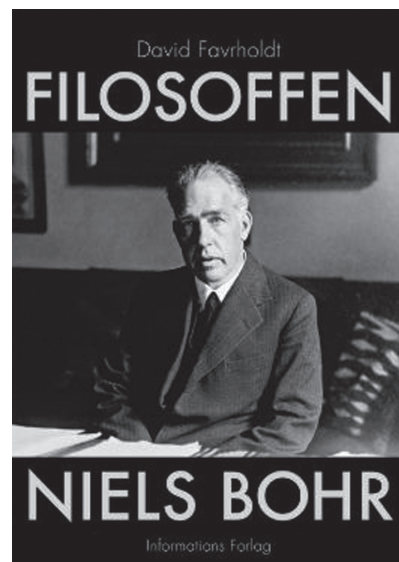
"I den løbende debat om kvantemekanikkens filosofiske status omtaler man ideen om, at man kan beskrive hele universet set udefra som "God's Eye View" – Guds synspunkt – eller "The Angelic Point of View" – englenes synspunkt".

Favrholdt siger efterfølgende:

"Al tale om, at man kan forestille sig, hvordan universet ser ud "udefra", er ifølge Bohr det rene nonsens. Han (Bohr) skriver direkte følgende om Laplaces universelle verdensånd:"

"Rent bortset fra, at en sådan ydre intelligens ikke ville være i stand til at kommunikere med os og fra problemet om, hvordan en sådan iagttager ville være i stand til at holde regnskab uden at blande sig i fænomenernes forløb (meget problematisk) må vi holde fast ved, at vi ved videnskab – især som fysikkens udvikling har lært os det – må forstå muligheden af at foretage menneskelige observationer og vore muligheder for at ordne dem."

Bohrs "Steno-Forelæsning i Medicinsk Selskab", 20. februar 1957.

I relation hertil refererer Favrholt lidt af et interview med Bohr den 17. Nov. 1962. Her taler Bohr om Max Planck:

”Planck var virkelig religiøs, og derfor talte han til os på den måde og kom til København og holdt et fint foredrag, hvor han sagde, at vi ikke kan have en beskrivelse i rum og tid og af impuls og energi til samme tidspunkt. Men han sagde, at et gud-lignende øje bestemt kunne vide, hvad der var energi og impuls... og så sagde han... du har talt om et sådan øje, men det er ikke et spørgsmål om, hvad et øje kan se, det er et spørgsmål om, hvad du mener med at vide. Og så sagde han, at jeg måske havde ret, men at det var indviklet for ham. Jeg sagde, nej det er ikke spor indviklet, det er kun et spørgsmål om man vil gå ind i det eller ej.”

Favrholt prøver i sin bog, at anskueliggøre situationen ved at beskrive de to tænkte observationsmuligheder. Et uden for universet værende observerende væsen, og et inden i universet værende og observerende væsen.

Han påpeger, at hvis vi tænker os et guddommeligt øje der uden for universet ”iagttager” universet, må vi forstå, at dette øje/dette væsen må bruge fysisk kendte perceptionsmetoder til at iagttage dette univers, via lysbølger, lydbølger, radiobølger m.m. Det er ikke muligt, at der kan komme sådanne bølger ud fra universet, for ellers ville det jo ikke være begrænset, og derfor kan det ”altseende” guddommelige øje, ud fra dette synspunkt, ikke ”iagttage” noget i den betydning, som vi nødvendigvis må lægge i disse ord. Samtidig må det konstateres, at dette guddommelige væsen er uden for tid og rum.

For at fænomenet skal have relevans, må der forstås noget andet end det der er indeholdt i vores begrebsrammer for sådan en iagttagelsessituation. Dette lægger Favrholt ind under begrebet *filosofisk fantasteri*. Han understøtter hermed Bohrs indstilling til denne tænkte situation.

Ser vi på et væsen inden for universets rammer, et menneskeligt væsen, der ser på tingene i sine omgivelser, og undersøger dem med de til rådighed værende fysiske værktøjer, er der altid tale om en synsvinkel eller et perspektiv. Dette giver nogle absolutte begrænsninger, og iagttagelsen kan derfor ikke være fuldkommen. Det er det, som man mener, er årsagen til de efterfølgende omtalte problem i beskrivelsen af kvantemekanikken.

Årsagen til denne diskussion er spørgsmålet om, hvorvidt der kan forekomme et væsen, en position, et ståsted, der giver mulighed for at observere og tale om en elektrons position og impuls på samme tid. Det har ikke været muligt for fysikerne. Favrholt sammenfatter Bohrs opfattelse af dette ved at fastslå:

”Det er iagttagelsesvilkårene og dermed betingelserne for beskrivelse, der medfører, at man i kvantemekanik-

ken må give afkald på kontinuitet, determinisme og anskuelighed.”

”Vore iagttagelsesbetingelser i såvel klassisk fysik som kvantemekanik hænger sammen med, at vi er en del af verden. Vi kan ikke forbinde nogen mening med ”at betragte verden udefra”.

”Derfor er al tale om transcendens, om noget hinsidigt, som vi kender det i filosofien fra Platon og fremefter, meningsløs.”

Disse betragtninger betyder, at der ikke er nogen (end ikke en guddom) der kan give en helhedsbeskrivelse for en lang række forhold i kvantemekanikken. Der findes, ifølge denne synsvinkel, ikke nogen mulighed for på en dækkende måde at erkende kvantemekanikken.

Det er helt logiske tanker der har ført til disse konklusioner. Det er helt logisk, at der ikke kan være et altseende væsen uden for universet der kan benytte sig af universets fysiske love til at observere dette. Skulle dette være tilfældet ville det stride imod al logik.

Med det foran refererede perspektiv in mente, er det imidlertid interessant at konstatere, at åndsvidenskaben netop påpeger, at Gud (”det guddommelige aspekt”) ikke er uden for universet, men udgør universet i sin helhed, både den fysiske og den ”ikke fysiske” del. Denne mulighed har ikke været inddraget i overvejelserne i det ovenfor beskrevne.

Det faktum, at det guddommelige ”altseende øje” netop er inden for universets rammer, fjerner, med et slag, hele problemstillingen om observationsmuligheder, når man ikke er en del af universet.

Samtidig fjerner dette faktum også den tidligere omtalte dualistiske betragtningsmåde der baseres på, at der findes en fysisk sanseverden og en ”ideverden” som to adskilte verdener. Et forhold som ingen rigtig kan forholde sig logisk til.

Selv om der findes et ”mayas slør” der adskiller/afblænder, ved overgangen fra den ene verden til den anden, set fra den fysiske sanseverdens side, men ikke fra den åndelige verdens side, er disse to ”verdener” helt integrerede, selv om de ikke er blandbare som sådan, på grund af det som åndsvidenskaben betegner som værende forskelle i energifrekvenser.

Vi ser hermed, at når videnskaben får øjnene op for disse forhold, forsvinder en del af problemstillingerne som dug for solen.

Det andet problem i ovennævnte problemstilling, hvorvidt et guddommeligt væsen der findes inden for universet, en guddom med et "God's Eye View" der også virker inden for universet, har en mere fuldkommen måde at opleve sine omgivelser (det fysiske) på, kan ikke besvares ud fra fysikkens præmisser. Det kan det imidlertid ud fra åndsvidenskabens oplysninger.

Det forholder sig jo sådan, at den guddommelige platform hvorfra Gud betragter den fysiske verden, er baseret på, at Gud repræsenterer *det absolut faste punkt*, og det er netop dette problem der gør, at fysikken ikke kan bruge et fysisk menneske som den absolutte observatør, da dette fysiske menneske ikke udgør et absolut fast punkt. Der er skrevet en del om problemerne ved, at den fysiske observatør ikke er forankret til et absolut fast punkt. At hans udsyn ikke sker fra et fast punkt.

Vi får dermed anskueliggjort en antydning af, en fornemmelse af, hvad forskellen er på at have et fast punkt som ståsted, i forhold til ikke at have det. Det er derfor, at åndsvidenskaben påpeger betydningen af det faste punkt som ståsted, og nævner begrebet Guds udsigtspunkt som netop det faste punkt.

Bogen bruger også en del sider på at efterforske de inspirationskilder, som førte Niels Bohr frem til sine fantastiske tanker om fysikken og efterfølgende resultater. Det er klart, at Niels Bohr var meget filosofisk tænkende, og stiftede bekendtskab med de filosofiske strømninger og tanker der havde været gennem tiderne, og dem der var gældende på hans tid.

Man har gerne villet tilskrive specielle inspirationskilder en grundlæggende årsag til hans exceptionelle tænkning, og her prøve at finde nogle tanker i filosofien der kunne have været befrugtende for hans specielle tænkning. Det har imidlertid ikke været muligt at pege på noget specielt.

En sådan erkendelse kan heller ikke være en overraskelse for den åndsvidenskabelige forsker, for denne ved, at ideerne kommer til den enkelte i "kvantespring" via væsenets intuition/intuitionsevne, via massive intuitive input fra visdomsriget. Sådanne intuitive input kommer imidlertid ikke til "hvem som helst", men til den person der er udset til at modtage informationerne, fordi vedkommende har de fornødne evner og den fornødne udvikling til at implantere de nye ideer på det fysiske plan. Her har vi, lige som i kvantefysikken, en manifestation af en *ikke* kontinuert determinisme, men noget der netop svarer til et kvantespring, som når en elektron springer fra en skal til en anden.

Netop fordi kvantefysikken er så meget mere avanceret, og langt hen ad vejen ikke mulig at forklare ud fra et klassisk fysisk tankesæt, er det ikke overraskende, at de der seriøst arbejder med kvantefysikken bliver stillet overfor spørgsmålet, og stiller sig selv spørgsmålet om, hvorvidt den kvantefysiske erkendelse mon nærmer sig det "ikke fysiske" (åndelige). "Dette åndelige", som man så vidt mulig ikke vil have med i overvejelserne inden for naturvidenskaberne, på grund af vanskelighederne med at måle og veje inden for dette område.

Kvantefysikken er langt hen ad vejen en forskningsgren hvor man ikke kan anstille logiske fysiske forsøg, set fra den klassiske fysiske synsvinkel, for derved at afprøve teorier, og derved få logiske forståelige svar. Vi kan som eksempel tænke på det klassiske to-spalte-forsøg. Det var her nødvendigt for Bohr, at indføre "komplementaritet" som begreb. Komplementaritet udsiger, at stiller man et forsøgsmæssigt spørgsmål om en proces ud fra en synsvinkel, udelukker det muligheden for, samtidig at stille spørgsmålet fra en anden synsvinkel (i hvert fald at få svar på dette).

David Favrholt skriver i afsnittet "Bølge-partikel-dualismen-III" følgende:

"Forsøg med udladningsrør viste, at elektroner fremtræder som velafgrænsede partikler. Men Davidsson og Germer kunne påvise, at elektroner ved gennemgang gennem krystalgitre udviser interferensmønstre, som tillader nøje bestemmelse af elektronernes bølgelængde ved forskellige hastigheder. Ifølge klassisk fysik er der ingen løsning på dette paradoks. Det ligger i begrebet partikel, at to partikler ikke kan optage samme sted i rummet. Bølger, derimod, kan udmærket krydse hinanden, interferere, superpositioneres og derefter forlade hinanden igen uden at være mærket af det. To kugler, der fra hver sin side kommer løbende i en rende, støder sammen og kastes tilbage. To bølger der kommer fra hver sin side i et svingende tov, løber gennem hinanden uden at påvirkes heraf. Derfor synes det ganske umuligt at acceptere, at for eksempel elektroner på en gang skulle kunne være både bølger og partikler.

Bohrs svar på dette problem var, at det ikke giver mening at spørge om, hvad en elektron er "i sig selv": Om den er en partikel eller en bølge ("bølgepakke") eller noget helt tredje. Man skal derimod være opmærksom på, at når elektroner i et forsøg optræder som bølger, er det udelukket, at man kan karakterisere dem som partikler, det vil sige bestemme deres position, bane og impuls, og når man anstiller forsøg, hvor de optræder som partikler, kan de ikke samtidig fremtræde som bølger; man kan ikke tilskrive dem bølgelængde, frekvens med videre.

Man har altså at gøre med to typer forsøg, som gensidigt udelukker hinanden. Men begge er uundværlige for, at den teoretiske bygning, som kaldes kvantemekanikken, og som udformedes i årene 1925 til 1927, kan rodfæstes i empiriske data og eksperimentelle erfaringer. Det er som sådanne hinanden gensidigt udelukkende forsøgsopstillinger, at Bohr først brugte ordet ”komplementær”. De er komplementære til hinanden, fordi de gensidigt udelukker hinanden og samtidig supplerer hinanden. Der udviklede sig i årene 1927 til 1935 en omfattende diskussion om den erkendelsesteoretiske tydning af kvantemekanikken. Diskussionen centreredes blandt andet om det såkaldte to-spalte-eksperiment.”

Bohrs syn på religion

I kapitel 7 med overskriften ”Niels Bohrs syn på religion”, gør Favrholt redde for hvordan Bohr forholdt sig til religion. Favrholt beskriver Bohrs indstilling ved hjælp af forskellige refererede tekster. Jeg gengiver nogle få sætninger som jeg finder repræsentative. Favrholt nævner, at Bohr respekterede andre menneskers tro, når blot den ikke antog fordømmende karakter.

Bohr udtalte til sin kone Margrethe Bohr, at han ville ønske at han kunne skrive en bog om religion. Han var ked af den rolle, som religion spiller. Han påpegede at der dukker så mange usandheder op, og han sagde, at det ikke var godt for mennesker at holde fast ved ting, som så vidt han kunne se, ikke var sande.

I et brev til Max Delbrück siger Bohr: ”Naturligvis opfører subjektet, lige som hele indholdet af bevidstheden, at eksistere når vi ikke længere lever.”

Heisenberg fortæller, at Bohr, vedrørende ”livets mening”, kunne sige, ”at ordet ”mening” altid bør etablere en forbindelse mellem det, om hvis mening det drejer sig, og noget andet, f.eks. en hensigt, en forestilling, en plan. Men livet – dermed menes jo helheden, også den verden, vi oplever, og der er der jo slet ikke andet, med hvilket vi kunne forbinde det.”

Bohrs opfattelse var også, ”at livets mening består i, at det ingen mening har at sige, at livet ingen mening har. Så bundløs er netop hele denne stræben efter erkendelse”

”I et brev fra 1938 udtrykker Bohr sagen således: ...den eneste ”mening”, vi kan tillægge tilværelsen, er, at det er principielt meningsløst at sige, at tilværelsen er uden ”mening”.”

Af det refererede ser vi, at Bohrs store problem ligger i, at han opfatter ”religionernes” Gud som værende uden for universet. Ud fra Bohrs logik, er et sådant postulat

uden mening, da han ikke mente, at der var noget uden for universet. Det kan vi med åndsvidenskaben i baghovedet godt følge ham i, men forskellen i opfattelse består i, at åndsvidenskaben siger at Gud netop er identisk med universet, og derfor ikke udenfor.

Favrholt siger på side 211:

”Om åbenbaringer skriver han (Bohr) i et privat brev: ...vil jeg gerne straks sige, at jeg står selv ganske fremmed over for enhver på såkaldte åbenbaringer grundet religiøs tro, og at jeg frygter, at forskellige ytringer fra mine afhandlinger vedrørende de begrænsninger af tilvante forklaringer af fysiske fænomener, som den atomfysiske forskning har afsløret, ofte misbruges ved at diskuteres i ganske anden sammenhæng.”

Vi kan let se, at Niels Bohr, på grundlag af et enkelt af Martinus foredrag, naturligvis ikke havde mulighed for at få øje på det helt specielle som åndsvidenskaben siger om det guddommelige relation til det fysiske.

Set fra Bohrs synspunkt, taler Martinus på grundlag af modtagne ”åbenbaringer”. Dette har haft en negativ virkning på Bohr, da Bohr netop tog afstand fra en sådan vidensoverførsel. Det er derfor naturligt, at han mentalt har vendt ryggen til, og ikke ment at åndsvidenskaben kunne give noget konstruktivt bidrag til hans verdensanskuelse. Denne synsvinkel støttes også af, at Favrholt i slutningen af kapitlet skriver, ”at Bohr var en erklæret modstander af al tale om telepati, telekinese, præcognition etc.”

Havde Bohr forstået hvad åndsvidenskaben forklarer om Guds placering i forhold til det fysiske univers, ville denne opfattelse helt have lukket debatten om problemerne med at forstå Guds mulighed for at betragte, forstå og kommunikere med det fysiske univers, sådan som dette perspektiv ses med naturvidenskabens briller. Det ville have åbnet helt nye perspektiver for dybere forståelse af universets relation til det ikke fysiske. Det ville imidlertid ikke have løst de kvantefysiske forståelsesproblemer umiddelbart.

Det jeg har beskrevet ovenfor er på ingen måde udtømmende for forståelsen af Bohrs indstilling til universet, kun et lille udpluk som jeg mener, kunne være interessant at høre om, for mennesker der interesserer sig for åndsvidenskaben, og ser denne som en absolut modsætning til videnskaben.

For dem der ønsker en dybere indsigt i Bohrs tankeverden kan jeg meget anbefale bogen ”Filosoffen Niels Bohr” skrevet af David Favrholt. Som et lille supplement til denne bog kan jeg også anbefale Jens Bangs bog ”Strejftog i Niels Bohrs tanker”. Den sidste er kun på 88 sider, men Jens Bang er fysiker, og har været videnskabelig sekretær for Bohr. Han har derfor en lidt anden indfaldsvinkel til Bohrs tankesæt.

Hvad er sandhed, om livets bog og det perfekte talsystem.

Af Toni Christina Bjerremose.

For at lære den evige sandhed at kende må vi først tilegne os førstehåndskendskab og praktisk viden om usandheden, dvs. kontrasten til det fuldkomne liv, f.eks. had, hævn, løgn og sygdom. Det jordiske menneske lever i en skyggedal, hvor det ikke kan få et fuldkomment overblik over det virkelige liv. For at finde sandheden må mennesket forlade den mørke dal og begive sig op i højderne for der at kunne få et større udsyn over den virkelige verden.

Denne bestigning af den evige sandheds tinde er i begyndelsen hård og meget pinefuld, men efterhånden, hvor vi lidt efter lidt frigør os fra vores tunge bagage: had, egoisme, griskhed, hovmod, selvforbigelse og sensationslyst, begynder vore åndsevner at bære os videre op, fortæller Martinus. ”

Når uselvished, kærlighed, intuition og ydmyghed er blevet de altbeherskende faktorer” i vor bevidsthed, kommer vi ”på bølgelængde med verdensaltets logik” og bliver løftet op til at kunne overskue ”mysteriernes, illusionernes, overtroens og fejltagelsernes dybe afgrunde, dræbende faldgruber og stejle klippeskrænter.” På bjergets top ”i visdommens klare sollys” oplever vi den højeste sandhed.(1)

Vi må her forstå, at vi for at lære denne sandhed at kende må kunne gennemskue den fysiske verdens blændværk og blot betragte denne som sekundær, mens den åndelige verden er den primære virkelighed.

Livets bog.

”Ligesom en bog repræsenterer to former for virkelighed, således udgør hele universet eller verdensaltet ligeledes to former for virkelighed. Den første form for virkelighed ved en bog udgøres af alt det ved bogen, der er fysisk synligt, hvilket igen vil sige: det materiale, af hvilket bogen består, såsom tryksværte og papir. Men tryksværte og papir er jo ikke det primære ved bogen. Det primære ved bogen er dens mentale indhold, hvad enten det er et digt, et eventyr, en rejseskildring eller en videnskab etc. Og for at åbenbare dette usynlige indhold er bogens fysiske struktur jo skabt. Men da det ikke er bogens usynlige indhold, der er skabt for bogens skyld, men derimod den fysiske bog, der er skabt for det usynlige indholds skyld, bliver bogens fysiske synlige del således kun det sekundære ved bogen. Begge de to realiteter ved bogen udgør hver for sig en form for virkelighed. Og vi kan kalde den fysiske side ved bogen ”den sekundære virkelighed” og den usynlige del ved bogen ”den primære virkelighed”, skriver Martinus.(2)

For at kunne få glæde af bogens indhold, må vi kunne læse bogen. En analfabet er udelukket fra det åndelige og mentale indhold, men kan betragte bogen med dens papir, tryksværte, indbinding og udsmykning, berøre den, måle og veje den, lugte til den og smage på den. Hvis analfabeten vil have adgang til bogens primære indhold, dvs. digtet, historien, eventyret, romanen osv., må han ved hjælp af andre mennesker, der er i stand til at læse bogen, enten selv lære at læse eller lytte til andre, mens de læser op af bogen.

”Hele universet eller verdensaltet er i virkeligheden en eneste stor bog. Da hele universet udgør livet, bliver det således i sig selv til ”Livets bog”. Denne altomspændende bog har også to former for virkelighed, nemlig dens fysiske, synlige fremtræden og struktur og dens usynlige indhold. Og da det materielt synlige, hvilket vil sige: alle universets fysiske detaljer, kloder, sole og mælkeveje, samt de levende væseners organismer, mennesker, dyr, planter og mineraler osv. ligeledes kun er foreteelser, igennem hvilke noget usynligt åbenbarer eller tilkendegiver sig, bliver denne synlige verden således i princip det samme som bogens tekst. Dette materielt synlige er således kun til, for at dette usynlige herigennem kan tilkendegive sig og åbenbare sine hensigter, planer og sin

viljeføring eller sin samlede eksistens. Derved bliver hele universets ydre fysiske detaljer således kun fremtrædende som det sekundære, medens det usynlige, som åbenbarer sig igennem det synlige, bliver det primære i tilværelsen”, skriver Martinus.(3)

Hele den fysiske natur er altså som én stor bog bestående af bogstaver og sætninger, som vi efterhånden vil lære at kunne læse. For den indviede er intet i naturen tilfældigt, og enhver form, farve eller lyd har en hemmelig betydning, som vi alle en dag vil lære at kende. Størsteparten af menneskeheden er i dag at betragte som analfabeter i læsning af ”Livets bogs” åndelige indhold og har derfor ringe indsigt i livets virkelige natur.

”Ligesom der bag en bogs tekst ligger en usynlig beretning, et digt, en fortælling, et eventyr, en videnskab etc., således ligger der også bag det daglige materielle, synlige livs detaljer en stor detaljeret beretning, et guddommeligt eventyr, ja man kan måske sige selve eventyrets eventyr. Dette eventyr er livsmysteriets sande og absolutte løsning.

Den daglige materielle verdens synlige detaljer er således kun ord, sætninger og tekster i en guddommelig tale, i et overjordisk sprog, i en udløsning af tanke, bevidsthed og vilje, der igen kulminerer i viden og kærlighed”, skriver Martinus og fortsætter: ”For at komme til at opleve det usynliges fremtræden bag ved den materielle verdens foreteelser må man også her kunne ”læse” netop de materielle foreteelsers fremtræden som ”tekst” og ”bogstaver” for dette usynliges eksistens og natur.”(4)

Vi ser altså, at den materialistisk indstillede videnskabsmand kosmisk set er analfabet og ude af stand til at læse i ”Livets bog”. Han kan måle og veje ”bogen”, men det åndelige indhold, der er det essentielle og allervigtigste, er han ude af stand til at begribe. Vi har alle gennem millioner af år i planteriget og dyreriget udviklet alle vore fysiske sanser, og i øjeblikket er vi ved at udvikle vores intuition, der efterhånden vil give os adgang til at sanse den åndelige verden. Ligesom den blinde ikke kan se, fordi hans synssans for en tid er sat ud af spillet,

således kan det moderne kulturmenneske ikke opleve den åndelige verden, før det har udviklet åndelige sanser, der som sagt er under udvikling gennem den voksende intuitionsenergi.

Usynlige funktioner.

I vort moderne samfund er vi vant til, at mange ting har en usynlig funktion. Vi behøver blot at tænke på en cd, en dvd, et videobånd og lignende. Hvis vi præsenterede en af disse ting for et primitivt naturmenneske, ville vedkommende jo kun kunne forholde sig til det rent fysiske og ikke til det egentlige indhold, som jo ville være usynligt og krævede elektriske apparater for at kunne afsløre sin egentlige funktion. Han ville måske i sin iver efter at finde det hemmelige indhold ødelægge tingen og så bagefter påstå, at der intet hemmeligt var ved den.

Det samme oplever vi med videnskabsmænd, som f.eks. dissekerer hjernen og bagefter påstår, at fordi de ikke kan finde ånden eller bevidstheden, så eksisterer den ikke.

Nu skal dette ikke betragtes som en kritik af den materialistiske videnskab, der udfører et fantastisk vigtigt arbejde med sin systematiske undersøgelse af materien, og herved gør en uvurderlig indsats, men det er blot en understregning af, at dens forskningsresultater, der kun bygger på mål- og vægtanalyser, ikke udgør hele sandheden.

”Hele den daglige fysiske tilværelse er altså for det levende væsen en eneste stor vandring i ”bogstaver” og ”tekst”, en vandring i en vældig guddommelig tale, en vandring i en enestående henvendelse fra en evig Guddom ... Tænk – Guddommen så nær og dog så fjern fra det endnu ufærdige jordiske menneskes dagsbevidste oplevelsessevne. Det vandrer i denne store åbenbaring, denne Guddommens store tilkendegivelse uden at vide, hvad det er, det ser eller bliver vidne til. Det eneste store fornødne for det jordiske menneske er således udelukkende dette: hurtigst muligt at komme til at lære at ”læse” denne ”tekst” og ”tale”, lære dette Guddommens eget sprog at kende,” skriver Martinus.(5)

Det faste punkt og bevægelsen.

Vort evige Jeg er inddelt i 3 X'er, hvor X1 er det faste punkt og vores centrumfølelse, X2 er skaberevnen og X3 det skabte, dvs. al bevægelse.

””Det levende væsen” kan således kun eksistere som en kombination af et ”fast punkt” og ”bevægelse”. En analyse af ”det levende væsen”, der kun udtrykker ”bevægelse”, hvilket igen er det samme som kombination af mål- og vægtfacitter, er ingen analyse af nævnte væsen, men kun en direkte analyse af materie (...) alt, hvad det levende væsen overhovedet kan opleve, er kun dets egen afvigelse fra tingene. Men da tingene er materie og dermed ”bevægelse”, bliver alle eksisterende oplevelser således urokkeligt identisk med et ”nogets” oplevelse af sin egen afvigelse fra ”materie”, fra ”bevægelse”. Alle eksisterende oplevelser i tilværelsen, alt, hvad der kan sanses, er således kun dette, at ”det oplevede noget” ikke er hverken ”materie” eller ”bevægelse”. I modsat fald ville det altså være ét med ”materien” eller ”bevægelsen”, skriver Martinus.(6)

Der må altså være et fast punkt til at sanse bevægelsen, idet bevægelse ikke kan sanse anden bevægelse.

Tallenes betydning.

Talrækken kan ligeledes kun eksistere som en kombination af et fast punkt og bevægelse, og i den, fortæller Martinus, repræsenterer tallet nul ”det faste punkt”, og tallene fra et til ni repræsenterer ”bevægelsen”. Nullet er således talrækkens absolutte midtpunkt. Talrækken er på samme tid et kredsløb og et geniale sprog, der både udtrykker ”det evige” og ”det timelige”, ”det faste punkt” og ”bevægelse”. Den er et guddommeligt sprog, som vi efterhånden vil lære at kunne forstå på andre måder end de rent fysiske, for gennem tallene taler Gud til os. Dette talsprog kan indeholde informationer, som vi endnu kun kan drømme om, men en dag vil vi læse det ligeså let, som vi på samme tidspunkt vil kunne læse i ”Livets bog”.

Nullet repræsenterer som sagt det faste punkt, dvs. Jeget, og de andre tal repræsenterer det, som det faste punkt foretager sig. I enhver sætning er der et grundled og et udsagnsled, og i talsproget er nullet grundledet og alle de andre tal er udsagnsled.

”En sætning kan (...) ikke opbygges af mindre end to ord. Det samme gør sig gældende i talsproget. Der må ligeledes mindst to tal til for at kunne udtrykke en fuldkommen mening. Den mindste sætning, vi derfor kan skrive med tal, ser således ud: ”0 1.” Her er nullet ”grundordet”, medens ettallet er ”udsagnsordet””, skriver Martinus.(7)

Al bevægelse er kredsløb, og derfor markerer tallene sig ligeledes som kredsløb. Tallene fra 1 – 9 er et kredsløb, tallene fra 10 – 19 er et nyt kredsløb, og fra 20 – 29 ligeledes et nyt kredsløb osv. Vi tager således værdien af det forudgående kredsløb med ind i det nye, så derfor bliver det ikke helt det samme som det forudgående kredsløb. Det er altså en slags spiralkredsløb, vi ser her ved talsystemet, men til forskel fra det rigtige spiralkredsløbs 6 riger eller afdelinger, har talsystemet 9 enheder – tallene fra 1 – 9, der hele tiden gentages blot med tilføjelsen af værdien fra det forudgående kredsløb. ”Skriver vi f.eks. 11, betyder det første ettal (...), at vi har et kredsløb bag os, mens ettallet til højre derimod betyder, at vi også har tilbagelagt en enhed i det nye kredsløb”, tilføjer Martinus.(8)

”Hvis man udelader tallene af en talsætning og kun skriver nul, udtrykker man udelukkende (...) ”uendeligheden”. Men at udtrykke uendeligheden, er i virkeligheden det samme som ikke at udtrykke noget sanseligt, thi uendeligheden kan ikke sanses (...). Og det er derfor, at menneskene undertiden fejlagtigt opfatter dens fundamentale udtryk: ”nullet” som et udtryk for et ”intet”, skriver Martinus (9) og fortsætter: ”Vi har her fået et første lille indblik i, at der bag nullet således skjuler sig ikke et ”intet”, men et ”noget”, et ”noget”, som kom frem i lyset eller erkendelsen i det påfølgende spiralkredsløb. Og således vil nullet ikke i nogen som helst placering i talsystemet kunne bringes til at være udtryk for et absolut ”intet”. Hvis det forekommer i forbindelse med et tal, udtrykker det ”noget”. Og hvis det forekommer helt alene udtrykker det også ”noget”. Det udtrykker da intet mindre end hele verdensaltet, uendeligheden og evigheden”.(10)

Der er ingen grænser for, hvor stort eller hvor lille et tal kan blive. Vi kan til enhver tid enten lægge et tal til eller trække et tal fra. Vi ser altså uendeligheden for vore undrende øjne. Talsystemet er til forskel for bogstavsystemet perfekt, da sidstnævnte endnu ikke har fundet sin endelige form. Talsystemet er enkelt, kan udtrykke både fysiske og ikke-fysiske forhold, og indeholder således både evigheden og uendeligheden. Ved sin enkle, men geniale struktur viser talsystemet sig at være af guddommelige oprindelse, fordi, som en meget klog mand engang har sagt: ”Det højest opnåelige er enkeltheden,”

- (1) Logik, kap. 16
- (2) LB 6, stk. 2050
- (3) LB 6, stk. 2052
- (4) LB 6, stk. 2055
- (5) LB 6, stk. 2064
- (6) LB 3, stk. 1007
- (7) LB 3, stk. 1013
- (8) LB 3, stk. 1020
- (9) LB 3, stk. 1014
- (10) LB 3, stk. 1023

Læsere spørger – Martinus svarer

I et gammelt Kosmos-blad fra 1933 stod følgende spørgsmål (der afspejler den tid) og svar, lidt forkortet:

Sp: I et skriftsted i Bibelen står, at ”en retfærdig bøn formår meget”. I forbindelse med dette tænker jeg på Kristi ord på korset, da han bad for sine fjender og sagde: ”forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør.”

Jøderne, som i deres uvidenhed forfulgte og korsfæstede deres Genløser, har jo ikke trods denne bøn kunnet slippe for, som der står andetsteds, at fædrene synd skal nedarves på børnene til tredje og fjerde led, for vi er jo stadigvæk vidne til, hvorledes jøderne er udsat for had og forfølgelse.

Nu spørges der, er forfølgelserne mod disse folk udløst på basis af hin forbrydelse, som tidligere slægter begik, og som bestod i Kristi korsfæstelse og død, og i så fald vil disse forfølgelser ikke da blive bragt til ophør, alt som virkningerne af den nye verdensimpuls spores?

Svar: Da en bøn er et begær, og et begær i okkult belysning er en åndelig energi-udløsning, der, hvis begæret er stærkt nok, til sidst, om end ad usynlige veje, vil resultere i bønnens opfyldelse, kan en bøn formå endog overordentlig meget. Men da bønner virker ligeså godt i mørkets som i lysets tjeneste, bør man vogte meget nøje på, at ens bøn, hvilket i dette tilfælde altså vil sige et hvilket som helst ønske, ikke er af en sådan natur, at dets opfyldelse bliver til gene og lidelse for andre væsener, thi i så fald hører det ind under ”sort magi”, og vil som sådan sluttelig falde tilbage på sit ophav med tilsvarende ubehagelige eller mørke virkninger.

Med hensyn til jødernes forfølgelse, da er denne meget mindre et resultat af dette folks korsfæstelse af verdensgenløseren end et resultat af dets standhaftige vedholdenhed ved deres endnu ikke udlevede religion (”øje for øje – tand for tand”) eller dets for vestens folk forældede traditioner.

Havde flertallet indenfor det jødiske folk været modtagelige for kristendommen, sådan som den udgik fra verdensgenløserens person, og helt havde kunnet acceptere denne i sin renkultur, kan det ikke nægtes, at jøderne ville være blevet overordentlig mange lidelser kvit og i dag have været det førende folk i verden på livets højeste religiøse område.

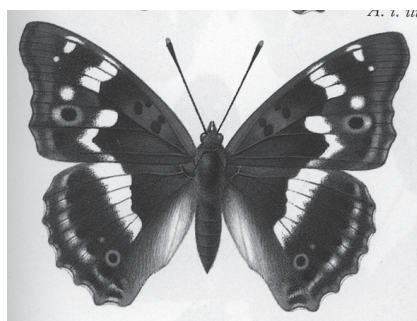
Jødernes lidelses- eller trængselstid skyldes et særligt uligevægtigt forhold mellem deres intelligens og følelse, og at dette forhold netop bliver afhjulpet gennem lidelserne. Jødernes lidelseshistorie vil således være forbi, alt eftersom den får affødt den naturlige balance mellem intelligens og følelse i det nævnte folks bevidsthedspsyke.

I Kosmos nr. 5/1933 stod flg:

Sp: I det daglige liv bliver man vidne til, at et meget stort antal mennesker må bruge briller. Hvorfor er det menneskelige syn så svækket?

Svar: Hovedårsagen til, at det menneskelige syn i så stor udstrækning er svækket, er at finde i den omstændighed, at den jordiske menneskehed i det sidste århundrede ved hjælp af opfindelsen det stærke kunstige lys har fået evne til at gøre nat til dag. Denne kunstige forlængelse af dagen betyder jo merudnyttelse af synet. Denne merudnyttelse kan synsorganerne kun udvikles til at tåle ved en langsom træning gennem flere generationer.

De første generationer må derfor netop komme til at repræsentere svækkelse af synet i mange forskellige nuancer, i særdeleshed da de mere og mere beskæftiger sig med detaljer eller genstande af mindre formater, blandt andet ved læsning og skrivning. Men menneskenes synsorganer vil sluttelig blive trænet op til at være denne tilstand overlegen, og de kommende generationer vil således efterhånden blive hævet over synssvækkelse.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Den katolske kirke

Paven og den katolske kirke har det svært i disse tider, hvor – som Jesus bebudede – ”alt skal åbenbares”. Det begyndte med nogle folk i USA, der som børn var blevet sex-misbrugt af katolske præster. Store erstatninger måtte udredes. Da der først var åbnet op for det lumre hemmelighedskræmmeri, fik mange andre mod til at stå frem.

En advokat i USA vil have Paven anklaget og straffet, fordi han som medvidende til kriminel adfærd intet foretog sig for at forhindre, det fortsatte, men i stedet holdt hånden over forbryderne eller blot ignorerede de skriftlige henvendelser, han fik om det. Også nogle af hans egne præster søgte forgæves at få ham til at gøre noget, dengang han sad som den ansvarlige for den slags i Vatikanet.

Paven har altså ikke kunnet være uvidende om overgrebene. Heller ikke hans egen bror, der er leder af en drengeskole i Regensburg (den med det berømte drengekor), kan have været uvidende om de sexovergreb, der foregik på hans skole. Paven burde som den øverste ansvarlige fyre de uduelige ledere, også den biskop i Irland, der formodentlig mod bedre vidende påstod, han ikke vidste noget, og som det irske folk forlangte fyret. Men han fik blot et beklagende ”hyrdebrev”. Så nu melder mange sig overalt ud af den katolske kirke.

Det krakelerer for ”Den ufejlbarlige Guds Stedfortræder på jorden”. Den 11/3 kunne man læse om, at Vatikanets førende eksorcist gennem 25 år, den 85-årige præst Amorth, har udgivet en bog om sine Vatikanerfaringer, der har fået ham til at konkludere, at djævelen har fundet vej ind i de hellige gemakker.

Men så må man konstatere, at han ofte har været på besøg det sted,

for det er ikke så få forbrydelser, korruption og tvivlsomme økonomiske transaktioner, der gennem årene er foregået i dette ”Guds hus”. Vatikanets bank sørger for, at den katolske kirke altid har været godt økonomisk sikret, bl.a. ved at være boligspekulant, og indtil for nylig har den i øvrigt ejet aktier i et firma, der producerer præventionsmidler!

I 1075 udgav pave Gregor 7. et diktat om, at Paven var ufejlbarlig og altid havde ret osv. Dette befæstede den magt, han udøvede i flere århundreder, bl.a. da han i inkvisitions- og hekseforfølgelsernes tid indførte et taliban-lignende regime i Europa. Dette diktat er aldrig blevet ophævet, men mon ikke det var på tide, det blev det?

Det har været forudsagt, at efter denne pave vil der kun komme een mere i kort tid, og så vil hele det katolske imperium falde sammen. Jeg har hørt, at Martinus også skulle have sagt noget om, at efter den pave, som prøver at rette op på kirkens mange fejl, er katolicismens dage ved at være talte. Og den nuværende prøver trods alt at indføre lidt moral indenfor sit ”Imperium”. I ord i hvert fald.

Paven Benedikt XVI

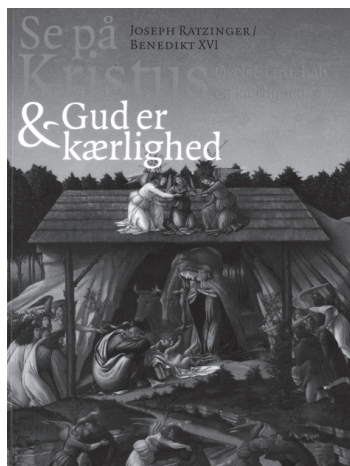
Den nuværende pave er meget filosofisk og teoretisk. Han vil gerne

belære sine medmennesker om, hvad der er rigtigt og forkert. Set på baggrund af de problemer, han har med sine pædofile præster, var det lidt interessant at læse den rundskrivelse, han udsendte som nyudnævnt pave i 2006 (optrykt i bogen "Se på Kristus og Gud er kærlighed", Katolsk forlag 2009).

Han begynder med at nævne, der er tre slags kærlighed, på græsk hedder de "eros, agape og philia". Eros beskriver han som den seksuelle kærlighed mellem mand og kvinde, agape er næstekærligheden og philia er venskabet. Han påpeger, at eros slet ikke er nævnt i det nye Testamente, her bruges mest ordet agape, mens philia bruges om forholdet mellem Jesus og hans disciple.

Han mener, det siger noget væsentligt om kristendommen, at den slet ikke beskæftiger sig med eros. Fra den græske kultur ved vi, skriver han, at eros "er rusen, en overvældelse af fornuften gennem et "guddommeligt raseri", som river mennesket ud af sit snævre liv, og som overvældet af en guddommeligt magt lader det erfare den højeste salighed." Derfor mener han, blev eros i tidligere frugtbarhedskulter fejret som "forening med det guddommelige"

Men, understreger han, ved at dyrke

dette "guddommelige vanvid" i tøjlesløshed, viser det os klart, "at eros har brug for tugt og renselse". Ellers fører det let til, at den nedværdiges til sex og en vare, der kan købes og sælges, og til misbrug af medmennesket. Paven vil altså gerne "rense" eros for dens perverterede former, dvs alt hvad der ligger udenfor ægteskabet mellem en mand og en kvinde.

Martinus har beskrevet den erotiske oplevelse som "et lille glimt af den højeste ild", en kort forsmag på den guddommelige salighed. Men han tror ikke på det med "tugt og renselse". Kun gennem sine egne dårlige erfaringer kan mennesket udvikle sig frem til at være til glæde for andre i stedet for selvisk at søge egen nydelse gennem magtmisbrug overfor de svagere.

Nok mente Martinus, vi skulle bruge Jesus som et ideal, men vi behøver ikke leve i cølibat, fordi Jesus gjorde det!

Gud sidder i generne!

Nu har en amerikansk genetiker, Dean Hamer, fundet "genet for Gud"! Det hedder VMAT2. Det fandt han på den måde, at han stillede en række forsøgspersoner nogle sammenlignede resultatet med deres genetiske baggrund. Han mente dog ikke, det havde noget at gøre med en bestemt religion. Som han sagde: "Spiritualitet er en

personlig følelse eller åndelig tilstand, mens religion er en kollektiv institution, et regelsæt for, hvordan de følelser skal håndteres. Hamer mener, vi er genetisk disponeret for at tro på Gud, fordi det har givet en evolutionær fordel." og "Gud sidder i vort DNA og i hjernens kemiske stoffer". (Ill. Videnskab 1/2006)

En anden forsker, englænderen Stephen Unwin, doktor i teoretisk fysik, har opstillet et regnestykke for, hvor stor sandsynligheden er for, at Gud eksisterer, og mener den er 67%! Nogle af elementerne i hans regnestykke lyder: Godhed eksisterer – 10 point. Ondskab eksisterer – 1,5 point. Bøn har effekt – 2 point. Mirakler sker – 1 point. Religiøse oplevelser er virkelige – 1 point. Det sætter han så ind i en kompliceret ligning, og får således sit resultat.

Det er svært at tage den slags forskere alvorligt, men det er da underholdende.

På en læserundersøgelse ud fra spørgsmålet: "Kan Guds eksistens nogen sinde påvises videnskabeligt?", svarede 80% nej, 13% ja og 7% ved ikke. Men de ved jo heller ikke, hvad Gud er!

Uønsket kommunikation

I radioen var der d. 31/3 en udsendelse, der handlede om mennesker, som generes af at høre stemmer. Der skulle være omkring 200.000 danskere, der på den måde pånødtes en ufrivillig kommunikation. Cirka hver tredje af dem har særlige problemer, fordi stemmerne er negative. Ved skanning af deres hjerner, har man fundet ud af, at det er talecentret, der aktiveres, ikke høreorganerne.

Man har med medicin søgt at afhjælpe problemet, men på den måde sker der blot en slags lammelse af hjerneceller, hvilket kan medføre forringelse af nogle normale funk-

tioner. Derfor har man nu forsøgt sig med en anden form for behandling, nemlig at få patienten til at gå i dialog med stemmerne! Det skal ske på en venlig måde og ikke på en konfliktskabende måde.

I radioudsendelsen hørte man om en ung mand, der således havde opnået fred ”inde i hovedet” og kun hørte stemmerne 5-10 minutter lige før, han sov ind om aftenen.

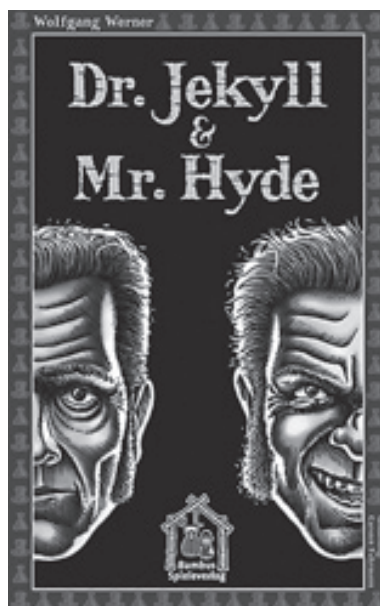
Hvordan skal vi forstå dette, åndsvidenskabeligt set? Skyldes det, at ”forhængen” mellem den fysiske og astrale verden er blevet tyndere? Eller at der er sket en udvikling af hjernen, således at den er begyndt at blive mere modtagelig for finere vibrationer? Altså en form for telepatiske evner. Eller har en del mennesker gjort sig åbne for indtrængen af væsener fra den astrale verden ved meditation, stofmisbrug eller anden form for nedsat jeg-styret tankevirksomhed? Er flere blevet en svagere ”herre i eget hus”, som Martinus kalder det?

At den omtalte unge mand til sidst kun hørte stemmer lige før han sov, kunne tyde på, det hænger sammen med den tilstand, hvor vi giver slip på den aktive tankevirksomhed og overlader hjernen til instinkenergien. Vi hørte ham fortælle, at de negative stemmer ville have ham til at gøre destruktive ting, men vi hørte ikke noget om, hvad de positive stemmer ville fortælle.

Nu er der opstået et netværk af ”stemmehørings-grupper”, hvor man kan støtte og hjælpe hinanden med at finde ud af, hvordan man bedst takler den uønskede kommunikation. Så det kan jo være, vi hører mere om, hvad det egentlig er, de stemmer vil.

Personlighedsspaltning

Vi kender fænomenet ”den spaltede identitet” fra f.eks. filmen om ”Dr. Jekyll og mr. Hyde”, men der er

lavet mange andre film over dette emne. Faktisk er det et mere udbredt problem, end de fleste nok tror. Man mener således, at op til hver tiende af de psykiatriske patienter i USA lider af DID (Dissociative Identity Disorder), der er den officielle betegnelse for sygdommen.

Siden psykologiens første tid har det været kendt, at nogle mennesker kan skifte personlighed, sådan at patienter i sin ene personlighedstilstand oftest ikke husker noget fra, da han var i sin anden tilstand. Man har forsøgt sig med forklaringer om traumer fra barndommen og dermed stærke fortrængningsmekanismer. Men de to (eller flere) personligheder er alt for forskellige til, at den forklaring kan bruges.

Med de nye muligheder for hjerneforskninger har det vist sig, at en patients forskellige personligheder reagerer helt forskelligt på samme slags stimuli, dvs det er forskellige dele af hjernen, der aktiveres hos ”de to”. Det mener en anden forsker kunne forklares med, at de fleste af os nu engang har en tendens til at ændre personlighed alt efter, hvilke omgivelser vi befinder os i. F.eks. ændrer mange totalt deres mening, når de ændrer tilhørsforhold, altså ændrer ”flok”.

Men det forklarer jo ikke, at den

”ene person” ikke husker, hvad ”den anden” har foretaget sig. Det er noget, der ind i mellem argumenteres med af kriminelle, der mener de ikke kan være ansvarlige for, hvad ”den anden” har gjort. Dette er dog ikke noget, der accepteres af domstolene. Og dog kan det faktisk godt være rigtigt.

Problemet er, at ingen synes at tage begrebet ”besættelse” alvorligt – endnu. Ifølge Martinus er det en kendsgerning, at afdøde personer, der endnu befinder sig i ”mellemtilstanden” tæt på den fysiske verden, kan besætte og således overtage en andens bevidsthed for en tid. Men det er kun muligt, når en person er så svagt funderet, at der er ”åben adgang”. I så fald er det den afdødes bevidsthed, der bruger personens hjerne som redskab.

Når man engang bliver klar over denne sammenhæng og tager den seriøst, vil ”helbredelse” i mange tilfælde være ret enkel, nemlig at hjælpe personen til ”at blive herre i eget hus”, som Martinus udtrykker det. Det kan ske ved, at man gennem terapeutisk behandling får styrket personens evne til stærk og selvstændig tankevirksomhed.

Om at slå ihjel

Oberst Lars Møller har udgivet en bog, der hedder ”Vi slår ihjel – og lever med det.” Den består af samtaler med nogle af de soldater, der har været i Afghanistan. Selv om det er

unge mennesker, der er vokset op i en såkaldt "kristen kultur", hvor der i århundreder er blevet prædikeret forbud mod at slå ihjel, har de det tilsyneladende ikke dårligt med at gøre det.

De føler ikke, det er deres eget private ansvar, for de gør det jo for deres land, det er deres demokratisk valgte regering, der har sat dem til det. Og desuden tror de på, hvad de er blevet fortalt, nemlig at de gør det for at hjælpe nogle folk i Afghanistan. De har ikke været tvunget til det, men selv valgt det. De er på en slags "frelser-mission".

I en radioudsendelse udspandt der sig en diskussion med obersten om, hvorvidt vi **alle** pga vor demokratiske styreform var medansvarlige for de dødsofre, som "vore" soldater forårsagede. Nu var der ikke noget stort aktivt flertal i Folketinget, der i sin tid tog beslutningen om at gå i krig, men derfor mener jeg ikke, man kan gøre de, der stemte imod ansvarlige, og da slet ikke de vælgere, der før valget intet vidste om, hvad det valgte flertal senere kunne finde på. Vi kan påduttes at være med til at betale de økonomiske omkostninger, bl. a. til de mange unge førtidspensionister (over 300 foreløbig), psykologhjælp også til deres børn osv., men vi kan ikke påduttes det moralske ansvar.

Med åndsvidenskaben ved vi, at vi selv bærer ansvaret for alt, hvad vi gør. Det er det, der skaber vor skæbne. Derfor kan ingen soldat "dulme" sin samvittighed ved at lægge ansvaret for sine handlinger over på nogen anden instans, uanset hvor demokratisk den kaldes, sådan som obersten forsøger at hjælpe dem med at gøre.

Mange af dem ved det godt et eller andet sted inderst inde. Derfor er der så mange, der har det dårligt bagefter. Med udviklingen får vi en samvittighed, der "råber stadig

højere". Det ses bl.a. af, at vi i år allerede har haft ni selvmordsforsøg blandt hjemvendte soldater fra Afghanistan. De vidste åbenbart ikke, at deres nervesystem var højere udviklet, end de troede. Som Martinus siger: et menneskes åndelige udvikling kan måles på, hvad det kan nænne at gøre.

Apropos krig

I TV d. 21/4 kunne man se en dokumentarfilm om "Manden, som med en løgn sendte verden i krig". En mand i Irak havde efterhånden snydt og bedraget så mange mennesker i sit hjemland, at han for at undgå deres hævn, måtte søge asyl i Tyskland. Her fik han hurtigt opholdstilladelse ved at bilde efterretningstjenesten ind, at han vidste, Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, og kunne udpege nøjagtigt hvor og hvordan, de var gemt.

Den oplysning gik videre til CIA i USA, men da tyskerne snart fornemmede, at irakeren var fuld af løgn, advarede de USA herom. Men daværende præsident Bush havde brug for den løgn, og så rullede sagen, som vi ved. Det mest tankevækkende ved den historie er, hvordan "de ansvarlige" tager de store beslutninger i denne verden.

Men så må vi jo trøste os med, at intet er tilfældigt, og at det så åbenbart var meningen, at en masse mennesker skulle have nogle udviklingsmæssigt nødvendige lidelseserfaringer ved den lejlighed. Og nu må det tyske politi øge landets statsunderskud for at bruge mange penge på folk, der skal passe godt på løgnhalsen. For der er temmelig mange irakere, der har mistet deres kære pga den krig, de mener han var årsag til, og som nu føler et stort hævnbehov.

Food, inc.

Med jævne mellemrum kommer der film, der viser hvor dårligt det står til i fødevareproduktionen, især hvad angår behandlingen af dyrene. Og for hver gang bliver der formodentligt og forhåbentlig lidt flere vegetarer og øko-forbrugere.

Nu er der kommet en amerikansk film, Food inc, til Danmark, foreløbig kun til biograferne, men senere på året vil den blive vist i TV. Efter anmeldelserne at dømme er den skræmmende og pinefuld at se på. Dansk landbrug har selvfølgelig været ude med argumenter om, at den kun viser forholdene i USA, og at det ikke står så dårligt til i Danmark. Men vi er såmænd godt på vej her også.

Trods det er danskerne de største kødspisere i verden, og de som er

det bekymrer sig åbenbart endnu ikke meget om, hvordan kødet produceres, bare det er billigt. Hvad der ved denne film måske kan have en vis effekt er, at den kæder fødevarernes ringe kvalitet sammen med de stigende helbredsproblemer, f.eks. med fedme, sukkersyge osv.

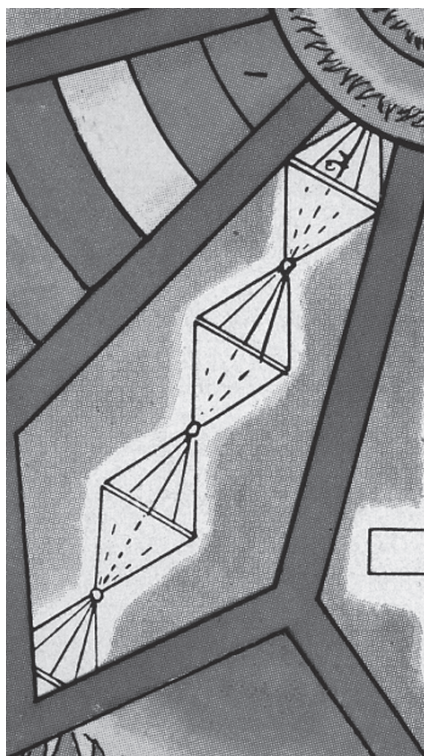
Vi har måske ikke så mange vegetarer i Danmark – endnu, men blandt de, vi har, er der ret mange aktive. Vi har f.eks. to vegetar-tidsskrifter, der begge bringer dejlige ”grønne” madopskrifter. Det ene henvender sig især til de helt unge, Anima hedder det (info@anima.dk), det andet hedder ”Vegetaren” og har eksisteret i 100 år (kontakt@vegetarforeningen.dk).

Alternativ til ligbrænding

Martinus har forsøgt at lære menneskene at tage kærligt hensyn til sine mikroindivider, også efter vi har forladt den fysiske krop. Han har fortalt, hvorfor vi ikke bør lade vort lig brænde, og fortalt hvordan den ideelle bisættelse skal være, når det engang bliver muligt. Liget skal stå i fred i fællesmausolæer, indtil alt organisk liv er ophørt, dvs diskarnet, og så først begravet i jorden.

Martinus’ eget lig blev balsameret med formalin, åbenbart efter eget ønske. Men er det, hvad der er mest nænsomt overfor mikrovesenerne? Mere nænsomt end en almindelig jordfæstelse? I bogen ”Bisættelse” kap. 201 skriver Martinus, at vi helst skal ”give mikroindividerne tilbage uskadt, beskyttet og frelst til den verden og de forhold, der for dem er vejen til livet og lyset.” For ”lånt materiale skal gives tilbage til naturen på en værdig måde.”

Men er formalin ikke en slags gift for de endnu levende mikroindivider i kroppen? Og hvorfor skriver Martinus i kap. 198 lige efter, hvor han skriver at ligbrænding vil blive forbudt, at ”ikke engang balsame-

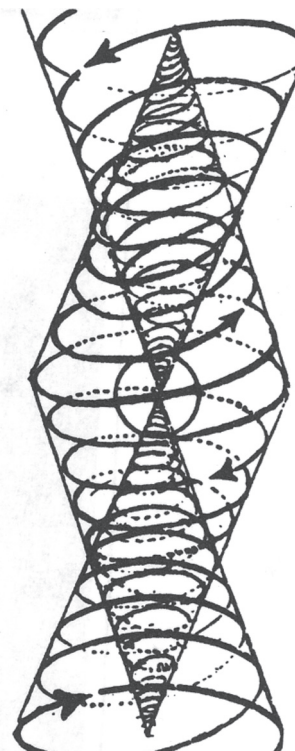

Årsag-virkningskæden hos Martinus - og lysets reinkarnation hos Russell

ring vil være tilladt” i fremtidens samfund. Det er i øvrigt mig bekendt det eneste sted, han overhovedet nævner ordet balsamering i sine skrifter.

En svensk biolog, Susanne W.Mäsak, har udviklet, hvad hun kalder et ”miljørigtigt alternativ til ligbrænding”. Det er en form for frysetørring, der består i at kisten med liget sænkes ned i flydende kvælstof på minus 195 grader. Bagefter vil det ved en let omrystelse pulverisere og fylder nu så lidt, at det efter at være rensat for evt. metalrester kan lægges i en lille kasse, fremstillet af majsmel. Den kan begravet i kun 20-40 cm’s dybde, da den ikke forurener grundvandet med forrådnelsesbakterier, og allerede efter 12-20 mdr. vil liget være omdannet til miljøvenlig kompost. (Ill.Videnskab 12/2006)

Frysetørrings-anlægget skulle nu stå klar i Jönköping, men jeg har ikke hørt, hvordan det senere er gået projektet. Spørgsmålet er, hvor nænsomt det i grunden er

overfor mikroindividerne at fryse dem ud af inkarnation. Hvad mon Martinus ville have ment om denne metode? Så længe vi ikke kan vælge det bedste, hører denne vel med til det næstbedste.

Lysets gåde

For naturvidenskaben er lyset stadig en gåde, men selv om de ikke ved, hvad det egentlig er, har man fundet ud af at bruge dets særlige egenskaber på utallige måder, fordi det som alt andet i naturen opfører sig lovmæssigt. Man ved godt, lys er energivibrationer, som ikke lyser i sig selv men først når det reflekteres af de utallige partikler, der findes i atmosfæren. Derfor er rummet så mørkt, så snart vi kommer udenfor jordens atmosfære.

Før Einstein så man kun lyset som bølger, der svingede op og ned ligesom havets bølger. Da man fik mulighed for at udforske det nærmere, mente man at kunne konstatere, at det bestod af bittesmå partikler, som

man kaldte fotoner. Men så fandt man ud af, at det kunne optræde som både bølge og partikler, tilsyneladende på samme tid. Stor forvirring.

Hvis man havde lyttet til Walter Russell, da han allerede i 1929 udsendte sin første bog, havde man været en del klogere. Han forklarer, hvordan alt er energivibrationer, dvs elektricitet. Det, vi oplever som lys, består af den bevægelse, som utallige minivæsener skaber. De bevæger sig ud og ind af fysisk inkarnation så lynhurtigt, at videnskaben ikke når at opdage, hvad det egentlig foregår.

Man mener lyset bevæger sig med ca. 300.000 km i sekundet i tomt rum. Der findes ikke noget "tomt rum", men videnskaben kan (endnu) ikke måle diskarnerede væseners energier og kalder det derfor "mørkt stof" eller "mørk energi". Faktisk "rejser" lyset ikke i bogstavelig forstand. Det inkarnerer og diskarnerer. Der findes celler i vor krop, der kan diskarnere og inkarnere på mindre end en time, og da de såkaldte fotoner er så enormt meget mindre, kan deres livscyklus klares på brøkdele af sekunder.

Den danske fysiker Lene Hau er blevet berømt for at have præsteret "at bremse lyset". Det gør hun ved at sende en "lysimpuls" gennem en natriumsky, der så kold at den er lige ved det absolutte nulpunkt.

Det der sker, som jeg med kendskab til Russell ser det, er at "lysvæsenet" i en (superkort) periode holder op med at inkarnere. Når "lysimpulsen" forlader natriumskyen, fortsætter den sine normale inkarnations-cykler. Videnskaben siger, at lysimpulsen gendannes, og det er jo sådan set rigtigt nok.

Sorte huller

Naturvidenskaben har længe underholdt os med mange forskellige teorier om noget, de kalder "sorte huller" i universet. Det skulle være steder, især midt i galakserne, hvor tyngdekraften påstås at være så stærk, at den suger alt stof i dets omegn til sig ned i "hullet". Samtidig viser de billeder, f.eks. af Mælkevejens centrum, der er alt andet end "sort", og de forklarer også, at det er omkring det sorte hul alle de nye stjerner dannes. Det er temmelig selvmodsigende. Så nu har man forsøgt sig med en ny teori om "hvide huller", sådan at stoffet fra det sorte hul forsvinder gennem et "ormehul" og genopstår i et "hvidt hul", altså det indsugede stof fra et hul "genfødes" i et andet hul! (Ill. Videnskab 7/2010).

De forvirrer sig her ud i nogle bizarre teorier, fordi de ikke kan finde ud af, hvordan den universelle skabelsesproces i grunden foregår. Fra åndsvidenskaben ved vi, at alt er bevægelse, spiralbevægelse

bestående af to modsatrettede bevægelser, sådan at den indadgående bygger op og den udadgående bryder ned, generelt set. Hvem der med sin bevidsthed skaber bevægelsen vil jeg forbigå her.

Ind mod midten af spiralen er bevægelsen stærkest, mest koncentreret og således varmest, så her sker den fortætning, der producerer stjerner. Men allerinderst er der et mindre sted, hvor der er stilhed. Ligesom i orkanens øje! Herfra kan videnskaben ikke måle nogen udstråling og tror, det skyldes stærk tyngdekraft, altså et "sort hul". Faktisk er der masser af udstråling fra "hullet", nemlig af bevidsthedsenergi, men den slags kan de fysiske forskere jo ikke måle.

Fra Mælkevejens centrum strømmer denne bevidsthedsenergi ud gennem hele galaksen og believer hele systemet, ligesom vore tankeenergi believer vor organisme. Mælkevejens tankeenergi kan akkurat som vores svinge – i mørke og lyse tankeklimaer. Efter hvad Martinus skriver, rammes Jorden just i vor tid af nogle lyse tankevibrationer, det han kalder "Den nye Verdensimpuls". Så gælder det om at prøve at "svinge med" og komme på bølgelængde, ellers kan disharmonierne blive mere grelle, end de er i forvejen, og skabe psykisk og fysisk sygdom.

Om at sikre sin genfødsel

På Bali har de en særlig form for "konfirmation". Den består i at få filet sine hjørnetænder! Målet med tandfilingen er at understrege den menneskelige side og nedtone den dyriske. Spidse hjørnetænder hører til hos dyr og dæmoner, mens det rene menneske skal kunne fremvise en fin og jævn tandrække. Når man forlader det jordiske liv, skal de fine tænder hjælpe med til at komme ind i dødsriget på en måde, der gør den pågældende fortjent til at blive genfødt.

Ære den der æres bør

Uden den kvindelige biofysiker Rosalind Franklin var DNA-dobbeltspiralen ikke blevet opdaget i 1953. Da Watson og Crick så Rosalinds resultater med røntgen-diffraktion, gik løsningen op for dem, og de publicerede så det hele i deres eget navn uden at nævne, hvor de havde det fra. I 1962 fik de så nobelprisen for det.

Rosalind Franklin blev aldrig anerkendt for sin indsats. Hun døde af kræft som 37-årig formodentlig på grund af sit forskningsarbejde med røntgenstråling. Videnskabens historie er fuld af kvindelige pionerer, som ingen kender i dag, fordi det var mænd, der tog æren.

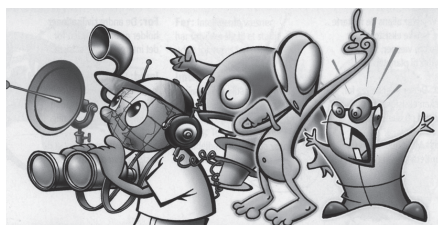

Advarsel mod rumvæsener

Den berømte videnskabsmand Stephen Hawking (ham i rullestolen)

udtalte til Ritzau, at "rumvæsener findes, men de er formentlig så farlige, at vi gør bedst i at undgå dem." Hans udtalelser gik vidt omkring, og bare fordi han er professor, bliver han citeret, som om det var visdomsord.

Videre sagde han: "Hvis rumvæsner nogensinde kommer på besøg, tror jeg, at resultatet vil minde om da Columbus ankom til Amerika. Det endte ikke særligt godt for indianerne." og "For min matematiske hjerne er det fuldstændigt rationelt, at der skulle eksistere rumvæsner. Udfordringen er at regne ud, hvor-

dan de rent faktisk er."

Han forestiller sig, at rumvæsner der besøger Jorden er os teknologisk overlegne og kommer, fordi de har udpint deres egen planet.

Det er vist det, der kaldes en projektion! Vi forestiller os altid, at andre ligner os. Men selvfølgelig vil væsner, der er så langt i udviklingen at de kan besøge andre planeter, dvs kan dematerialisere og re-materialisere sig, også være kommet langt mht det med næstekærligheden.

Thorvaldsens frygt

Billedhuggeren Thorvaldsen, der skabte den skønne Jesus-skikkelse, følte sig åbenbart ikke beskyttet af de højere magter. Da han skulle fotograferes i 1840, gjorde han bukketegnet for at beskytte sig mod kameraets "onde øje", dvs pegefingeren og lillefingeren formes så det ligner bukkehorn, et gammelt hedninge-tegn for styrke.

Fotografiet var et helt nyt og frygtet medie, så Thorvaldsen var ikke

alene om at være bange for det. Der var en udbredt forestilling på den tid, at fotografiet trak et lag af den, der blev fotograferet. Noget af livets essens, troede f.eks. Balzac, ville blive overført til billedet.

Skæbnens ironi?

I den bibelske by Harmagedon (nu Megiddo) har israelske arkæologer fundet verdens sandsynligvis ældste kirke fra før år 313, da kristendommen blev accepteret i romerriget. Resterne af kirken ligger inde i et moderne topsikret fængsel. Det var en palæstinensisk indsat, der fandt det skjulte mosaikgulv, der bl.a. viser to fisk og med en inskription der nævner "Guden Jesus Kristus".

Harmagedon er en ganske særlig by ifølge Bibelen, den er selve symbolet på dommedag, så vidt jeg husker. Og i Bibelkode-bogen nævnes den som det sted, der først vil blive lagt i ruiner, ja der står noget om en atombombe, der skulle falde netop der.

Farve virker

Sportsudøvere, der kæmper i rødt, har størst chance for at vinde, har det vist sig. Ved OL i Athen i 2004 foretog nogle forskere en undersøgelse af resultaterne i fire sportsgrene: boksning, romersk brydning, taekwondo og fribrydning. I tre ud af fire tilfælde vandt kæmperen i rødt, på trods af, at der i de fire discipliner trækkes lod om dragtfarven.

Der gættes på, at årsagen må være, at den røde farve forbindes med styrke og aggressivitet, så modstanderen ubevidst bliver bange for den rødklædte kæmper. Hvis farveterapi har noget på sig, hvad mange jo mener, så er det vel mere ham, der bærer den røde farve, der styrkes, dvs får øget sin tyngdeenergi, for at tale martinusk.

Voldelig adfærd menes at være en genfejl

Nu hvor genforskningen har høj prestige, er der ikke grænser for, hvad man kan finde ud af på det område. Nu har man fundet ud af, at særligt aggressive og voldelige mænd har et specielt gen. Derfor begynder man at stille spørgsmålstegn ved, hvor meget de "kan gøre for det". Nogle forskere fra New Zealand fandt det og kaldte det MAOA.

Allerede i fostertilstanden kan det måles, om drengen f.eks. har for meget testosteron i blodet og således kan forudsiges at blive født med et hidsigt temperament – mener man. Kan det så også gå hen og blive årsag til at vælge abort? I øvrigt har en canadisk forsker Peter Hurd påvist, at mænd er mere aggressive, hvis deres ringfinger er lang i forhold til pegefingern! (Ill. Videnskab 13/2005)

Det er de utroligste resultater, man får ud af at bytte om på årsag og virkning. Da det nu engang er bevidstheden, der afgør hvilke gener, der belives, kan man næppe ændre adfærden ved at manipulere med generne. Man ændre jo ikke årsagen, bevidstheden, ved at ændre på virkningen.

Dyrenes sanser

Så godt som alle græssende køer på den nordligste del af jordkloden vender hovedet den samme vej, nemlig mod den magnetiske nordpol. Et tysk-tjekkisk forskerhold har ved hjælp af programmet Google Earth studeret 8510 græssende og hvilende køer i 308 flokke fordelt på seks kontinenter. Bortset fra særlige forhold som f.eks. kraftig vind og regn, vendte de næsten alle med hovedet mod nord.

De mener nu, køernes adfærd må skyldes deres sans for jordens

magnetfelt. Vi kan måske tilføje, at de energilinier, som mange mener findes i jorden overalt på kloden også kan være medvirkende årsag. Der er jo energistrømninger, som vi ikke sanser, men som dyrene med deres endnu stærke instinktenergi kan sanse.

På Kyotos universitet har man undersøgt, hvor godt chimpanser kan huske. Det viste sig, at de huskede bedre end de studerende i en række forsøg, der bl.a. gik ud på at huske rækkefølgen af nogle tal. (Ill. Videnskab 9/2008) At aber har mere hukommelsesenergi end mennesker kan ikke undre den, der kender til grundenergiernes udvikling og afvikling gennem de levende væsners spiralkredsløb.

Det evige evangelium

Gennem hele middelalderen verserede der i nogle kredse forventninger om en snarlig "tredie tidsalder", en videreudvikling af kristendommen. Den byggede på Joachim af Fiore's vision (beskrevet i Impuls 3/2009) og var søgt beskrevet i det, man kaldte "Det evige evangelium".

G.E. Lessing (1729-81) fortsatte Joachims tanker i sin lille bog "Menneskeslægtens opdragelse", genudgivet på forlaget Fisker & Schou 1994 i Billeskov Jansens oversættelse. Lessing lever i det, der er blevet kaldt oplysningens tidsalder, hvor man er begyndt at forholde sig kritisk til de religiøse overleveringer og tror på "den menneskelige fornuft".

Hans tese er, at Gud opdrager menneskene med "åbenbaringer", dvs budskaber tilpasset hvad menneskene kan forstå og være modtagelige for. I begyndelsen, på menneskenes barnestadie, måtte de opdrages med straf og belønning. Med Jesus fik "den menneskelige fornuft et nyt skub i den rigtige retning", siger han.

Men Jesu sandheder "var ligesom et facit, som regnelæreren forud meddeler sine elever, for at de til en vis grad kan rette sig ind derefter under regnearbejdet. Ville eleverne nøjes med det meddelte facit, så ville de aldrig lære at regne og ville kun dårligt opfylde den hensigt, den gode lærer havde, da han gav dem en ledetråd for deres arbejde."

Lessing mener altså, at menneskene selv skal "regne" sig frem til, om det givne facit er rigtigt ved hjælp af sin fornuft. Her giver han udtryk for et slags oprør mod kirkens forsøg på at forhindre folk i at tænke selv og dens forfølgelse af de, der tænker kritisk og mener noget andet end kirken. Han deler Joachims overbevisning om, at Guds plan med menneskene er, at de skal udvikle sig frem mod stadig større fuldkommenhed, og at udviklingen vil ende med at skabe fred og lykke på jorden.

Han skriver: "Den skal komme, sikkert og vist, fuldendelsens tid. Forstanden vil efterhånden blive i stand til at overbevise mennesket om, at fremtiden bliver lykkeligere. Da vil mennesket gøre det gode, fordi det er det gode, ikke af hensyn til vilkårlige belønninger."

"Den skal sikkert komme, tiden for et nyt evigt Evangelium, som det var lovet os i selve den nye Pagts grundbøger" (Bibelen).

"Måske havde allerede visse personer i det 13. og 14. århundrede opfanget en stråle af dette nye, evige evangelium og tog kun fejl, idet de forkyndte dets tilsynekomst som nært forestående. Måske var deres tanke om verdens tre aldre ikke nogen tom grille. I den tredje alder vil "den nye pagt" blive lige så antikveret, som "den gamle pagt" er i dag."

"De havde blot alt for megen hast. Tiden modnes langsomt, det evige forsyn går sin umærkelige gang.

Hvert enkelt menneske må gennemløbe sin bane frem mod fuldkommenheden. Kan det nå det i ét og samme liv? Nej, det kan et menneske ikke. Hvorfor kunne ikke ethvert menneske have befundet sig mere end én gang i denne verden? Hvorfor skulle jeg ikke komme igen, så ofte jeg er moden til nye kundskaber og nye færdigheder? Og er ikke hele evigheden min?"

Disse citater viser, at en del mennesker var langt fremme i deres tænkning i 1700-tallet. Men det kunne være farligt at have kontroversielle meninger, så den lille bog kom først ud året før, Lessing døde.

Små fremskridt

Samsung har udviklet en mobiltelefon, der er produceret af en type plastik, der kan nedbrydes i naturen. Dens hårde skal består af 40% majs.

Også i pc-branchen sker noget. Firmaet PlayEngine har lanceret tastatur, mus og skærm lavet af bambus, der således har erstattet plastik.

Om faksimileudgaven af Livets Bog

Det er ingen hemmelighed, at Martinusinstituttet ikke har set med velvilje på genoptrykningen af den oprindelige udgave af Livets Bog og har gjort, hvad de kunne for at bremse den. Nu hvor jeg har solgt en del af dem, må jeg konstatere, at noget der har skabt så megen glæde, kan ikke være forkert.

Vi står alle hele tiden overfor at skulle vurdere, hvad der er rigtigt og forkert. Jeg er slet ikke i tvivl om, at Martinusrådet ud fra de bedste hensigter gør, hvad de mener, er det rigtige. Vi kan se forskelligt på nogle ting og være uenige, men det har vi lov til at være. Vi er jo ikke nogen "sekt" eller forening med bindende regler for, hvad vi må mene og gøre.

I vurderingen af "rigtigt og forkert" må vi have et eller andet grundlag at gå ud fra. Et grundlag kunne f.eks. være: det der skaber glæde er mere rigtigt end det, der skaber sorg. I denne sag må vi se på hensigten, dvs. bedømme om der handles uselvvisk for "Martinussagen" som helhed, for bevarelse af Martinus værk uantastet for eftertidens generationer og for skabelse af den nemmest mulige adgang til at lære værket at kende.

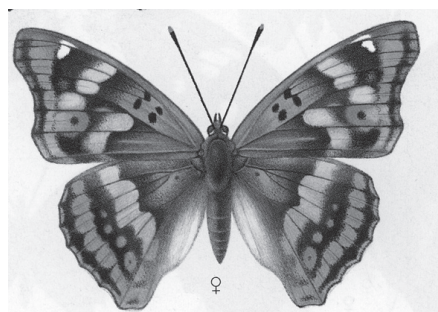
Vi er en del, der meget gerne vil være med til aktivt at føre "sagen" videre i Martinus' ånd og efter hans ønsker.

Ingen, der har læst hans værk, ønsker at skabe konflikt. Men da det aldrig vil kunne undgås, at der opstår divergerende meninger, må der udvikles en model for en i åbenhed fredelig håndtering af den slags. Derfor foreslår jeg, at vi afholder en konference for "de aktive" med emnet: "Hvordan efterleve Martinus' ønsker i højst mulig grad?" Baggrundsmaterialet for denne skulle bl.a. indeholde referaterne fra rådsmøderne i Martinus' sidste år.

En sådan dialog-konference foreslår jeg også for at undgå al for megen intern-debat i dette blad. Et eller andet sted skal der jo være mulighed for at frustrationerne kan komme åbent frem i stedet for at cirkulere "i krogen".

Jeg ved godt, at de fleste blot vil læse bøgerne og helst ikke vil blandes ind i administrative anliggender. Men jeg forudser, der om få år vil opstå mange grupper og studiekredse rundt om, og med det vil ideer og initiativer poppe op i ønsket om at udbrede kendskabet til Martinus' værk. Sikker også en del, som Rådet ikke vil bryde sig om. Men hvor meget skal Rådet prøve at bremse det?

Ifølge Martinus skulle vi overlade det til forsynet, for sandheden og det ægte vil bestå, mens usandheden og det uægte vil forgå, har han sagt noget om, så vidt jeg husker.

Spørgsmål om polforvandlingen

Hvis parringstilstanden ophører i løbet af 500-3.000 år, vil jorden så blive affolket?.

Svar v/Hans Wittendorff

Spørgsmålet er både interessant og relevant. Man får måske bedst en fornemmelse af svaret ved at se på hovedsymbolet (nr. 11). Her har Martinus placeret jordkloden på det sted, der passer med klodens udvikling. Men omkring kloden har han vist en aflang figur, der markerer spændvidden i menneskehedens udvikling. Nederst, nærmest dyrerigets kulminationspunkt, finder vi de mest primitive, brutale mennesker, som kan nænne at gøre de mest ufattelige grusomheder. Øverst, nærmest menneskeriget, finder vi de mest udviklede, de mest næstekærlige mennesker.

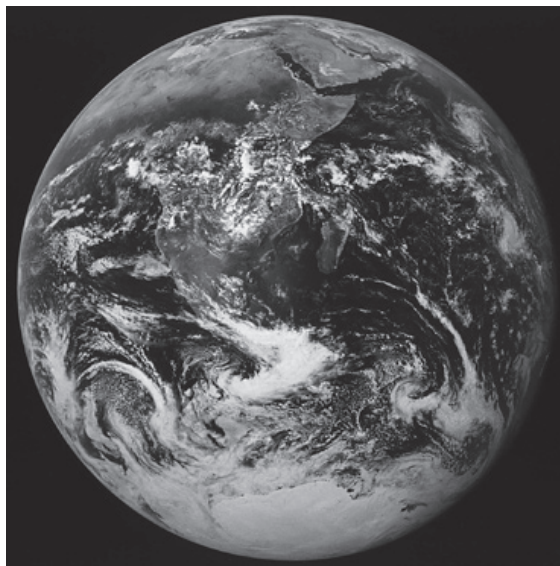
Hvis vi nu forestiller os udviklingens gang, så flytter vi billedligt talt denne del af symbolet (kloden og menneskeheden) op i det gule felt, menneskeriget. Og så forstår vi, at i umådelig lange tidsperioder vil det fortsat være sådan, at de mest udviklede forlader parringstilstanden til fordel for kærtegn og alkærlighed, mens de mindst udviklede stadig vil betjene sig af den fysiske parring. Læs fx slutningen af stk. 1766 i Livets Bog 5:

Da forplantningsprincippet og den herpå baserede selvopholdelsesdrift udgør den klippefaste kerne i dyrets psyke og eksistens og derfor er den vanskeligst

opløselige, vil samme kerne selvfølgelig blive det allersidste, der vil gå under af alle de foreteelser i jordmenneskets bevidsthed, som det har tilfælles med dyret. Og det er givet, at denne kerne ikke så godt kan gå under, før der er dannet et nyt forplantningsprincip med så udviklede organer, at det er bæredygtigt nok til at kunne viderebefordre den nye arts beståen.

Men hvad sker der så, når de sidste fra den nuværende menneskehed er nået frem til at ”forlade parringstilstanden”. Der sker sådan set ikke de helt store ændringer. Så længe jordklodevæsenet udviklingsmæssigt befinder sig i den energitilstand, vi kalder ”menneskeriget”, vil det tiltrække ”mikrovæsener” (mennesker) fra andre kloder, hvis udvikling nøjagtig passer til dette udviklingstrin.

Med andre ord: Det er en kontinuerlig proces, der varer millioner, måske milliarder af år (efter vores tidsregning). Men efter disse, for os næsten ufatteligt lange tidsperioder, når klodevæsenets jeg naturligvis også frem til det punkt, hvor det forlader den fysiske verden. Så bliver kloden altså affolket, som du skriver, og alle former for liv vil ganske, ganske langsomt ophøre. Men det sker altså først om så ufattelig lange tidsperioder, at vi næppe har nogen mulighed for helt at forstå det.

Små historier

I salmen ”Kirken den er et gammelt hus” skrev Grundtvig i det sidste vers bl.a.:

”Selv bygger ånden kirke bedst, trænger så lidt til drot som præst, ordet kun helliger huset.”

Men verset findes ikke i nogen salmebog, for gammel kristendom mener jo ikke at kunne undvære præster!

Forskere fra et universitet i Ohio har påvist, at sår heler langsommere hos de, der udviser negative følelser i forhold til de, der tænker positivt. Jo mere fjendtligt, forsøgspersonerne opførte sig, des langsommere helede deres sår.

For græske mænd i antikken var det rent juridisk kun utroskab, hvis de var konen utro med en kvinde, ikke med en anden mand.

I 397 e.Kr. udstedte den romerske kejser Honorius en lov, som forbød mænd at vise sig i Rom iført bukser. Påklædningen har altid været vigtig for lovgiverne – åbenbart!

I middelalderens Mellemeuropa var det ikke tilladt at bekæmpe skadedyr, før en embedsmand havde oplæst en opfordring til dyrene om at forlade stedet. Det må kaldes ”dyrebeskyttelse”!

Ultraortodokse jøder er mere uforsigtige fodgængere, end israelere generelt er, viser ny forskning. De ultraortodokse lægger skæbnen i Guds hånd og bryder reglerne hele tre gange oftere, end andre israelere gør.

Mennesket fornyer sin hud cirka hver 27. dag og mister omkring 600.000 hudpartikler i timen. En person på 70 år vil således have drysset op mod 40 kg hud af sig i løbet af livet. Vore celler sørger således med deres diskarnation for, at husdyrmiderne har nok at spise!

På spørgsmålet ”Tror du, at akupunktur virker?” svarede 74,7% ja, 13,7% nej og 11,6% ved ikke. Nu hvor en læge har fusket med at give indsprøjtning med binyrebarkhormon i stedet for akupunktur, uden patientens vidende, har troen måske ændret sig lidt!

På spørgsmålet ”Har du oplevet at finde løsningen på et svært problem, mens du sov?” svarede 61% ja, 26% nej og 13% ved ikke. Jo, der er hjælp at hente fra ”den anden side”!

Handelshøjskolen i Stockholm har ved hjælp af spillet ”Fangernes dilemma” påvist, at flinke mennesker vinder, mens de, der straffer andre, taber.

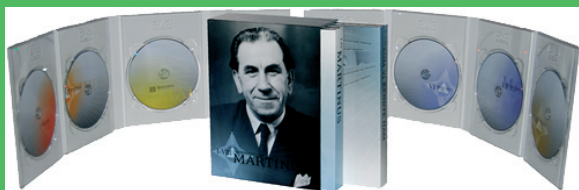
Såvel hvide som farvede amerikanere ligger under for fordomme overfor sorte. Hjerneskaninger viser, at begge grupper får negative associationer, når de ser et mørkt ansigt. Det tager sin tid at få ændret på de gamle talentkerner!

Ved at undersøge 600 tvillingepar mener man at have fundet ud af, at boglig begavelse sidder i generne, fordi alle forældrenes anstrengelser for at udvikle børnenes boglige evner ikke havde nogen særlig effekt. Der er mange ting, der skal revurderes den dag, det med talentkerner og reinkarnation går op for videnskaben.

Det kan godt være esperanto bliver et verdenssprog engang, men indtil videre er der gang i forskningen med at udvikle en mobiltelefon, der kan fungere som tolk. Til og fra hvilke sprog afgøres af dets program. Det skal jo nok lykkes hvad angår de mest gængse ord, men tænk hvilke muligheder for misforståelser!

Gennem de senere år er et stadig stigende antal piger begyndt at spille fodbold. Det følger naturligvis med polforvandlingen. Men det er dog endnu sådan, siger en træner, at drengene kommer, fordi de kan lide at konkurrere mod hinanden, mens pigerne overvejende kommer for det sociale.

Salgstilbud

Dankvartfilm

Martinus' som vi kendte ham 1-8
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

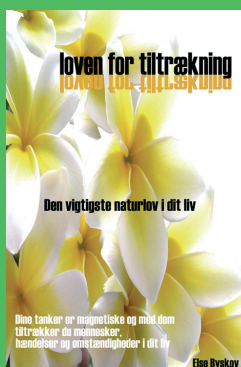
Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 300

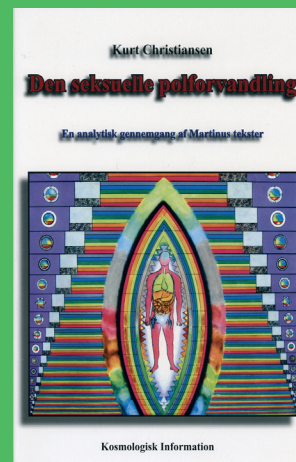
Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 400

Faksimileudgaven af Livets Bog 1-7
- ialt 1000 kr

Else Byskov
Loven for tiltrækning
125 sider - kr. 125

Kurt Christiansen
Den seksuelle polforvandling
260 A4 sider - kr. 200

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk